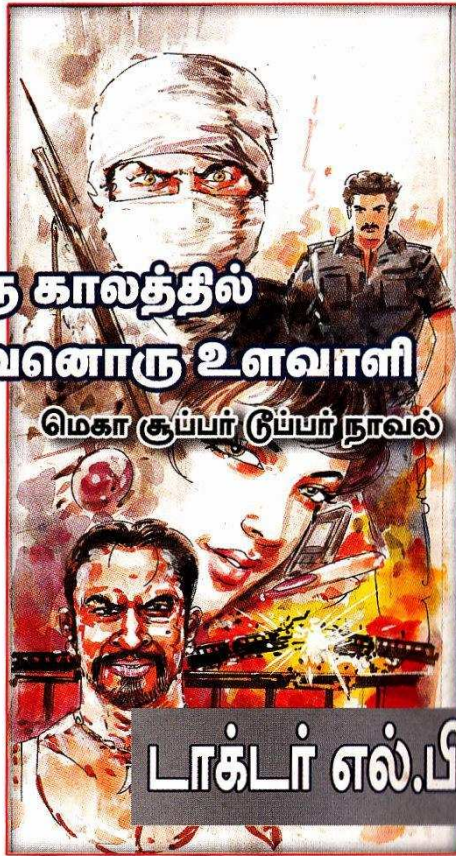

UB-இதயம் தீட்டிய ஓவியமே

Uploaded by Naghu.

KUDUMBA NOVEL - TAMIL FORTNIGHTLY JAN.16, 2010. Registered with the Registrar of News Paper India No: 53775/92
REGD No: TN/CH@/159/09-11 LICENCED TO POST WITHOUT PRE-PAYMENT - W.P.P. 230/2009-11

விரைவில் உங்கள் இதயத்தை
கொள்ளை கொள்ள வருகிறான்

ஒரு காலத்தில்
அவனொரு உளவாளி

மெகா சூப்பர் டீப்பர் நாவல்

டாக்டர் எல்.பிரகாஷ்

UB-இதயம் தீட்டிய ஓவியமே

Uploaded by Naghu.

குடும்ப

இனவரி - 16, 2010

பொங்கல்
சிறுகதை சிறப்பிதழ்

வி.உஷா

ஆர்.சுமதி

ஆர்.கீதாராணி

விமலா ரமணி

லட்சுமி பிரபா

அனுராதா ரமணன்

காஞ்சனா ஜெயதிலகர்

ரூ.15

**உமா பாலகுமார்
தேவிபாலா**

- கிரண்டு முழு நாவல்கள்

இதயம் தீட்டிய ஒவியமே

உமா பாலகுமார்

அந்த பொன் அந்தி மாலைப் பொழுதின் மேகங்களில்லா வானத்தில், வரவேற்பு வளையமாய் எப்போதாவது பரிசளிக்கப்படும் வானவில்.. தன் மாய நிறங்களால், பார்ப்பவர் எண்ணங்களிலும் வர்ணம் சேர்த்து மதி மயக்கிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த வாணஜாலத்தை... ரம்யமாய் விழிவிளித்து ரசித்துக் கொண்டிருந்த சந்யோகிதாவிற்குள் இனிய சிலிர்ப்பு!

ஆனால், பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்த அலங்கார வளைவு மறைந்துவிட ஏக்கத்துடன் குனிந்து பாதத்திற்குக் கீழே சுதி பாடிய அரசலாற்றின் சிற்றனல்களில் பாவையைப் பதித்தாள் அவள்.

கல்லூரி முடிந்து தோழிகள் அனைவரும் விடைபெற்றுச் சென்றிருக்க ஆட்டோவிற்காகக் காத்திருந்தாள் சந்யோகிதா!

அவள், கும்பகோணத்திலிருக்கும் அந்த மகளிர் கல்லூரியில் 'பி.காம்' இறுதியாண்டு படிக்கிறாள்.

ஆட்டோவிற்காகக் காத்திருந்த நேரத்தில், அருகிலிருக்கும் அரசலாற்றுப் பாலத்தில் நின்று நோக்கியபோது, எந்தக் கவலையுமின்றி தன் போக்கில் உற்சாக ஆரவாரம் செய்து சுழித்துக் கொண்டு ஓடிய நதி, பெரும் உற்சாகத்தையும் தெம்பையும் அளிப்பதாய்!

அப்போது, செல்லிலிருந்து இசையாய் அழைப்பு வர, எடுத்தால் ஆட்டோ டிரைவர்தான் பேசினார்.

"சதாம்மா! ஆட்டோ திடீர்னு வழியிலே ரிப்போயிடுச்சிம்மா! வேற ஆட்டோவை அனுப்பிடறேன்... அங்கேயே வெயிட்பண்ணுங்க!" பதட்டத்துடன் கூறினார்.

"வேண்டாம் லெனின்! நான் நடந்தே போய்க்கறேன்! ஒண்ணும் பிரச்சனையில்லை! காலையில் ஆட்டோவை ரிப்போ செஞ்சி எடுத்துட்டு வங்க! போதும்..." என்றபடி செல்லை அணைத்தாள் அவள்.

பிறகு மெதுவாக நடக்க ஆரம்பித்தபோது, வானம் தன் உடையை மாற்ற, மேகங்கள் திடீரென்று கருமையாக மாறித் திரண்டன.

சந்யோகிதா... மழையின் காதலி! அவள் விழிகள் விகசிப்புடன் வானம் பார்த்தன.

மறுகணமே, மெல்லிய சாரலாய் தேன் துளிகளைச் சிந்த ஆரம்பித்தது ஆகாயம்! மகாமகக் குளத்தில் தாளையத்துடன் ஜலதரங்கம் வாசித்த மழைத்துளியை ரசனையுடன் அளவிட்டபடி நடக்க ஆரம்பித்தாள் அவள்!

தேகமெங்கும் சுகமாய் பரவிய வெண்முதலுச் சாரலை, இதயம் முத்துச்சிப்பியாய் உள்வாங்கி பொக்கிஷமாய் மூடியது!

இயற்கையின் அபிஷேகத்தில் குளிர நனைந்து; அதை சுகமாய் கவிகரித்தபடி வீட்டிற்கு வந்தபோது, பதட்டத்துடன் வாசலில் காத்திருந்தார் குருநாதன்.

"என்னடா, இப்படி நனைஞ்சிட்டே வரே! ஆட்டோ வரலை?" சிறு கோபத்துடன் வினவினார்.

"அப்பா! ஆட்டோ ரிப்பே... வேற அனுப்பறதாத்தான் லெனின் சொன்னாரு! நான்தான் வேண்டாம்னேன்... கொஞ்ச தூரம் நடந்தப்புறம் திடீர்னு மழை...

அப்புறம்தான் அதை வேஸ்ட் பண்ண வேண்டாமனு தோணுச்சி! கோடை மழை... எவ்வளவு அபூர்வம்ப்பா! அதான், அதை ரசிச்சிட்டே வந்தேன்!" சிறுமுறுவலுடன் முடித்தான்.

உடனே உள்ளே திரும்பியவர், "வேம்பு! சதா வந்தாச்சு! மழையில நனைஞ்சிட்டு வந்திருக்கா பாருங்க... கொஞ்சம் துடைச்சிவிடுங்க..." சமையல்காரம்மாவைப் பணித்தார்.

உடனே, தேங்காய்ப்பூ துவாலையுடன் அங்கு வந்த வேம்பு, செல்லமாகக் கடிந்தபடி, அவளுடைய நீண்ட பின்னலைப் பிரித்து தலையை உலர வைக்க ஆரம்பித்தான்.

"என்ன சதாம்மா... இப்படிப் பண்ணீங்க... அப்புறம் சளிபிடிச்சி ஜூரம் வந்தா என்னாகிறது?"

"இயற்கையை, அதோட சோந்து அனுபவிக்கணும் வேம்புமமா! பச்ச... உங்களுக்குப் புரியாது!" என்றபடி தலையை உலர்த்த ஆரம்பித்தான் அவன்.

அன்றிரவு சாப்பிடும் போது, குரு மெதுவாக ஆரம்பித்தான்.

"சதாம்மா! நாலு மாசத்துக்கு முன்னாடி உன்னைப் பொண்ணு பாக்க வரேன்னு சொல்லியிருந்தாங்களே... திடீர்னு அந்தப் பையன் கூட அமெரிக்காவுக்கு ட்ரெயினிங் போயிட்டதால் வர முடியாமப் போச்சே..!"

"அவங்க... நாளைக்கு உன்னைப் பாக்க வரதா போன் பண்ணியிருந்தாங்கடா! நானும் சரின்னுட்டேன்... நீ நாளைக்கு காலேஜுக்கு லீவு போட்டுடு... என்ன!" வாஞ்சையுடன் சொன்னார்.

"அப்பா! இப்ப எனக்கு கல்யாணத்துக்கு ஏன்ன அவசரம்? நான் மேல படிச்சி வேலை பாக்கணும்னு நினைக்கிறேன்பா! பள்ளி!" செல்லமாய் சிறுங்கினான்.

"உனக்கு படிக்கணும்... அவ்வளவுதானே! கல்யாணம் செஞ்சிட்டு அப்புறமா படி! யார் வேண்டாமனா? உன்னை மருமகளாக்கிக்கணும்னு அவங்க விரும்பி வராங்க! பெரிய பணக்காரருக்கும்... பையன் ஃபாரின்லே போய் 'எம்.பி.ஏ.' படிச்சவராம்!"

இப்போ அப்பாவோட சேர்ந்து அவங்களோட டைல்ஸ் ஃபேக்டரியையும், டெக்ஸ்டைல் ஷாப்பையும் அவர்தான் நிர்வாகம் பண்ணாராம்! நல்ல சம்பந்தம்... வேண்டாமனுடாதேடா!"

கெஞ்சும் குரலில் அவர் யாசிக்க, "ம்! சரி... ஆனா நீங்களும் என் கூடவே வந்துணும்..." செல்லமாக ஆணையிட்டான்.

"ஓகே! வந்தாப் போச்சு... போதுமா?" என்றபடி உள்ளே சென்றவருக்குள் பழைய நினைவுகளின் அணிவகுப்பு!

நான்கு மாதங்களுக்கு முன்பு, சென்னையில் குருநாதனின் அக்கா பெண்ணுடைய திருமணத்திற்கு இருவரும் சென்றிருந்தனர்.

சதா, திருமணத்தில் ஓடியாடி எல்லாரையும்

கவனிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றிருந்தான்... அதோடு, மணமக்களுக்கு அலங்காரம் செய்வதிலும் உதவி கொண்டிருந்தான்.

ஐந்தரை அடிக்கும்மேல் உயரத்தில், துறுதுறுக்கும் விழிகளுடன், பெண்ணைக்கு இலக்கணமாய் உருக்கி வந்த ஸ்வாஸி சிற்பமாய் வலம்வந்து கொண்டிருந்தவளை; அந்த மண்டபத்திலிருந்த அனைவரின் விழிகளும் ஆர்வத்துடன் கவனித்தன.

திருமணம் முடிந்ததும் வெளியில் நின்று, தாம்பூலப் பைகளை உறவுப் பெண்களுடன் அவள் விநியோகித்துக் கொண்டிருந்த போதுதான், அந்த விபரீதம் நிகழ்ந்தது. அங்கிருந்து விடைபெற்று சென்றுகொண்டிருந்த ஒரு நடுத்தர வயது மனிதர், நெஞ்சைப் பிடித்தபடியே சரிய, உடன் வந்திருந்த பெண்மணி பதட்டத்துடன் அவரைத் தாங்கி அழ ஆரம்பித்தார்.

அவருக்கு வியர்த்துக் கொட்ட, நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டவள், உடனே குருநாதனிடம் ஓடினாள்.

அவருக்கு முன்பே ஒருமுறை ஹார்ட் அட்டாக் வந்திருந்ததால், எம்ர்ஜென்ஸிக்கு நாக்கிற்கு அடியில் வைக்கவேண்டிய மாத்திரையை எப்போதுமே வைத்திருப்பார்.

அவசரமாக அதை எடுத்துக் கொண்டு, கூடியிருக்கும் கூட்டத்தை விலக்கி, காற்று வரும்படி செய்து, மாத்திரையை அளித்தான்.

அங்கிருந்தவர்கள், உடனே காரில் ஏற்றி மருத்துவமனைக்கு அவரை அனுப்பி வைத்தனர்.

கண்ணீரும் நன்றியுமாய் கையெடுத்துக் கும்பிட்டபடிச் சென்ற அந்தப் பெண்மணியை, ஏனோ சதாவால் மறக்கவே முடியவில்லை.

பிறகு ஊருக்குத் திரும்பியும் மனதோரம் அந்த மனிதரின் உடல்நலம் பற்றிய சிறு கவலை முணு முணுப்பாய்!

மறு வாரமே ராஜாத்தி அத்தையிடமிருந்து வந்த ஒரு ஃபோன் கால், அவர் நன்றாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்தியது.

அன்று கல்லூரி விடுமுறை என்பதால், தன் கடிதரில் எம்பிராய்டரி வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள் சுதா.

தொலைபேசி ஒலிக்க, குருநாதன் எடுத்தார்.

அவர் பேசுவதிலிருந்தே யாரென்று அவளுக்கு புரிந்து போயிற்று. போனை வைத்ததும் உற்சாகத்துடன் அவளிடம் திரும்பியவர், "உன் அத்தை தான், அப்புறம்... அன்னிக்கு கல்யாணத்துல உடம்பு சரியில்லாமப் போச்சே, அந்த பரணியும் பேசினாரு! மைல்ட் அட்டாக் தானாம்... இப்ப உடம்பு பரவாயில்லையாம்!" மெதுவாக நிறுத்தினார்.

"தேங்க் காட்! நான் கூட அவர் எப்படி இருக்காரோன்னு நினைச்சிட்டே இருந்தேன்பா!" சிறு நிம்மதியுடன் பகர்ந்தான்.

"அப்புறம்... இன்னொரு விஷயம்டா! அவங்களுக்கு உன்னை ரொம்பப் பிடிச்சிடுச்சாம்... கல்யாணத்தப்ப, ரெண்டு நாளா உன்னையே அந்தம்மா கவனிச்சிட்டிருந்தாங்களாம்!"

தன் வீட்டுக்கு நீதான் மருமளனு மனசுக்குள்ளே முடிவு செஞ்சிருந்தப்ப தான்,

அவருக்கு உடம்பு சரியில்லாமப் போயிருக்கு! அடுத்த வாரமே அந்தம்மாவும், அவங்க மகளும் உன்னைப் பெண்ணு பாக்கவாங்காமி!" உற்சாகத்துடன் முடித்தாள்.

"ப்ச... அப்பா! இப்பதான்...பைனல் இயர்! எக்ஸாழுக்கு இன்னும் நாலு மாதம் தான் இருக்கு... இந்த நேரத்துல ஏம்பா வரச் சொன்னிங்க? மெதுவாப் பாத்துக்கலாம்பி!" சலுகையுடன் சினுங்கினாள்.

"இல்லம்மா...! நல்ல அலயன்ஸ் வரப்ப செஞ்சிடணும்! அவங்க வரட்டும்... ஜாதகத்தில் எல்லாம் அவங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லியாம்! உனக்கு பிடிச்சிருந்தாதான் மத்ததெல்லாம்!" சமாதானம் கூறி அவளை ஏற்றுக்கொள்ள வைத்தாள்.

ஆனால், அவர்கள் அந்த வாரம் வரவில்லை... முதல்நாள் போன் மட்டுமே செய்திருந்தனர்.

தங்கள் மகன் திடீரென்று வேலை விஷயமாக அமெரிக்கா கிளம்பிச் செல்வதால், மூன்று மாதங்கள் கழித்து வந்தவுடன், கட்டாயம் வந்து பார்ப்பதாகக் கூறினார் பரண்தரன்.

அதைக் கேட்டதும், நிம்மதியுடன் படிப்பைத் தொடர்ந்தாள் சதா. இடையில் நிறைய வரங்கள் வந்தபோதெல்லாம், படிப்பு முடியட்டும் என்று தட்டிக்கழித்து விட்டாள்.

இப்போது, அவர்களே மீண்டும் வருகிறோம் என்று தகவல் அனுப்பி இருக்கிறார்கள்.

அவருடைய அக்கா ராஜாத்தி கூறிய வரையில், இது மிகவும் நல்ல கம்பந்தமென்று புரிந்தது.

ஒரு பெருமூச்சுடன் - மீண்டும் வலுக்கத் தொடங்கி, வல்லினமாய் பூமியில் தன் சுவடைப் பதிக்க ஆரம்பித்த மழையை, ஜன்னல் வழியே வேடிக்கைப் பார்க்கத் துவங்கினாள் அவர்.

மறுநாள் மாலை... அழகிய இளம் 'பிங்க' நிற சில்க் காட்டன் புடவையில் அவள் தேவதையாகக் காத்திருந்தபோது, சரியான நேரத்திற்கு மாப்பிள்ளை வீட்டினர் வந்து விட்டனர்.

சதா வெளிப் பார்வைக்கு அமைதியாக இருந்தாலும், சுளாமியை உள்ளடக்கிய ஆழ்கடலாய், அவள் மனம் முழுவதும் பெரும் யோசனையிலும் போராட்டத்திலும் இருந்தது.

அதற்குக் காரணம், ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்பு வந்த ஒரு போன்கால் தான்!

குருநாதன் டிபனுக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு முகம் கழனி உடை மாற்ற சென்றிருந்தார்.

வேம்பு, வீட்டில் ஒரு டிபனாவது செய்ய வேண்டுமென்று, பஜ்ஜி போடுவதில்

முனைந்திருந்தார். அப்போது தொலைபேசி ஒலிக்க, ஓடிச் சென்று எடுத்தால், ஒரு புதிய குரல்!

"ஹலோ! மிஸ் சதா இருக்காங்கனா?" ஆழ்ந்த கம்பீரத் தொனியில் வந்தது ஒரு ஆண் குரல்!

"யெஸ்! நான்தான் பேசறேன்!"

அவள் முடிக்கும் முன்பே, "நான் ப்ருத்விராஜு பேசறேன். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் உன்னைப் பெண் பாக்க வரப் போறது நான்தான்! ஒருமணி நேரத்துல வந்துடுவோம்" என்றான்.

"இருங்க... நான் அப்பாவைக் கூப்பிட்டேன்..." என்பதற்குள் "வேண்டாம்! நான் உன்னோடுதான் பேசணும்!" அழுத்தமாகக் கூறினான்.

"நான்... என்னோட..."

அவள் தவிக்கும் போதே, "எனக்கு இந்தக் கல்யாணத்துல இஷ்டமில்லை! வாழ்க்கையில் நிறைய சாதிக்கணும்னு நினைக்கிறேன்... அதனால் என்னைப் பிடிக்கலைன்னு நீயே சொல்லிடு!" அமர்த்தலான குரலில் ஆணையிட்டான்.

திடீரென்று, அவளுடைய வானம் இருண்டது போல்! தனனை ஒருவன் மறுப்பதா... அதுவும் நேரில் கூடப் பாக்காமல்... நெஞ்சம் இறுகியது.

புதிதாய் ஒரு உணர்வு தேகமெங்கும் பரவியது!

"என்ன... பதிலே காணோம்?" சிறு எரிச்சலுடன் வந்தது அவன் குரல்!

சட்டென்று கலைந்தவன், "ம... அதை நீங்களே சொல்லிடலாமே? நான் சொல்றதை விட பிடிக்கலைன்னு நீங்க சொல்றதுதான் சரி! என்னா, இதுவரைக்கும் நான் உங்களைப் பார்த்ததில்லை... என்னால் பொய் சொல்ல முடியாது." தைரியமாகவே பதிலிறுத்தான்.

"நான்..." அவள் முடிப்பதற்குள், "என்னப்பா... ஒருமணி நேரத்துல வருவோம்னு சொல்லிட்டியா?" - ஒரு பெண் குரல் கேட்டது.

"ம... எல்லாம் சொல்லிட்டேம்மா..." சட்டென்று வைத்து விட்டான் அவன்.

இப்போது, இருவரும் ஹாலில் வந்து அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

அவளுக்குத்தான் என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. மெளனப் புரட்சியொன்று வித்தாய் மனதில் வீழ்ந்து செயல்படத் துவங்கியது. பக்கத்து வீட்டுப் பங்களும் மாமிதான், அவளை ஹாலுக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

மெதுவாக, செங்காந்தள் இதழ்களைப் போல் கை குவித்து அவள் வணங்கி நிமிர்ந்தபோதுதான், எதிரே அவனை சந்தித்தாள்.

கோதுமை நிறத்தில், அடர்ந்த சிகை அலைஅலையாய் பரவி நிற்க, கூர்மையாக ஊடுருவும் விழிகளும், தீட்சண்யமான முகமும், உறுதியான முகவாயுமாக, வெகு கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

இருவரும் பரிமாறிக் கொண்ட பார்வைப் பந்தியில்... விழித்தீண்டல் இனிக்க, ஏதோ ஒரு மாற்றம் நிகழ்ந்தது, மனதில்!

என்றோ... அவளுடைய இளமைக் கனவுகளில் உலா வந்த ஒரு தேவ குமாரனாய்... மறக்க முடியா மன்னவனாய்த் தோன்றியது, அவனைப் பார்த்த போது!

ஆனால், அவன் முகத்திலிருந்து எதையுமே யூகிக்க முடியாமல் பாரையாய்

இறுகித் தெரிய, உறைந்து நின்றிருந்தான் அவன்.
அதுவரை திருமணம் என்ற வாதத்தையே கசத்திருக்க, முதன் முதலாய்
இன்று... அது புதுப்புது வர்ணங்களை உள்ளே வாரியமிறைத்து கவித்தது!
“வாம்மா! இங்கே வந்து உக்காரு!”
அவனுடைய தாய் அழைத்ததும் தான், சிஸ்குக்கு உயிர் வந்ததைப் போல்
நடந்து அருகில் சென்று அமர்ந்தான்.
வேம்புவும், பங்கஜமும் பலகாரங்களைப் பரிமாற, மெல்லிய குரலில்
அவனைப் பற்றி விசாரிக்க ஆரம்பித்தாள் புஷ்பா.
“இந்த வருஷம் தான் ஃபைனல் இயராம்மா?” அவர் கேட்க, “ஆமாம்...”
என்பது போல், சதா தலையசைத்தாள்.
“மேலே படிக்கணும்னு நீ விரும்பினதா, உங்க அததை ராஜாத்தி
சொன்னாங்க! எங்களுக்கு எந்த ஆட்சேபணையுமில்லை! கரஸ்பாண்டனஸிலே
எம்.சி.ஏ படிக்கலாம்!” பரிவுடன் கூறினாள்.
பதில் கூறாமல் அவள் அமாந்திருக்க, பருத்தியின் விழிகள், அவளிடமே
யோசனையும், எதிர்பார்ப்புமாகப் பதிந்திருந்தன.

மற்ற விஷயங்களைப் பற்றி பெரியவர்கள் இருவரும் பேச, சம்பந்தப்பட்ட
இருவருமே மெனளித்திருந்தனர்.
அவளுக்குள் மட்டும்... மார்கழிப் பனிச்சாலில் நனைந்த சிலிப்பி!
“சதாம்மா...! நீ உள்ளே போடா!” குருநாதன் கூறியவுடன், மெல்ல
எழுந்தவளின் விழிகள், தன்னிச்சையாய் உயர்ந்தன.
உணர்வுகளுக்குள் ஊடுருவிய பரவசம்... பார்வையிலும் படர்ந்தது. ஆனால்,
அவனுடைய பார்வை அம்புகள் கூராய்த் தாக்க, உடனே கண்களைத் தழைத்தபடி
உள்ளே சென்றாள் அவள்.
அவளுடைய மனக்கிளையில்... பூவாய் அவன் மலர்வு!
சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, குருநாதன் மட்டும் உள்ளே வந்தார்.
“என்னம்மா! மாப்பிள்ளையை உனக்கு பிடிச்சிருக்கா?” உற்சாகத்துடன்
விசாரித்தார்.
முதல் பார்வையிலேயே, தன்னை வேரோடு அசைத்து விட்டவனை...
புரியாத ஒரு உணர்வில் தத்தளிச்சுச் செய்தவனை... முதன் முதலாய் தன்னை
எந்த ஒரு கம்பீர ஆண்மகனை, ஏனோ அவளால் மறுக்க இயலவில்லை.
அவளிடம்... இனம்புரியா ஈரப்பாய் தான் உணர்ந்ததுதான், முதல் காதுலோ...?
“ம்...” சிறு நாணத்துடன் தலை குனிந்து சம்மதம் தெரிவித்தவள், உடனே
நிமிர்ந்தாள்.
“அப்பா! அவங்களுக்கும் பிடிச்சிருக்காணு கேட்டுடுங்க!” சிறு பிசிர்
தட்டியது அவள் குரலில்!
“அவங்களுக்கு உன்னை ரொம்ப பிடிச்சிருக்காம்! இப்பதான் சொன்னாங்க...
எனக்கு உன் சம்மதம்தான் வேணும்!”
“ஒரு வேளை... அவன் என்னை வேண்டுமென்றே பயமுறுத்தியிருப்பானோ?
அப்படித் தான் இருக்கும்!”
“சரிப்பா!” அவள் கூறியவுடனே, உற்சாகத்துடன் வெளியே வந்தார் குரு.
“என் பெண்ணுக்கும் சம்மதம்தான்... எனக்கும் உங்களை ரொம்பப்
பிடிச்சிருக்கு!
சீரெல்லாம் எங்க இஷ்டப்படியே செய்ய சொல்லிட்டதா ராஜாத்தி அக்கா
...சுமந்தா...”

சொன்னாங்க... உங்களுக்கு குறையில்லாதபடி எல்லாத்தையும் நல்லாவே
செஞ்சிடுறேன்!” மகிழ்ச்சியுடன் உரைத்தாள்.
“எங்களுக்குப் பூரண சம்மதம்! தான் இப்பவே போய் முறையா பொண்ணுக்கு
பூ வெச்சிட்டு வந்திடறேன்!” என்றபடி எழுந்தார் புஷ்பா.
உள்ளே, சந்யோகிதாவிற்குள் கனவுச் சிறகுகள் முளைக்க
ஆரம்பித்திருந்தன.
ஏனோ, கண்டவுடனே இதயக் கூட்டிற்குள் அவனை வைத்துப்
பூட்டியவளுக்குள், ஒரு இனிய தடதப்பு!
அப்போதுதான் பங்கஜத்துடன் உள்ளே வந்தார் புஷ்பா.
“சதா! ரொம்ப சந்தோஷம்மா! நானும் உங்க மாமாவும் நீதான் எங்க மருமகனா
வரணும்னு நினைச்சோம்... அது நடக்கப் போகுது!”
பெருமிதத்துடன் கூறியபடி, அவள் தலையில் பூவை குடி விட்டாள்.
திக்கென்று அதிர்ந்த இதயத்திற்குள், மெளன வருடலாய் ஒரு புல்லாங்
குழலின் சப்தஸ்வரம்!

அவர்கள் சென்று வெகு நேரமாகியும் அவளால் இயல்பாகவே இருக்க
முடியவில்லை.
அவன் வந்த தொடி நிஜமாவென்ற தவிப்பும் கிளர்ச்சியும், அவனை
வெகுவாய் ஆட்கொண்டன.
ஆனால், அவன் கூறியது உண்மையாக இருக்குமோவென்ற பயமும் கூடவே
எழ... “ஏன் அவன் திருமணத்தைத் தவிரக்கிறான்...? ஒரு வேளை வாழ்க்கையில்
நிறைய சாதிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறானோ...? எல்லாவற்றிற்கும் உற்ற
துணையாக நின்று, நான் உதவ வேண்டும்... மனதிற்குள் ஒரு உறுதி வந்தது.
ஆனால், அவளுடைய எதிர்பார்ப்புகள் பொய்க்கப் போவதை அவள்
அப்போது அறியவில்லை!

அதே நேரம், ஹோட்டல் அறையிலிருந்த பருதியோ கரும் கோபத்திலி
ருந்தான் “நான் அவ்வளவு கூறியும் அந்தப் பெண் புரிந்து கொள்ளவில்லையே...
கூடவே... இந்த எப்படி மானிக்கப் போகிறேன்...” பெரும் குழப்பம் அவனுக்குள்!
காலம், எவருக்கும் காத்திராமல் விரைய, திருமண வேலைகள் வேகமாக
நடக்க ஆரம்பித்தன.
இரு குடும்பத்திற்கும் பொதுவான ஒருவராய், ராஜாத்தி ஒரு மாதம் முன்பே
வந்து விட்டாள்.
நாட்கள், மயிற்சீலியின் வருடலாய், அவளைக் கனவுகளால் வருடிச்
கடந்தன. பரீட்சை, திருமணத்திற்கான நகைகள் - புடவைகள் எடுப்பது,
கனவுலகில் சஞ்சரிப்பதென்று சதாவும் பிஸியாக இருந்தாள்.
ஆனால், பெண் பார்த்துவிட்டு சென்ற பிறகு, ஒரு முறைகூட பருதி
அவளோடு பேசவில்லை.
சிறு ஊடலோடு அவள் காத்திருக்க, பனிப் பொழிவு நின்ற பிறகும்
பனித்திவலைகளை கமந்திருக்கும் பல்வெளியாய், அவளுக்குள் மின்மினிச்
சாரலாய் அவள் ஞாபகங்கள்!
ஆனால், அவன்தான் அவளிடம் எந்தத் தொடர்புமின்றி மெளனமாக
இருந்தான்.

திருமண நாளும் வந்து விட்டது.

மாங்கல்யம் அணிவித்து முடிந்ததும், சிறு வெட்கத்துடன் உயர்ந்த அவளுடைய பார்வைக்கு, அவனுடைய பாராமுகமே புதிலாய்! சிறு உறுத்தலுடன் மற்ற சடங்குகளில் அவள் பங்கேற்க, புஷ்பாவும் பரண்தானும் அவளை ஒரு பூவாய்த் தாங்கினா.

அன்றிரவு...

சதா, தனியறையில் ஒரு தேவதையின் சாயலுடன் காத்திருக்க, அறைக்குள் வந்தவனிடம், பெரும் கோபமும் இறுக்கமுமே தெரிந்தன.

வேகமாக அவளருகில் வந்தவன், அவள் நீட்டிய பால் டம்ளரை வாங்காமல் அடிக்குரலில் சீறினான்.

"நான் உன் கிட்டே என்ன சொன்னேன்... நீ என்ன செஞ்சிருக்கே? இந்த கல்யாணத்தில் இஷ்டமில்லைன்னு சொல்லச் சொன்னேனே... ஏன் செய்யலை?" அடிபட்ட புலியாய் உறுமினான்.

இதை எதிர்பார்க்காததால் ஒருகணம் உறைந்து நின்றவள், உடனே உயிர்த்தான். தப்பு செய்து விட்டோமோவென்ற விதிப்பை, நேசம் அடக்கியது.

"நான்... எப்படி சொல்றது? பெண் பார்க்க வந்தது நீங்க! நீங்கதானே உங்க வீட்டில் மறுத்திருக்கணும்!" தைரியமாகவே கேட்டாள்.

"பசு! அதான் முடியலையே... அதான் உன்னை சொல்லச் சொன்னேன்!" எரிச்சலுடன் மொழிந்தான்.

"உங்களாலேயே முடியலைன்னா, ஒரு பெண்ணாலே எப்படி முடியும்?"

"ம்... எங்க வீட்டில், அப்பாவுக்கு ஹார்ட் அட்டாக் வந்து இப்பதான் நார்மலாயிருக்காங்க... அதோட, அவங்க ரெண்டு பேரும், முதன் முதலா என்கிட்டே கேட்ட ஒரு யாசகம் இது... அதை எப்படி என்னால மறுக்க முடியும்?"

"அப்படின்னா...?" சதா புரியாமல் வினவினாள்.

"அப்படின்னா... அஞ்சு மாசம் முன்னாடி உன்னைப் பெண் பார்க்க வரதா சொல்லிட்டு, வராமப் போன மாப்பிள்ளை நான் இல்லை... என் அண்ணன் பிரபு!"

அவன் கூறியதும் திக் கென்று அதிர்ந்து நிமிர்ந்தவளுக்குள், சட்டென்று எதுவோ உடைந்தது போல்!

அப்படியே தொய்ந்து போய் அருகிலிருந்த கட்டிலில் அமர்ந்தாள் அவள்.

புருத்விராஜ் பேச ஆரம்பித்தான்...

"நான் அப்போஸ்டேட்ஸிலே 'எம்.பி.ஏ' படிச்சிட்டிருந்தேன். திடீரென்று ஒரு நாள் அம்மா போன் பண்ணி, அப்பாவுக்கு ஹார்ட் அட்டாக் வந்ததைப் பத்தி சொன்னாங்க... அப்பதான் உன்னைப் பத்தியும், உனக்கும் பிரபுவுக்கும் திருமணம் செய்யலாம்னு முடிவு செஞ்சிருக்கறதாலும், சந்தோஷமாய் பேசினாங்க!

இன்னொரு விஷயமும் நான் இப்ப சொல்லியாகணும்! நான் அவங்க சொந்தப்

பிள்ளை இல்லை! பிரபுதான் அவங்க மகன்! என்னை ஒரு ஆர்ப்பேஜைல இருந்து தத்தெடுத்துக்கிட்டவங்க அவங்க! அந்த நன்றியும், பரியமும் எப்பவுமே எனக்கு உண்டு...

அப்போதான் அந்த அதிர்ச்சி செய்தி! பிரபு திடீர்னு ஒரு ஆக்சிடென்ட்டுலே இறந்து போயிட்டான்..." சட்டென்று அவன் விழிகள் நீரில் மிதந்தன.

"அதுக்குக் கூட என்னால் வர முடியலை... உடம்பு சிதைஞ்சிட்டதாலே, உடனே கிரிமேட் பண்ணிட்டாங்க... என் படிப்பு முடிஞ்சு நான் வந்தப்பதான் உன்னைப் பத்தி சொன்னாங்க..."

ஒரு பெண்ணோட வாழ்க்கை வீணாகிடக் கூடாதுன்னு, பிரபுவோட இறப்பைப் பத்தி சொல்லலைன்னாங்க... உங்களுக்குத் தெரிஞ்சா வருத்தப் படுவீங்க... உன்னை ராசியில்லாதவன்னு மத்தவங்க சொல்லிடுவாங்களேன்ற பயம்!

பையன் அமெரிக்காவுக்குப் போயிருக்கறதா பொய் சொல்லிட்டு, மூணு மாசம் கழிச்சி நான் வந்தவுடனே எடுத்து சொல்லி, இந்தக் கல்யாணத்தை முடிக்கக் காத்திருந்ததா அப்பா சொன்னாங்க...

நீதான் இந்த வீட்டுக்கு மருமகனா வரணும்னு விரும்பறதா சொன்னப்ப, என்னால் மறுக்க முடியலை...

ஆனா என் மனசுல வேற ஒரு பொண்ணு ரொம்ப நாளை இருக்கா! அவளையும் என்னால் மறக்க முடியலை...

பெரிய இக்கட்டான சூழ்நிலை! அப்பாவுக்கு ஹார்ட் அட்டாக்... பிரபுவோட இறப்பு... இதுக்கு அப்புறமும் உன்னை ராசியில்லாதவன்னு யாரும் சொல்லிடக் கூடாதுன்னு அம்மாவோட பயம்... எல்லாத்துக்கும் மேலா நன்றிக் கடன்... இதெல்லாமதான் என்னை சரின்னு சொல்ல வச்சிது...

ஆனா உன்னால் இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்த முடியும்னு நான் நினைச்சேன்... அதான் போன் செஞ்சேன்... ஆனா நீ செய்யலை..."

பெரும் விரகதியும் கோபமும் அவன் குரலில் தெரிவதாய்!

அதுவரை இடியாய் இறங்கிய அந்தச் செய்தியால், உடைந்து போய் அமர்ந்திருந்தவன், மிரண்டு போய் நிமிர்ந்தான்.

"சாரி... இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது!" கம்மிய குரலில் மெல்ல முணுமுணுத்தான்.

"ஆனா இப்ப ஒண்ணைத் தெரிஞ்சுக்க... வாழ்க்கையில் நீ பெரிய ரிஸ்க் எடுத்திருக்கே...! என்னால் உன்னை என் மனைவியா எத்துக்க முடியாது..."

இந்த அறையைப் பொறுத்த வரைக்கும் நாம் யாரோதான்! வெளியேதான் கணவன் மனைவி... அதுவும் மத்தவங்களுக்காக... புரியுதா?" அமுத்தமான குரலில் கர்ஜித்தான்.

அன்று, ஒற்றைத் துளியாய் அவனை உள்வாங்கியிருந்த நெஞ்சிற்குள், கோடி அலையடிப்புடன் இன்று அவன் நிறைந்து தெரிய, செய்வதரியாமல் துடித்து அமர்ந்திருந்தாள் சதா.

உணர்வுகள் மரத்துப் போய் எதையுமே ஏற்க மறுக்க, அவனுடைய நியாயமும் புரிவதாய்!

அதுதான், தன்னைப் பெண் பார்க்க வருவதற்குள் இறந்து போன அந்த முகமறியா பிரபுவை நினைத்தால், பெரும் வருத்தமாக இருந்தது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தன்னை ராசியில்லாதவளென்று ஒதுக்காமல் மிகுந்த பிரியத்துடன் ஏற்றுக்கொண்ட பெரியவர்களின்மேல், பெரும்

மரியாதையும் அன்பும் பெருகின.

இதை எதிர்பார்த்திராத இதயம் வெகுவாய் அலைபாய, அவனோ, அருகிலிருந்த சோபாவில் ஒரு தலையணையை எடுத்துப் போட்டு உறங்க ஆரம்பித்தான்.

உனக்கும் எனக்கும் எந்த பந்தமும் இல்லை... என் கடமை தாலிகட்டியதுடன் முடிந்துவிட்டது' என்பது போல் அவன் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டதை, அவளால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை.

எதையும் ஜீரணிக்க முடியாமல் அமாந்திருந்தவள், வெகு நேரம் கழித்தே உறங்க ஆரம்பித்தாள்.

மறுநாள் காலை யில் எழுந்தபோதும்,

வரவேற்பு - மறுவிடென்று பொழுது சுழிய, அன்றிரவும் உறங்கா இரவாய்!

அடுத்த நாளிரவே இருவரும் சென்னைக்குக் கிளம்ப, ராஜாத்தி அதனையும்; மணி மாமாவும் அவளுக்குத் துணையாகக் கிளம்பினர்.

நெகிழ்ந்த மனதும், சிவந்த கண்களுமாக வழியனுப்பிய குருநாதனையும், வேம்புனவையும் பார்த்தபோது, அவளால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளவே இயலாது போயிற்று!

அமுதமுது சிவந்த விழிகளுடன் அவள் அமாந்திருக்க, 'உணர்ச்சியின்றி அவளையே கூர்ந்திருந்தான் பருத்தவி.

முதல் வகுப்பு கூபேயில் அவர்களிருவர் மட்டும் செல்லும்படி, நான்கு டிக்கெட்டுகளையும் பூக் செய்திருந்தார் குருநாதன்.

ராஜாத்தியும், மணியும் அடுத்த கம்பாமைண்டில் இருந்தனர். அவளுக்குள்... சாரலாய் உணர்வுகள் பெருக, அவனை மறக்கவும் முடியாமல், விலகவும் துணிவின்றி, அமாந்திருந்தாள்.

திடீரென்று "சாப்பிடலாமா?" என்று முகம் தெரியாத ஒருவரிடம் கேட்பதைப் போல் வினவினான் அவன்.

"வேண்டாம்... எனக்குப் பசிக்கலை..."

மெதுவாகக் கூறியவனிடம், "எனக்கு நல்ல பசி! நான் சாப்பிடப் போறேன்!" என்றபடி, சாப்பாட்டை சாப்பிட ஆரம்பித்தான்.

"நீ என்னவானால் எனக்கென்ன" என்ற அலட்சியம் அதில் தெரிய, அவளும் கண்களை இறுக மூடி, உறங்குவது போல் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

என்ன தியர்... பசிக்கிறதென்று கூறியும் கூட இணைந்து கம்பெனி கொடுக்கும் ஒரு மேனார்ஸ் கூடத் தெரியவில்லையே?" கசந்தது அவன் நெஞ்சம்.

பிறகு, மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்திருக்கின்றவளை எறெடுத்தும் பாராமல் சாப்பிட்டு முடித்தவன், லிம்பாகப் படுத்துக் கொண்டான்.

ஏன் இந்த வாழ்க்கை என்று, கசந்தது நெஞ்சம்!

மறுநாள் காலை யில் சென்னையில் இறங்கியபோது, அவர்களை அழைத்துச் சொல்ல புஷ்பாவும் பரண்திரனும், குவாலிஸ்டன் காத்திருந்தனர்.

விட்டிருஞ்சு சென்றதுமே நிறைய உறவினர்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட, குனித்துத் தயாராகி வந்தபோது, அனைவரும் பிடித்துக் கொண்டனர்.

5

ஒரே கேலியும் கிண்டலும், அரட்டையுமாகப் பொழுது சென்றது.

தொடர்ந்த நாட்களில், புஷ்பாவும் பரண்திரனும் அவனைக் கண்ணுக்குக் கண்ணாக கவனித்துக் கொண்டனர்.

பருத்தவி, வேலை வேலை என்று விலகிச் செல்ல, அவர்களிடம் மிகவும் ஒட்டிக் கொண்டாள் அவள்.

புது இடம் என்ற குறையே தெரியாமல் அவளுக்கு ஒரு தாயாக, தோழியாக குறுகிய காலத்திலேயே மாறிப் போனார் புஷ்பா!

அவர்களின் பெருந்தன்மையும், உயர்ந்த உள்ளமும் புரிந்திருந்ததால், இயல்பாவே அவளால் மனம் ஒன்றி பொருத்திப் போய்விட முடிந்தது.

தினமும் அவளைக் கேட்டு விட்டே எல்லா சமையலும் செய்யும்படி, சமையல் செய்யும் புவனாவைப் பணித்திருந்தார் அவர்.

ஒரேமாதத்தில், அந்த வீட்டின் உள் அலங்காரம், தோட்டம் எல்லாமே மாறிப் போயிருக்க, அனைவருக்கும் பிடித்தமானவளாக ஆகிப் போனாள் அவள்.

சதாவின் பொறுமையான அணுகுமுறையும், பாசமான பேச்சும், வெகுளித் தனமும் எல்லோரையும் சட்டென்று கவாந்து விட்டன.

ஆனால், யாருக்கு அவள்மேல் நேசம் வந்திருக்க வேண்டுமோ, அவன் மட்டும் விட்டேதியாக ஒதுங்கியே இருந்தான்.

பெற்றோர்களுக்கு மத்தியில் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளாவது பேசுபவன், அறைக்குள் நத்தையாகச் சுருங்கிக் கொள்வான்.

அவளுக்குத்தான் மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும்... யாரை நம்பி தன் வாழ்க்கையை அவள் ஒப்படைத்தாளோ, அவன் அவளைத் திரும்பியும் பாப்பதில்லை.

அதனாலேயே, இன்னும் அதிகமாக புஷ்பாவிடமும் புரணியிடமும் மனதார நெருங்கிப் போனாள் அவள்.

ஒரு நாள், கம்பெனியிலிருந்து தாமதமாக வந்த பிறகும், முன்னறை மிலிருந்த கம்ப்யூட்டரின் முன்னால் அமாந்து, கணக்குகளை சரி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

"என்னப்பா... தூங்கப் போகலையா? ஏதாவது அக்கெண்டென் ஸ்டோர் பண்ணி வைக்கணும்னா சதாவுக்குப் பழக்கிவிடேன்... அவ எல்லா விஷயத்திலுமே ரொம்ப வுஷப் தெரியுமா?" பெருமையுடன் சிலாகித்தார் பரணி.

உதட்டோரங்கள் ஏளனமாக வளைய, அவளையே உறுத்து விழித்தவன், "ப்ச... அதெல்லாம் சரிவராதுப்பா... இது ரொம்ப கான்ஸ்பிடென்ஷியல்..." கழித்த உதடுகளுடன் கூறினான்.

"என்ன பேசுறே பருத்தவி! மனைவியை விட உன் ரகசியங்களைப் பாதுகாக்கறவங்க யாராவது இருப்பாங்களா என்ன? இப்ப, எங்களை விட உன்மேல் அதிக அக்கறை உள்ளவ அவதான்... அதை முதல்லே புரிஞ்சிக்க..."

ஆணித்தரமாகக் கூறிய புஷ்பா, வாஞ்சையுடன் அவன் சிகையைக் கோதிவிட்டு வெளியேறினார்.

அவனுக்காகப் பாலை எடுத்து வந்த சதா, அதை மேசையில் வைத்து விட்டு ஒன்றுமே பேசாமல் வெளியேறினாள்.

இதயம் நெருப்புக் குமிழியாய் தகித்தது.

அன்றிரவு அறைக்கு வந்தவன், "உனக்கு இன்டரெஸ்ட் இருந்தா... பேசுட்டி

அக்கெளண்டஸ் எல்லாம் பார்க்கலாம்!" எங்கோ பார்த்தபடி விட்டேத்தியாகக் கூறிவிட்டு குளியலறைக்குள் சென்று விட்டான்.

அவளுக்கோ 'நான் உங்களை மனைவி' என்று கத்த வேண்டும் போல் ஒரு உணர்வு!

ஆனால்... அப்போது தான் மகாத்மா காந்தியின் பொன்வரிகள் நெஞ்சிற்குள் பரவின!

'பொறுமை... பொறுமை' என்று அறிவுறுத்தியது இதயம்!
'பொறுமையும் விடாமுயற்சியும்' மலைகளையும் வெல்லும்!
பொய்யை மெய்யாலும், ஆத்திரத்தை சசிப்புத் தன்மையாலும் வெல்லலாம்!" அவை, எவ்வளவு சத்யமான வார்த்தைகள் என்பது புரிவதாய்! ஒரு நாள்... அவன் மாறுவானென்ற நம்பிக்கைப் பூமியில் பூத்தது!

மறுநாளிலிருந்து பரணி கற்றுத் தர, கம்ப்யூட்டரில் டைட்ஸ் கம்பெனியின் அக்கெளண்டஸ் விபரங்களை எல்லாம் சரிபார்க்க ஆரம்பித்தான், சூயேசித்தான்! அதுவே பழகிப் போக, இப்போதெல்லாம் பருத்தியின் வேலைகள் வெருவாய் குறைந்து போயின.

விட்டிற்கு வந்ததும் டென்ஷன் இல்லாமல் டிவி பார்த்தபடி பொழுதைக் கழிக்க ஆரம்பித்தான்.

வெளியிலும் அலைந்து விட்டு வந்து, கம்ப்யூட்டரிலும் அமர்வது குறைந்திருந்தது. ஒருநாள் அதுபோல் அவன் அமர்ந்திருக்க, பரணியும் புஷ்பாவும் சதாவின் புகழ் பாட ஆரம்பித்தனர்.

"பாத்தியா பருத்தி, சதாவோட சமாதானத்தை... நான் சொல்லிக் குடுத்த உடனே சுலபமாக் கத்துகிட்டா... கம்ப்யூட்டர் கோஸ் படிச்சல் இல்லையா? உன் வேலையை ஈஸியாக்கிட்டா... இப்ப நீ ரிலாக்ஸ்டா இருக்க முடியுது பாரு!"

"அது மட்டுமா? இப்ப விட்டு வேலையிலிருந்தும் எனக்குப் பெரிய ரிலீப்... சமையல், மெனு போடறது... வீட்டை நிர்வகிக்கறது... தோட்டத்தை மாத்தி அளமக்கறதுன்னு எல்லாமே சதாதான் செய்யறா... நான் நிம்மதியா இருக்கேன்..."

புஷ்பா கூற, "இப்படியே இருந்தா நாங்க ரெண்டு பேரும் சீக்கிரமே துருப்பிடிச்சிடுவோம்... எங்களை ஆக்கிவவா வைக்கறது உங்க கையில்தான் இருக்கு!" நமட்டுச் சிரிப்புடன் முடித்தா பரணி!

அக்கவரசியமாகத் திரும்பியவன், "போதுமா உங்க மருமக புராணம்... அவ்வந்ததும் மகனையே மறந்திட்டங்க போல... கொஞ்சம் என்னையும் ரூபகம் வெச்சிக்கங்க... என்னவோ என் கையில் தான் இருக்குன்னிங்கே அப்பா... அது என்ன?" அழுத்தமாகக் கேட்டான்.

"ம்... சீக்கிரமே ஒரு பேரக் குழந்தையைப் பெத்துத் தந்துட்டா நாங்க கூறுகறப்பாயிடுவோம்... அதைத்தான் அப்பா சொல்றாரு"

புஷ்பா கூறியதும், சதாவின் முகம் வெட்கத்திலும் தவிப்பிலும் சட்டென்று சிவந்து விட்ட, இரு கன்னங்களிலும் இளம் சிவப்பு ஆர்க்கிடன் மலர்ந்தன.

அதைக் கண்ட பருத்தியின் மனதில், கடும் ரௌதிரம் பரவியது.

அன்றிரவு அறைக்குள் வந்ததுமே, தன் மனதை மறைக்காமல் கொட்டி, அவனை அதிர் வைத்து விட்டான் அவன்.

குளியலறையிலிருந்து நைட்டியுடன் அவள் வெளியே வர, அவனுக்குள்ளோ கடுமீ சிறறம்!

அவள், எல்லோரிடமும் நல்ல பெயர் வாங்கியதில், எரிமலையாகி இருந்தான்.

"என்ன... அம்மா குழந்தைன்னவுடனே அப்படியே சிவந்து போறே? நமக்குள்ளே எந்த உறவும் இல்லாதப்ப, குழந்தை மட்டும் எங்கேருந்து வருமாம்... அதையெல்லாம் எதிர்பார்த்திருக்கறதா இருந்தா, இப்பவே உங்க அப்பா விட்டுக்குப் போயிடு!" மிருகமாய் உறுமினான்.

வார்த்தைகள்... திராவகத் துளிகளை சுமந்து அவள்மேல் வீழ்ந்தன.

உடலும் உள்ளமும் நாணலாய் தொய்ந்துவிட, அப்படியே மிரண்டு விழித்தபடி பனிச் சிற்பமாய் உறைந்து நின்று விட்டாள் சதா.

"இது உனக்கு பனிஷ்மெண்ட்... எனக்கு இந்த கல்யாணம் பிடிக்கலைன்னு சொல்லிடும், என்னமோ என்னை ஜெயிச்சிட்ட மாதிரி தினைச்சி பிடிவாதமா 'பிடிச்சிருக்கு'ன்னு சொன்னேயிலலை... அதுக்கு நீ அனுபவிச்சித்தான் ஆகணும்!"

எந்தக் காலத்தாலும் நான் உன்னை மனைவியா ஏத்துக்கவும் போறதில்லை... என்னால ஒரு வாரிக் அம்மா அப்பாவுக்கு கிடைக்கவும் போறதில்லை..." அலட்சியமாகக் கூறிவிட்டுக் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டான்.

எப்போதும் போல் பானை விரித்துக் கீழே படுத்தவளுக்குள், பெரும் சோகமும் வேதனையுமே நிறைந்தன.

ஆனால் உலர்ந்திருந்த கண்களில், கண்ணீர் மட்டும் வர மறுத்தது.

அழுகை அவளுக்குப் பிடிக்காத ஒன்று!

இறப்புக்கும், பிறா துயரத்துக்கும் தன்னையறியாது அழுது நெகிழ்ந்து விடுபவள், தன் பிரச்சனைகளுக்கு மட்டும் என்றுமே அழுததில்லை.

அழுகை, ஒரு மனிதனை பலவீனப்படுத்தி ஒடுக்கி விடுமென்பது அவள் கணிப்பு!

இன்றும், இரவு விளக்கொளியில் ஒளிர்ந்த அறைச் சுவரை வெறித்தபடிய் படுத்திருந்தான்.

தான் செய்தது தவறோவென்று, மனதின் ஓரம் ஒரு சிறு வலி!

என் அவனுக்குத் தன்னிடம் சிறு பரிவுகூட வரவில்லை... அந்த அளவுக்கு அவனுடைய இதயத்தை ஆக்கிரமித்திருக்கின்ற அந்தப் பெண் யார்..? வினாக்கள் அனலாய் தகித்தன.

அவனிடம் கேட்கவும் முடியாமல், என்ன செய்தால் அவனுடைய மனம் மாறுமென்று வழியும் புரியாமல், தனித்துத் தனித்திருந்தான் அவன்.

மறுநாளிலிருந்தே, அவனிடமிருந்து மேலும்

அதிகமாக ஒதுங்கத் துவங்கியவன், சிடுசிடுப்பே

உருவாக மாறிப் போனான்.

அவனை மாற்றும் வழி வகை தெரியாது,

அவன்தான் பெரிதும் திணறிப் போனான்.

புஷ்பாவுடன் பேசுவது, எம்பிராய்டரி செய்வது,

படிப்பது, வீட்டை நிர்வகிப்பது, கம்ப்யூட்டரில் கணக்குகளைப் பாப்பதென்று

பொழுது சென்றாலும், ஏதோ ஒரு வெற்றிடம் அவனை பலமாய்

ஆக்கிரமித்ததுதான் உண்மையாய்!

எல்லாவற்றையும் விட தனக்கும் அவனுக்குமிடையே நடக்கும் பணிப்போர், பெரியவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருப்பதற்காகத்தான் அவன் படாத பாடு படவேண்டியிருந்தது.

ஒரு நாள் மாணியில் அவனிடம் பேச ஆரம்பித்தார் புஷ்பா.

"சதா! இப்ப இருக்கிற ஜெனரேஷன் மாதிரி நீங்க ரெண்டு பேரும் ஃபேமிலி ப்ளானிங் அது இதுன்னு இருந்திடலையே?" தவிப்புடன் கேட்டார்.

சட்டென்று தாம் சங்கடத்துடன் அவள் தலைகுனிய, "சாரிம்மா! பர்சனலைக் கேட்டுட்டேனா?" என்றவரின் குரலில், பெரும் அலைப்புறுதல் தெரிவதாய்!

அவரை மாற்ற வேண்டுமென்று தோன்ற, "அப்படி எல்லாம் இல்லை அத்தை!" அவள் அவசரமாக மொழிந்தாள்.

"அப்பாடா! இந்த வீட்டில் பிரபு திருமதி வந்து பிறக்கணும்னு எங்களுக்கு ரொம்ப ஆசைம்மா! உன் கிட்டே, பருத்தி எல்லாம் சொல்லி இருப்பானே..."

அவருடைய வார்த்தைகள், அப்போதுதான் உள்ளே வந்த பருத்தியின் செவிகளில் ஸ்பஷ்டமாக விழுந்தன.

மௌனமாகத் தலையசைத்தவளால், எதுவும் கூற முடியவில்லை.

அன்றுதான், புஷ்பா வேறொரு பர்சனலையும் ஆரம்பித்து வைத்தார்.

"என்ன பருத்தி! இதுவரைக்கும் நீ சதாவை வெளியே எங்கேயுமே அழைச்சிட்டுப் போகலை! கல்யாணமாகி ரெண்டு மாசம் ஆகப்போகுது... இந்த ரூயலிற்றுகிழமையாவது வெளியே போயிட்டு வாங்க..." அக்கறையுடன் கூறினார்.

ரூயலிற்று அவரிடம் மறுக்கவும் முடியாமல், எதையும் வெளிப்படுத்தவும் இயலாமல், வேண்டா வெறுப்பாக சதாவுடன் வெளியே கிளம்பினான் அவன்.

மாயாஜாலுக்கு சென்று ஒரு சினிமா பார்த்துவிட்டு இருவரும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

சதா, அவளுக்குள் மூழ்கியிருக்க, அவனோ ஏதோ யோசனையிலிருந்தான். அப்போதுதான், "பருத்தி..." என்ற உற்சாக அழைப்பு கேட்டது.

உடனே திரும்பினால், அங்கு பருத்தியுடன் கல்லூரியில் பயின்ற நண்பன் விவேக் நின்றிருந்தான்.

"ஹாய் விவேக்! நீ ஸ்டேட்ஸிலேருந்து எப்படா வந்தே?" பருத்தி மகிழ்ச்சியுடன் விசாரித்தான்.

"போன வாரம்தான்டா... அப்புறம்... எப்படி இருக்கே... கல்யாணமாயிடுச்சா? எனக்கெல்லாம் இன்விடேஷனே கிடையாதா? எனவே கங்கிராட்ஸ்..." என்று கை குலுக்கி வாழ்த்தினான்.

சதா மரியாதைக்கு எழுந்து வணங்க, "உன் ஒய்ஃப் ரொம்ப அழகு பருத்தி..." இயல்பாகவே பாராட்டினான் அவன்.

திடீரென்று கிடைத்த பாராட்டில் சதாவின் கன்னங்கள் மெலிதாய் சிவக்க, அவனுக்கோ பெரும் ஆச்சர்யம்!

"ஹேய்! உன் ஒய்ஃபுக்கு ப்ளஷ் அடிக்குது பாரு... இந்தக் காலத்துல கூட இப்படியா? யூ ஆர் வெரி லக்லி மேன்!"

அவன் கூறும்போதே, பருத்தியின் உடலில் ஒரு பாறையின் இறுக்கமும், ஒருவித விரைப்பும் தோன்றுவதை, சதா ஓரக் கண்ணில் கண்டு விட்டான்.

பயத்துடன் அவன் நிற்கும் போதே, "பைடா விவேக்" என்றபடி அமர்ந்துவிட்டான் அவன்.

ஒரு கணம் மூச்சு விட மறந்து உறைந்து நின்றிருந்தவன், தொப்பென்று அமர்ந்தபோது தான், அடிக்குரலில் சிறிதான் அவன்.

"ஏய்... என்ன நினைச்சிட்டிருக்கே நீ உன் மனசுலே! எவனோ ஒருத்தனோட காம்ப்ளிமெண்டுகெல்லாம் முகம் சிவக்குது! அவனுக்குத்தான் அறிவில்லை... இன்னொருத்தன் மனைவியை ஒவ்வா புகழ்ந்து தப்பின்னு தெரியலை... வழியறான்...சே!" சினத்துடன் மேசையை ஒங்கிக் குத்தினான்.

சட்டென்று மனம் லேசாகி, சிறு புன்னகை ஒன்று அவருடைய இதழ்களில் ஜனித்தது.

இன்றாவது தன்னை மனைவி என்று ஒத்துக் கொள்ள அவனுக்கு மனம் வந்ததே என்ற உணர்வு, மற்றதை மறக்கடிப்பதாய்!

அவருடைய முகமாற்றத்தை உணர்ந்தவன், உடனே ரெளத்ரமாகிப் போனான். "என்ன... சிரிக்கறே?" அடிக்குரலில் பொருமினான்.

"ம்... இன்னிக்குத் தான், நான் உங்க மனைவிகுறதே உங்களுக்கு ரூபகம் வந்திருக்கு இல்லை...?ம்... அதை நினைவுபடுத்த ஃபாரின்லேருந்து ஒருத்தர் வரவேண்டியிருந்திருக்கு... அதான் சிரிச்சேன்..."

எங்கிருந்துதான் தைரியம் வந்ததோ, கூறிவிட்டான்.

"புல் ஷிட்..." என்றபடி எழுந்தவன், வேகமாகச் சென்று கைகழுவு, உடனே பின்தொடர்ந்தான் அவன்.

காரில் வீட்டிற்குச் செல்லும்போதும், இருவருக்குமிடையே மௌனம் போர் தொடர்ந்தது.

அதுவரை இருந்த இதம், தன்னால்தான் கெட்டுவிட்டதோவென்ற குற்றவுணர்வு அவனிடம்.

வீட்டிற்கு அருகில் சென்றவுடன், யோசனையுடன் அவனிடமே திரும்பினான் அவன்.

"இதெல்லாம் அப்பா அம்மாவுக்குத் தெரிய வேண்டாம்." ஒருவித விலகல் தன்மையுடன் வந்தது அவன் குரல்!

அந்த நிமிடம், ஏனோ அவனைச் சீண்ட வேண்டும் போல்!

"ம்... நான் சொல்லிட்டா..." தலை சரித்து அவன் குறும்புடன் கேட்க, கார் கிரீச்சென்ற சடன் பிரேக்குடன் நின்றது.

"ஏய்... என்ன மிரட்டறியா? போய் சொல்லு! ஒரு பையன்தான் இறந்துட்டான்... இந்தப் பையன் வாழ்க்கையாவது சந்தோஷமா இருக்கணும்னுதான் இந்தக் கல்யாணத்தை செஞ்சாங்க... அதுவும் ஃபெயிலியர்னு தெரிஞ்சு அவங்க நொந்து போகட்டும்!"

"ஒரு நிமிஷம்! இந்தக் கல்யாணத்தை ஃபெயிலியராக்கினது நான் இல்லை... அது உங்க கைங்காயம்தான்! என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் இது எனக்கும் பெரிய இழப்பு தான்... ஆனா, அதை அதை மாமா கிட்டே சொல்லி பரிதாபம் தேடிக்கறதும் எனக்குப் பிடிக்காது!"

அவங்களை நான் நோக்கிக்கவும் மாட்டேன்... நான் ஒண்ணும் சாடிஸ்ட் இல்லை" பொறுக்க இயலாமல் பொரிந்து தள்ளி விட்டான்.

"ஓ! அப்ப நான்தான் சாடிஸ்ட் அப்படிங்கிறியா?" கண்கள் பளிங்காய்

ஜெலித்து இடுங்க. ஒருவித கூர்மையுடன் கேட்டான்.

அந்தப் பார்வையை ஒரு கணம்கூடத் தாங்க இயலாமல் ஜன்னலுக்கும் திரும்பியவளை, அவன் குரல் உசுப்பியது.

"நான் கேள்வி கேட்டா பதில் சொல்லணும்! என்னை என்ன முட்டாளனு நினைச்சியா?"

பல்லைக் கடித்தபடி அவன் சீற, சட்டென்று சிரித்து விட்டான் அவன்.

"ஒரு நிமிஷம்..! உங்களை சாடிஸ்ட்டுன்னோ, முட்டாளன்னோ நான் நினைக்கலை! நீங்களே தான் பட்டியல் போட்டுக்கறங்க.. சாரி!" என்றபடி திரும்பிக் கொண்டான்.

மனதிற்குள்... மெளனம் சிரிப்பு மையம் கொண்டது.

காரை கோபத்துடன் விரட்ட ஆரம்பித்தான் அவன்.

வீட்டு வாசலில் காா நின்றதுமே சப்தம் கேட்டு வெளியே வந்து விட்டார் புஷ்பா.

"என்னம்மா! நல்லா என்னாய் பண்ணினீங்களு?" வாஞ்சையுடன் விசாரித்தவரிடம், "ம்...ரொம்ப நல்லா என்னாய் பண்ணினோம் அதை... அவர் கிட்டயே கேளுங்களேன்... எங்க அப்படித்தானே?" குறுகுறுத்த விழிகளுடன் கேட்டான்.

"ம்...ம்..." என்றபடி எதையும் வெளிக்காட்ட முடியாமல் அவன் உள்ளே செல்ல, அவனை முதன் முதலில் வீழ்த்திய பெருமிதம் அவளுக்குள்!

"சரி! நீங்க ரெண்டு பேரும் போய் ரெஸ்ட் எடுங்க..." என்று அனுப்பி வைத்தா புஷ்பா.

அவன் அறைக்குள் வந்ததுமே, "என்ன... அம்மா கிட்டே என்னை மாட்டிவிடறியா? ரொம்பத் தியிர்தான் உனக்கு!" சுள்ளென்று காய்ந்தான்.

"நான் ஒண்ணும் மாட்டிவிடலை... உண்மையா எனக்கு நல்லாப் பொழுது போச்சு... அதைத்தான் சொன்னேன்... உள்ளார்ந்த சிரிப்புடன் முடித்தான்.

ஒரு வேங்கையின் சீற்றத்துடன் வேகமாகக் குளியலறைக்குச் சென்று படாரென்று கதவை மூடிக்கொண்டான் அவன்.

அந்த வாரமே, நவராத்திரி என்பதால் வீட்டில் கொலு வைத்தனர்.

புஷ்பாவும், சதாவ்மாகச் சென்று உறவினர்களையும், நட்பு வட்டத்தையும் அழைத்து வீட்டு வந்தார்கள்.

குடும்பகோணத்தில், பிறர் வீட்டு கொலுவிற்கு சென்றிருந்தாலும், அவனுடைய வீட்டில் பழக்கமில்லை என்பதால் கொலு வைத்ததில்லை.

அதனால், இங்கு பெரும் உற்சாகத்துடனும் துடிப்புடனும் எல்லா வேலைகளிலும் முழு மனதுடன் பங்கு கொண்டான் சதா.

தினமும் ஒரு மெனு என்று சுண்டலும் இனிப்பும் செய்கின்ற வேலையை தன்வசமாக்கிக் கொண்டான்.

கொலுவுக்கு முன்பாக அழகிய பார்க் ஒன்றை புஷ்பாவின் உதவியுடன் அழகுற அமைத்திருந்தான்.

வண்ண சீரியல் விளக்குகள் மின்ன, செயற்கைப் பூவெளியும், பல வண்ண மலர்த் தோட்டமும், அட்டைமயில் செய்த காாடன் பெஞ்சுகளும், ஓரத்தில் சிறு

அருவியுமாக அந்த அலங்கார அமைப்பு இதயத்தை அள்ளியது.

முதல் நாள், வந்து சென்ற அனைவருமே அவளை மிகவும் பாராட்டினர்.

அப்போதுதான், "பேக்டரியிலிருந்து வீட்டிற்கு வந்த பருத்தவியிடம், அவனுடைய நண்பன் தனபாலின் தாய் ஜெயா சதாவை வெகுவாகப் புழந்த புகாரை."

"பருத்தவி! நீ குடுத்து வச்சவன்ப்பா! சதா, எவ்வளவு அழகா 'பார்க்கை' அமைச்சிருக்கா! நல்ல ரசனை, நல்ல புத்திசாலித்தனம், அழகு, அமைதி எல்லாம் சேர்ந்து அமையற பெண் கிடைக்கறது ரொம்பக் கஷ்டம்!"

"நீ ரொம்ப லக்கி பருத்தவி! இவளை அருமையா பாத்துக்கப்பா!" வாஞ்சையுடன் வேண்டுகோள் விடுத்தா.

அசுவாரசியமாகத் தலையாட்டியபடி பார்வையைத் திருப்பியவனுடைய விழிகள் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்து உறைந்தன.

அவனே எதிர்பாராதவிதமாக, அத்தனை கலை நயத்துடன் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது அந்தப் பூங்கா!

விழிகள் யோசனையும் ஆராய்ச்சியுமாகத் திரும்ப, அழகிய ஓவியப் பெண்ணாய் நின்று, வருபவர்களை உபசரித்துக் கொண்டிருந்தாள் சதா.

"சரி! இந்த வாரம் எங்க வீட்டு கொலுவுக்கு சதாவையும், புஷ்பாவையும் நீ கட்டாயம் அழைச்சிட்டு வரணும்"

அன்பான ஒரு வேண்டுகோளை விடுத்து வீட்டு அவர் கிளம்ப, தாம்பூலம் தர ஆரம்பித்தா புஷ்பா.

நம்ப இயலாத வியப்புடன் அந்தப் பூங்காவை அளவிட்டவன், மறு கணமே தலையைக் குலுக்கியபடி, அறைக்குள் சென்று விட்டான்.

முதலில் அவனுடைய பார்வையில் தெரிந்த பிரமிப்பும், கண நேரத்தில் அந்த பாவனை, விலகி, உடனே ஒளிர்ந்த அலட்சியமும், சாதகப் பட்சியாய் அவனையே நோக்கிக் கொண்டிருந்த சதாவிடம், பெரும், சோரவை வரவழைத்தன.

அது புரியாமல், "உன் வீட்டுக்காரன் உன்னையே விழுங்கிடுற மாதிரிப் பாத்துட்டுப் போறான்... போய் அவனை கவனி!" குறும்புடன் கூறி விட்டு விடைபெற்றார் ஜெயா.

அந்த வாரக் கடைசியில், சதாவும், பருத்தவியுமாக அவனுடைய நண்பன் தனபாலின் வீட்டிற்குச் சென்றனர்.

வீட்டில் கொலுவிற்கு வருபவர்களை வரவேற்பதற்காக, புஷ்பாதங்கி விட்டா.

எளிமையாக வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த கொலுவும், சதாவை மிகவும் கவரந்தது.

தனபாலின் மனைவி பவானி அலுவலகத்திலிருந்து வந்திராததால், சதாவையே தாம்பூலம் வைத்துத் தரச் சொன்னா ஜெயா.

பிறகு அவளைப் பாடும்படி அவர் வற்புறுத்த முதலில் தயங்கியவள், மெல்லப் பாட ஆரம்பித்தாள்.

"நினைச்சரணடைந்தேன் கண்ணம்மா!
நினைச்சரணடைந்தேன்!
பொன்னை உயாவை புகழை விரும்பிடும்...
என்னைக் கவலைகள் தின்னத் தகாதென்று...
நினைச்சரணடைந்தேன்..."

கொலுக்கள் பேசுவது போல்... காற்றில் மிதந்து வரும் புல்லாங்குழல் இசை யாய்... மழைத்துளிகளின் தாள லயமாய்ப் பரவியது, அந்த பாரதியின் பாடல்!
புன்னாகவராளி ராகத்தில் குழலும் யாமும் இணைந்து கசிந்த நாதமாய், அவள் குரல் காற்றில் அலையெனப் பரவி, அனைவரையும் அசைய விடாமல் கட்டிப் போட்டது.

முதன் முதலாக அவளுடைய குரல் மென்பதிவை ஏற்படுத்த, பெரும் அலைப்புறத்துடன் தவித்துப் போனான் ப்ருத்வி!

அவள் நெக்குருகப் பாடி முடித்ததும், அனைவரும் மனம் கனிந்து பாராட்டி விட்டுக் கலைந்து செல்ல, வேகமாக வந்து திருஷ்டி கழித்தாள் ஜெயா!

"எவ்வளவு அற்புதமான பொண்ணுப்பா இவ்! புஷ்பா எல்லாம் சொன்னா! வீட்டை நிர்வகிக்கிறதாகட்டும்... மாமனார் மாமியாருக்கு மரியாதை தரதாகட்டும்... உனக்கும் பேக்கரி வேலையில் உதவறதாகட்டும்... ரசனையேறட கொலு வெக்கறது... அருமையாப் பாடறதுன்னு என் கண்ணைப் பட்டும போலிருக்கு!

எங்க வீட்டிலும் இருக்கனா ஒரு பொண்ணு... ஒண்ணும் சொல்ல முடியலைப்பா... நீங்கல்லாம்தானே கூட இருந்து, அவன் கலயாணத்தாதது துணிக்... இப்ப இவன் கஷ்டப்படுறான்..." ஒரு பெருமூச்சுடன் உள்ளே சென்றாள்.

"என்ன தனபால்... இது நான் கீப் ரெண்டலா சேர்ந்து நடத்தி வச்ச மேரேஜ்... உன் மனைவிற்கும் உனக்கும் என்ன பரப்பம்?"

அக்கறையுடன் விசாரித்த நண்பனிடம், மனதைத் திறந்து கொட்டித் தீர்த்து விட்டான், தனபால். அபஸ்வரமாய் ஆரம்பித்து, சுருதி சேரா தம்புராவாய் வாழ்க்கை தனித்து பயணிப்பதை குமுறலுடன் விவரிக்க ஆரம்பித்தான்!

"முதலே அவ நல்லாத்தான் இருந்தா ப்ருத்வி... போன வருஷம் 'ஐம்.ஃபீல்டுஸ்' வேலைக்குப் போனப்புறம்தான், அவ கிட்ட நிறைய மாறுதல்! லவ் மேரேஜ்ன்னாலும், அம்மா அப்பா அவளை மனசாரத்தான் ஏத்துக்கிட்டாங்க! வரவர அவ போக்கே சரியில்லைடா!

தினமும் ராத்திரி வீட்டுக்கு வர ரொம்ப லேட்டாகுது... வேலைய விடசொன்னா மாட்டேங்கிறா... வீகெண்டுலே கூட வீட்டில் இருக்கறதில்லை... பாட்டி, பப், டிஸ்கெதென்னு ரொம்ப மாறிப் போயிட்டா... என்ன செய்யறதுன்னு புரியலை!

அதிகப்படியான பணம்கூட சில சமயத்துலே தலைகால் புரியாம ஆட வைக்கும்... நம்ம இயல்பையே மாத்திடும்கிறது இப்பத்தான் புரியுது! தப்பு பண்ணிட்டமோன்னு பயம் வருது!

மாறிட்டேயிருக்கற இந்த வாழ்க்கையில் எதுவுமே நம்ம கையில் இல்லை... அதோட, எதுவுமே நிரந்தரமில்லையே... அவளா வாழ்க்கையைப் புரிஞ்சிக்கணும்னு நான் விரும்புறேன்... பாப்போம்!

சில விஷயங்களை உடைச்சி சொல்ல முடியாது ப்ருத்வி!"
ஒருவித விரக்தியோடு அவன் முடிக்க, அவளுக்கோ பெரும் பரிதாபம்

வருவதாய்!

புருவ மத்தியில் சிறு யோசனை முடிச்சுடன் அமாந்திருந்த ப்ருத்விராஜுக்கோ, என்ன சொல்வதென்றே புரியவில்லை.

இருவரும் விடைபெற்று வீட்டிற்குத் திரும்பி வரும்போது, அசாதிய மௌனத்திலிருந்தான் அவன்.

வீட்டிற்கு வந்ததும் கொலுவைப் பற்றி புஷ்பா அவனிடம் விசரிக்க, "பச்..." என்றபடி உள்ளே சென்று விட்டான் அவன்.

"நல்லா இருந்ததத்தை... நீங்க ஏன் வரலைன்னு ஜெயா ஆனட்டி ரொம்ப விசாரிச்சாங்க... பவானிதான் வீட்டில் இல்லை... ஆய்ஸிலேருந்து வராததால், அவங்களை பாக்கமுடியலை!"

"ப்ருத்வி ஏம்மா டல்லா இருக்கான்... தலைவலியா?"

அக்கறையுடன் கேட்டவரிடம், "தெரியலைத்தே..." என்று கூறும்போதே, அவன் குரல் இடைமறித்தது.

"அவ எப்படிமமா சொல்வா? இது அவளை மாதிரி ஒரு பெண்ணைப் பத்தின விஷயமாச்சே..." ஏளனமாக அவளையே ஊடுருவியபடி கூறினான்.

ஒன்றும் புரியாமல் விழித்த புஷ்பா, "என்னப்பா... என்ன பிரச்சனை... ஏன் ஒரு மாதிரிப் பேசுறே?" குழப்பத்துடன் கேட்டாள்.

"அம்மா! நம்ம தனபாலோட ஓய்ஃபைப் பத்திதான் சொன்னேன்... பாவம்மா அவன்...! இந்தப் பொண்ணுங்களுக்கே ரொம்பத் தியிர்! ஆண்களோட வாழ்கையில் நிம்மதி, சந்தோஷத்தை எல்லாம் அழிக்கறதுக்குன்னே அவதாரம் எடுத்து வந்திருக்காங்க... சே!" வெறுப்புடன் கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றான்.
"என்னாச்சம்மா இவனுக்கு? பெண்கள் மேல் ஏன் நிமிர்ன்னு இவ்வளவு வெறுப்பு?" குழப்பத்துடன் விசாரித்தாள்.

நெஞ்சம்... ஒரு பெண்ணால், பெண்ணியத்தையே சாடுபவனை எண்ணிநெந்து - மெதுவாக, தனபாலின் வீட்டில் நடந்த விஷயங்களைப் பற்றி அவள் கூற, அயர்ந்து போய் விட்டாள் புஷ்பா.

"ஓ! அதான் ப்ருத்விக்கு இவ்வளவு கோபமா? பாவம் தனபால்... நீ போய் ட்ரெஸ் மாத்திட்டு ப்ருத்வியை கவனிச்சிட்டு வாம்மா... சாப்பிடலாம்!" யோசனையுடன் உள்ளே சென்றாள்.

வாடிய மலராய்... அவளுக்குள் சிறு சோகம் மையம் கொண்டிருந்தது!

பிறகு தொடர்ந்த நிமிடங்கள் மௌனத்திலேயே கழிய, தனக்கு சாப்பாடு வேண்டாமென்று மறுத்துவிட்டு, சீக்கிரமே படுக்கச் சென்று விட்டான் ப்ருத்வி.

சிறிது நேரம், பரணியுடனும் புஷ்பாவுடனும் கோம் விளையாடி விட்டு, அவள் பால் டம்ளருடன் அறைக்கு வந்தபோது, அவன் அங்கு இல்லை!

சிட - அலுட்டில் விளக்கொய் மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தால், வெறித்த பார்வையுடன் நூற்காலியில் சாய்ந்திருந்தான்.

அசைவு தெரிந்ததும் திரும்பியவனின் கண்ணோரங்கள், கூர்மையுடன் இடுங்கின.

"பால் எடுத்திட்டு வந்திருக்கேன்... சாப்பிடத்தான் இல்லை... இதையாவது குடிங்க!" எதிரிலிருந்த உப்பாயில் வைத்தான்.

"ம்! பொதுவா, மனுஷங்க செத்தப்புறம்தான் பாலை ஊத்துவாங்க..."

இப்பல்லாம் பொண்ணுங்க உயிரோட இருக்கும்போதே ஊத்திடுறீங்க!" குத்தலாக மொழிந்தான்.

களென்று பொங்கிய கோபத்துடன், "பொண்ணுங்களைப் பத்தி இவ்வளவு கிட்டிசைஸ் பண்ணீங்கனா? ஏன்... நீங்க விரும்பினதும் ஒரு பொண்ணைத் தானே! அவங்க மட்டும் இதுக்கு விதிவிலக்கா என்ன? அவங்களை மட்டும் மறக்க முடியுமென்றீங்க?" தைரியமாகக் கேட்டு விட்டான்.

"ஏம்..." கெடும் சினத்துடன் எழுந்தவன், "அவளைப் பத்தி உனக்கு என்ன தெரியும்...? அவ ஒரு தேவதை! இனி ஒரு வார்த்தை அவளைப் பத்தி பேசினே... பச்ச" தொப்பென்று நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

அந்த நேரம், அதற்கு மேல் அவனைத் தொந்தரவு செய்ய மனமின்றி உள்ளே வந்தவன், அவனுக்குள் பெண்களைப் பற்றிய வெறுப்புச் சதவிசிதம் அதிகரித்துக் கொண்டே போவதை அறியவில்லை!

ஆனால், அவனுடைய சொற்கள் கூரிய அம்பாய் இதயம் ஊத்தத்தையும் விலக்க முடியவில்லை... உள்ளே பெரும் வலி பரவியது!

சீதாவின் வார்த்தைகளால், பருத்வி இளமை திளைவுகளில் ஆழ்ந்திருந்தான்... குராகக் கிளைகளில், பால்யச் சுவடுகள் மலர்ந்து அவளை புது உலகிற்கு அழைத்துச் செல்ல ஆரம்பித்திருந்தன.

தன் ரிஷிமூலத்தை அறிய... அந்த நதி பின்னோக்கி பயணித்தது! டெல்லியில் வசித்து வந்த பருத்வி ராஜாவுக்கு, அப்போது பத்து வயதிற்குமே! அவனுடைய அப்பா செந்நிலை ஒரு தமிழர், டெல்லியில் பிசினஸ் செய்து வந்தவர்... அங்கேயே ஒரு பஞ்சாபிப் பெண்ணைப் பார்த்துக் காதல் கொண்டு மணந்து கொண்டவர்! பருத்வியின் செல்லப் பெயர் பாபு! அவனுடைய அம்மா பாயல், அவனை அப்படித்தான் அழைப்பாள்.

படிப்பில், விளையாட்டில் என்று எல்லாவற்றிலும் சுட்டிய பையன் அவன்! தமிழ்நாட்டிலிருக்கும் தங்கள் குடும்பத்துடன் தொடர்பை இழந்திருந்த செந்தில், திருமணத்திற்குப் பிறகு பதினோருவருடம் கழித்து, முதல் முறையாக தாய் திலம் செல்லக் கிளம்பினான்.

மூவரும் ரயிலில் பயணிக்கும் போதுதான் அவனுக்கே சிறிது புரிந்தது. மெதுவாக அவனுடைய தலையைக் கோதியவர், "நாம் எங்கே போயிட்டிருக்கோமென்று தெரியுமா பாபு!" பரிவுடன் கேட்டார்.

"ம்... அம்மா சொன்னாங்க... தமிழ் நாட்டில் இருக்கற, தாத்தா பாட்டி வீட்டுக்குன்னு... அவங்களலாம் எப்படி இருப்பாங்கப்பா?"

"ம்... நானே பாத்து பத்து வருஷத்துக்கும் மேலே ஆயிடுச்சி... உங்கம்மா வை விரும்பி நான் காதல் கல்யாணம் செஞ்சிக்கிட்டதுலே, அவங்களுக்கு கோபம்... அங்கே போனப்ப எங்களை சேத்துக்கலை!" பெரும் வருத்தம் தொனித்தது அவர் குரலில்!

"ஏம்பா...?" புரியாமல் கேட்டான் அவன்.

"நான் அவங்க கிட்டே சொல்லாம், கல்யாணம் செஞ்சிக்கிட்டேன்னு உங்க தாத்தாவுக்கு என் மேல் ரொம்பக் கோபம்... ம... எல்லாம் கனவு மாதிரி இருக்கு... இல்லை பாயல்?"

"ஆமாங்க... அந்தக் கோபத்தோட வந்து, வேலையைப் பாததுக்கிட்டு கிஷோரோட சோந்து, டெக்ஸ்டைல் ஷாப்பும் ஆரம்பிச்சு, நல்லா வளர்ந்தப்பறம்தான் சொந்த ஊருக்குப் போவேன்னு, நீங்க வைராக்கியத்தோட இருந்ததை மறக்க முடியுமா?"

பெருமிதத்துடன் கூறிய பாயல், மகனை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டார். அந்த சிறு வயதிலும் அவனுக்கு ஏதோ புரிந்தாற் போல்!

"பாட்டி, தாத்தா எல்லாரும் நமக்காக வெயிட் பண்ணிட்டிருப்பாங்களப்பா?" ஆவலுடன் கேட்டான்.

"இல்லை... அவங்க கிட்டே நாம் வரப் போறதை சொல்லலை... நேரில் போய் ஒரு இன்ப அதிர்ச்சி தரலாமனு இருக்கோம்!"

"ஏங்க... இப்பவும் அவங்க நம்மளை ஏத்துக்கலைன்னா?"

"அதெல்லாம் மாறி இருப்பாங்க... அதுவும் நம்ம பாபுவைப் பாததா எல்லாம் மாறிடும்... பேரக் குழந்தைன்னா, தாத்தா பாட்டிங்களுக்கு எப்பவும் தனிதான்... தெரியுமா? சரிடா செல்லம்... நீ அப்பா மடியில் படுத்துத் தூங்கு!"

தன்னை மடியில் சாய்த்து தூங்க வைத்த வளரயில்தான், அவனுக்கு ரூபகமிருந்தது. பிறகு கண் விழித்தபோது, எல்லாமே முடிந்திருந்தது.

தீவிரவாதத் தாக்குதலுக்கு அந்த ரயில் இலக்காகியிருக்க பக்கத்து கம்பார்ட்மெண்ட்டில் வெடித்த வெடிகுண்டு இவர்களுடைய கூபேமீலும் அலையாய்ப் பரவ, எங்கும் புகை மண்டலமாய்... தினக் குரலும்... அமுமையுமாய்! பாபு, தூக்கியெறியப்பட்டிருந்தான்.

அவனுடைய பெற்றோர் என்ன ஆனார்களென்றே தெரியவில்லை, கும்மிருட்டும், புகையும், நிகழ்ந்த சம்பவத்தின் பாதிப்புமாக, துவண்டு போயிருந்தான்.

அப்போதுதான், இரு கரங்களால் அவனைத் தூக்கி அணைத்து தோளில் போட்டு, ஒரு உருவம் நடக்க ஆரம்பித்தது.

கண் விழித்தபோது, பாபு மருத்துவமனையிலிருக்க, அருகில் ஒரு இளைஞர் நின்றுருந்தான்.

"என்னப்பா... ரொம்ப வலிக்குதா... பயப்படாதே, சரியாயிடும்" பரிவுடன் கூறிவிட்டு, அவன் தலையைக் கோதி விட்டான்.

உடனே, தன் தந்தையின் தினைவதான் அவனுக்கு வந்தது.

"அம்மா... அப்பா...?" அவன் ஈனசுவரத்தில் கேட்க, "வருவாங்க..." என்றவரின் விழிகளில் பெரும் அலைப்புறத்தலும், தவிப்பும்!

பிறகு, அவன் உடல் தேறி வந்தபோதுதான் தெரிந்தது... அவனுடைய தாய் தந்தை இறந்த விபரம்!

ஒன்றும் புரியாமல் அழ ஆரம்பித்தவனை, சமாதானப் படுத்தியது அவர்தான்! நடேசன் என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட அந்த மனிதர், இரவு பகலாக அவனை கவனித்துக் கொண்டு அருகிலேயே இருந்தார்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்துதான், ஒரு போலீஸ் ஆபீசர் வந்து எல்லா விபரமும் கூறினார்.

அவன் பயணம் செய்த கோச்சிலிருந்த அனைவருமே இறந்து விட்டதை

அறிந்த அந்த சிறு பிஞ்சுக்கோ என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

அங்கு, யாரையும் அறிமுகமில்லாத, தெரியாத ஒரு நிலை!

“நானும் அந்த ட்ரெயினல்தான் வந்தேன்... நல்ல வேளை, கடவுள் கிருபையால் தப்பிச்சேன்... இந்தப் பையனை நானே அழைச்சிட்டுப் போறேன் சார்!”

இவனைத் தேடி யாராவது வந்தா சொல்லுங்க... நான் திண்டுக்கல்லுக்குப் பக்கத்துல இருக்கிற சிறுமலை அடிவார கிராமத்தில்தான் இருக்கேன்... என் அட்ரஸைக் குடுத்துட்டுப் போறேன்... யாராவது வந்தா தகவல் தெரிவிப்புக! அது வரைக்கும் இவன் எங்க வீட்டிலேயே இருக்கட்டும்” என்றார்.

“அப்படி நாங்க அனுப்பக் கூடாது... ஆனா மூணு நாள் நீங்க தான் இந்தப் பையனை, கூட இருந்து கண்ணும் கருத்துமா கவனிச்சிட்டதா நாஸ் சொன்னாங்க!” என்றவர் பாபுவிடம் திரும்பினார்.

“என்ன பாபு... இவர் கூடப் போறியா? உன் உறவுக்காரங்க யாராவது வந்தா திரும்ப அனுப்பறோம்.”

உடனே, “சரி”யென்று தலையசைத்தான் அவன்.

இந்த மூன்று நாட்களாக, பரிவும் கனிவுமாக நடேசன் அக்கறையுடன் கவனித்த விதம், அவனைப் பெரிதும் நெகிழ்ச்சியுறுத்தியது.

தாய் தந்தையும் இறந்த நிலையில், உறவுகள் யாரென்றும் புரியாத தருணத்தில் பாசத்துக்கு ஏங்கியவனுக்கு, ஒரே பற்றுக்கோடாய் உடனிருந்தவரை இழக்க மனம் வரவில்லை.

இடிந்து போயிருந்த அந்தப் பிஞ்சு மனிதற்கு எதையும் யோசிக்கவும் முடியவில்லை. ஒன்றும் புரியாத அந்த வயதில் திக்குத் தெரியாத காட்டில் தனித்து விட்டதைப் போன்ற ஒரு நிலையிலிருந்தவன், நடேசனிடம் பிரியத்துடன் ஒட்டிக் கொண்டான்.

எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்து விட்டு, மறுநாளே இருவரும் நடேசனின் சொந்த ஊருக்குச் சென்றனர்.

“பாபு! சின்ன வயசுல அம்மா அப்பாவை இழக்கற துக்கம், எவ்வளவு பெரிசென்று எனக்கும் தெரியும்... அதை அனுபவிச்சவன் நான்!

கவலைப்படாதேப்பா... உனக்கு நாங்க எல்லாரும் இருக்கோம்... வீட்டிலே உன்கூட விளையாட என் பொண்ணு அம்மு இருக்கா!

எதுவாயிருந்தாலும் நீ எங்கிட்டே தயங்காமக் கேக்கலாம்!”

அவன் மெதுவாகத் தலையசைத்தபோது, அவர் விழிகள் கசிந்தன.

பிறகு, திண்டுக்கல்லிருந்து, காரில் பயணித்தபோது, அந்த வித்தியாசமான உலகம், அவனை மிகவும் ஈர்த்தது.

டெல்லியிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவனுக்கு இந்த மண்ணின் பசுமையும், மலைகளுடன் வளப்பு மிகுந்த சூழலும் புதிதாய்!

முன்புறம் பெரும் தோட்டத்துடன் தெரிந்த அந்தப் பெரிய வீடு அவனை மிகவும் கவர, சுவாரசியம் கலந்த வியப்புடன் காரிலிருந்து மெல்ல இறங்கினான் அவன்.

“என்ன பாபு... இதான் நம்ம வீடு... பிடிச்சிருக்கா?”

அவர் கேட்ட விதமே மனதை இதமாக்க, “ம்...” என்று உற்சாகத்துடன் தலையசைத்தான்.

மனதோரம்... டெல்லியில் தன் தாய் தந்தையுடன் வாழ்ந்த ஞாபகங்கள்

உடனே வந்தன!

மலையரசியின் மடியில் கம்பீரமாக வீற்றிருந்த அந்த வீடு, அவனுக்குள் வித்தியாசமான ஒரு உலகை அறிமுகப்படுத்தப்போவது புரிந்தது.

கா சப்தம். கேட்டதுமே உள்ளே இருந்து ஒரு இளம் பெண்ணும் சிறு பெண்ணும் வேகமாக வெளியே வந்தனர்.

“வாங்க... வாங்க” என்று வரவேற்றபடி வந்தவளை, தன் மனைவி தேவி என்று அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார் நடேசன்.

“நான் போனலே சொன்னேனே தேவி, அந்த பாபு இவன்தான்...”

வாஞ்சையுடன் அவர் கூற, ஒடி வந்து அனைத்துக் கொண்டார் அவர்.

“பாபு... நல்லாயிருக்கியா? இனிமே நீ எதுக்கும் கவலைப்படக் கூடாது... உனக்கு நாங்க இருக்கோம்... என்ன வேணுமோ, என்கிட்டே கேளுப்பா, நான் செய்யறேன்...”

அந்த வார்த்தைகள் உதட்டிலிருந்து வராமல், உள்ளத்திலிருந்து ஒலித்ததை, அந்தக் கணமே புரிந்து கொண்டான் அவன்!

அப்போதுதான், தன் தந்தையின் பின்னாலிருந்து எட்டிப் பார்த்த ஒரு ரோஜா முகத்தைக் கண்டான் அவன்!

சிறுவெட்கமும் கூச்சமுமாக, கரிய பெரிய விழிகள் ஆராய்ச்சியுடன் அவனையே நோக்க, ஏனோ அவனை உடனே பிடித்துப் போனது பாபுவுக்கு!

“அங்கிள்! இவதானே நீங்க சொன்ன அம்மு!” உற்சாகத்துடன் கேட்டான்.

“ஆமாம்ப்பா! இவதான் எங்க வீட்டு குட்டி தேவதை அம்மு! ஸ்கூல்லே ஃபாஸ்ட் ஸ்டேண்டாடு படிக்கிறா...” பெருமிதத்துடன் தன் மகனை அறிமுகம் செய்தார் அவர்.

“அம்மு... இங்கே வா... உனக்கு ஒரு புது ஃபரெண்ட் கிடைச்சிருக்கான் பாரு... இனிமே இந்த சம்மர் லீவுலே நீ ஜூலியா இவனோட விளையாடலாம்!”

அவர் கூறியதும் முதலில் மிரண்டு விழித்த அம்மு, மெதுவாக அவனருகே, வர, அவன் நடபுடன் கை நீட்டினான்.

சிறு தயக்கத்திற்குப் பிறகு, தன் பிஞ்சு விரல்களை அதில் பதித்தவன், அன்று முதல் அவனுக்கு சிறந்த தோழியாகிப் போனான்.

தாய் தந்தையை ஒரே நேரத்தில் இழந்து வந்தவனுக்கு, அவர்களுடைய பரிவும் பாசமும் பெரும் மருந்தாய்!

ஒரு கூட்டுப் பறவையாய் அவர்களுடன் வசிக்கத் துவங்கியவனை, தாய், தந்தை இறந்த சோகமே தாக்காமல் பாசமாய் மூவரும் அரவணைத்தனர்.

அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்து ஒரு வாரத்திலேயே, அந்தக் குடும்பத்துடன் பெரிதும் ஒன்றிப் போனான் அவன்.

கோடை விடுமுறை அப்போதுதான் ஆரம்பித் திருந்ததால், அம்முவுடன் சேர்ந்து புதுப் புது விளையாட்டுகளை ரசனையுடன் கற்றுக் கொள்ளத் துவங்கியிருந்தான்.

ஒடுகள் வேயப்பட்டி, சுற்றிலும் தூண்கள்,

தாழ்வாரங்கள் குழ, நடுவில் அழகிய முற்றத்துடன் வித்தியாசமான அமைப்பிலிருந்த அந்த வீடு, அவனுள் ஆழப்பதிந்தது உண்மையாய்!

இன்றும்... இளமையில் தான் அங்கு வாழ்ந்த நாட்கள் சொற்பமாகவே இருந்தாலும், அந்தத் தருணங்கள்... இன்றும் அவனுக்குள் ஒரு ஸ்வரத் தாலாட்டாய்!

கம்பிகளிடப்பட்டு மேற்கூரை வேய்நதிருந்தாலும், சூரியனின் வெள்ளிக் கதிர்களையும், நிலவின தங்கச் சாரலையும், அமிர்தமாய்ப் பொழிகின்ற மழையையும் வீட்டிற்குள்ளே அழைத்து வந்து ரமயமாய் அறிமுகப்படுத்துகின்ற பரந்த முற்றம், இன்றும் ஒரு பொக்கிஷமாய்... ஞாபக அடுக்குகளில் நீங்காத தடம் பதித்திருக்கிறது.

அம்முவுடன் சேர்ந்து பாண்டி, கல்லாங்காய், கண்ணாழ்ச்சி, பம்பரம், பரமபதம், பல்லாங்குழி, என்று விளையாடிய புதுப் புது விளையாட்டுகள்... இன்று நினைத்தாலும் மயிற்சலியாய் வருடுகின்றன.

பொள்ளாமி நாட்களில், நான்கு பேரும் மொட்டை மாடிக் குச் சென்று ஐயக்காளத்தில் அமர்ந்து, வான் நட்சத்திரங்களை எண்ணியபடி, தேவி பக்குவமாய் உருட்டித் தந்த உருண்டைகளை உள்ளங்கையில் ஏந்தி ரசித்து ருசித்தது, பொற்காலமாய்!

டெல்லியில் கூட இந்த சுகங்களை அவன் அனுபவித்ததில்லை!

ஒரு நாள், தோட்டத்தில் இருவரையும் அழைத்து அவர்கள் உதவியுடன் கூட்டாஞ்சேறாக சாக்கரைப் பொங்கலை சமைத்து தேவி அளித்தது, இன்றும் தேவாமிர்தமாய் நாவில் நிற்கிறது.

ஒரு மகன் இல்லாத குறையை, அவனை அழைத்துச் சென்று அனைவரிடமும் காட்டி போக்கிக் கொண்ட நேசனின் அன்பையும், அவனால் இன்று வரை மறக்கவே முடியவில்லை.

பதநீர், பனங்கிழங்கு, நொங்கு, இளநீர், வெள்ளரிப்பழம், சோளம் என்று இருவரும் பாசமாய் பகிர்ந்து உண்டதும், இன்று கனக்க காலமாய்!

ஒரு மழை நாளில் அந்த முற்றத்தில் இருவரும் காகிதக் கப்பல்கள் விட, அன்றுதான் தன் மழலைக் குரலில் அவனிடம் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டான் அம்மு.

"பாபு... இது மாதிரி ஒரு நாள் நிஜக் கப்பல்லே என்னை அழைச்சிட்டுப் போவியா?"

மழலையில் வெகுளித்தனமாக அவள் கேட்ட கேள்விக்கு ஆழ் மனதில் பொங்கி வந்த பிரியத்துடன், "நிச்சயமா அம்மு! நான் பெரியவனானதும் உன்னை கட்டாயம் அழைச்சிட்டுப் போவேன்," என்று கூறியது, இன்று மறக்க முடியாத மந்திரச் சொற்களாய் ஞாபகம் வந்தன.

ஒருமுறை வெற்றிலைப் பாகைகை இடித்து பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டி கொடுக்க, "ஊஹும்... மாடு முட்டும்... நீயும் சாப்பிடுதே பாபு" என்று அவனை அழைத்துக் கொண்டு அவள் ஓடியதும்... அவனுடைய பல் ஒரு நாள் விழுந்து விட, இருவருமாகச் சேர்ந்து அதை வெளியில் காண்பிக்காமல் சிறு குழியிட்டுப் புதைத்ததும்...

"கோட்டான் கத்துது தூங்குங்க..." தேவியின் குரலுக்குப் பயந்து தூங்குவது போல் இருவரும் பாவலா செய்ய, போர்வை இடுக்கிலிருந்து ஒற்றைக் கண் சிமிட்டி அவள் சிரித்ததும்... அந்த ஊரிலிருந்த ஒரே ஒரு டெண்டை தியேட்டரில் மணலைக் குவித்து அமர்ந்து முறுக்கு, கடலை உருண்டை சகிதமாக

குடும்பத்துடன் பழைய சினிமா பார்த்த ஞாபகமும்... இன்று எண்ணினாலும் திகட்டாத சொர்க்க நாட்கள்!

அன்று அந்த ஊரில் ஏசி இல்லை... கார் இல்லை... ஷவர் இல்லை... ஆனால் விண்ணை முட்டும் உற்சாகமும், கவலை இல்லா நாட்களும் அவை கழிந்தன.

அந்தக் கூட்டத்திலிருக்கும் ஊஞ்சலில் அவனும் அம்முவுமாகச் சேர்ந்து மகிழ்ந்து ஆடியதும், விடுமுறை முடிந்ததும் அருகிலிருக்கும் பள்ளிக்கு அவளுடன் சென்று தனியாக அமர்ந்து படித்ததும், இன்று நடந்தது போல்!

பிறகு தனியாக ஒரு ஆசிரியரை வீட்டுக்கே வரவழைத்து அவனுக்கு ஆறாம் வகுப்புப் பாடத்தை பரீரவேட்டாக படிக்க ஏற்பாடு செய்தார் நேசன்.

ஆறு மாதங்கள், சொர்க்கத்தை அறிமுகப்படுத்தி, பழைய நினைவுகளைக் கனவாய் மறக்கச் செய்து, தென்றலாய் விரைந்தன.

அப்போதுதான் ஒரு ஞாயிற்று நேசனின் ரைஸ் மில்லில் இருக்கும் பெரிய தண்ணீர் தொட்டியில் நீர் நிரப்பி இருவரும் ஆட்டம் போட ஆரம்பித்தனர்.

அவர்கள் உள்ளே இருப்பதை அறியாமல் யாரோ மீண்டும் மோட்டார் போட்டு விட்டுச் செல்ல, அதை அறியாமல் நீரில் துழாவித் திளைத்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

அதே நேரம் தொட்டியிலிருக்கும் படிகளில் அமர்ந்திருந்த அம்முவிட்கோ, ஏதோ ஒரு வித்தியாசம் தெரிய, திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தான்.

அதற்குள் நீரின் அளவு அதிகரித்திருக்க, நீருக்குள் மூழ்க ஆரம்பித்தான் பாபு! உடனே கத்தி சுத்தியிருந்தவர்களை உதவிக்கு அழைத்தவள், பாய்ந்து அவன் தலைமுடியைப் பற்றி இழுத்து படியில் போட, மற்றவர்கள் ஓடி வந்து முதல்தவி செய்து அவனைக் காப்பாற்றினர்.

அவன் கண் விழித்ததுமே முதலில் கண்டது, அழுதழுது சிவந்திருந்த அம்முவின் முகத்தைத் தான்!

"உடனே எழுந்து அமர்ந்தவனிடம், "என்னை விட்டுட்டு எங்கேயும் போக மாட்டே இல்லை பாபு. ? நான் பயந்துட்டேன்..." விசம்ப ஆரம்பித்தான் அவள்.

"ஊஹும்... நான் போக மாட்டேன்.. நீயும் என்கூட கடைசி வரைக்கும் இருக்கணும்... இருப்பியா?"

அழுததான குரலில் அவன் கேட்க, கைப்பிடித்து அவள் சரியென்று மற்றவர்களுக்கு எப்படியோ - அவனுக்குள் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்த... அந்தக் கணமே அவனுக்குள் நீங்காமல் நிறைந்து, ஒரு தேவதையாகிப் போனான் அம்மு!

அன்றிலிருந்து இன்று வரை அவனால் அம்முவை மறக்கவே முடியவில்லை. அவளுடைய சாயல் சதாவிடம் சிறிது தெரிவதைப் போல் தோன்றியதாலேயே, தான் திருமணத்திற்கு ஒத்துக் கொண்டோமோவென்று.. இன்று கூட ஒரு சந்தேகம் எழுவதாய்!

மனம் மீண்டும் பழைய கூட்டிற்குள் தாவியது... அவனுடைய வாழ்க்கை வசந்தத்தை சுமந்து ரமயமாய் சென்று கொண்டிருந்தது.

அப்போதுதான் ஒருநாள், அவனுடைய கனவுகளைக் கலைக்கவென்றே போலீசுடன் வந்து சேர்ந்தார்; அவனுடைய தந்தையின் பாட்டனாரை கிஷோர்.

அவனைக் கண்டதும் அவர் உற்சாகத்துடன் கட்டிப் பிடித்து முத்தமிட, அவனுக்குத் தான் உள்ளே முணுக்கென்று சிறு வலி!

பிறகு பெரியவர்கள் கூடி முடிவு செய்ததில், பாபு கிஷோருடன் டெல்லிக்குச்

செல்வதென்று ஏற்படாமியிற்று.

பாபு தான் எதையோ இழந்ததுபோல் துடித்துப் போனான்.

அதைவிட நடேசனும், தேவியும் பித்துப் பிடித்ததைப் போலாயினா.

அம்முலோ, அவன் பிரிந்து செல்லப் போவதை ஜூனிக்க முடியாமல் அழுதமுது உடைந்து போயிருந்தான்... அவளுக்கு காய்ச்சலே வந்துவிட்டது.

அவன் அந்த வீட்டை விட்டுக் கிளம்பும் நாளும் வந்தது.

கிஷோருடன் காரில் ஏறியவன், திரும்பவும் இறங்கி ஓடி வந்து அம்முவை கட்டிக் கொண்டு அழ, வெகுவாய் சமாதானம் செய்த பிறகு தான், கிஷோர் அவனை டெல்லிக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

செந்திலின் நண்பர் என்றதாலும், போலீஸ் வந்ததாலும் நடேசனால் மறுக்கவும் முடியவில்லை.

ஆனால், அவரு சென்ற பிறகுதான் அவனுக்கும் புரிந்தது...

கிஷோரின் குடும்பம் அவனை ஒரு வேலைக்காரனைப் போல் நடத்த ஆரம்பித்தனர்.

படிப்பும் நிறுத்தப்பட்டிருக்க, மூன்று மாதங்கள் கழித்து சொத்துக்களை விற்று எடுத்துக் கொண்டவுடன், ஒரு கருணை இல்லத்தில் அவன் சேர்க்கப்பட்டான்.

படிப்புச் செல்லைமட்டும் கார்டியனாக கிஷோர் ஏற்க, ஒரு கான்வென்ட்டில் பயில் ஆரம்பித்தான்.

ஒரு வருடம் வீணாகி இருந்தாலும், நல்ல புத்திசாலி என்பதால், எல்லாப் பாடங்களிலும் முதல் மதிப்பெண்கள் எடுத்துத் தேறினான்.

அப்போதுதான் அவ்ரு உடன் பயின்ற பிரபுராஜ் அவனுக்கு நெருங்கிய தோழனானான்.

அவன் படிப்பில் வெகு சுமார் என்பதால், பாபுவே அவனுக்கு பாடங்களை சொல்லித் தர ஆரம்பித்தான்.

அந்த வருடம் அரைப் பரீட்சையில் பிரபு அதிக மதிப்பெண்கள் எடுத்துத் தேரியிருக்க, அந்த வருட இறுதியில் 'கம்பைண்ட் ஸ்டடி' என்று பாபுவும், பிரபுவின் விடிகுருச் செல்ல ஆரம்பித்தான்.

விடுமுறையிலும் இருவரும் சேர்ந்து பொழுதைக் கழிக்க, அடுத்த வருட ஆரம்பத்தில் பிரபு தன் பெற்றோரிடம் ஒரு கோரிக்கை வைத்தான்.

"அப்பா! பருத்தியும் நம்மோடே இருக்கட்டுமே... அவனை நாமளே படிக்க வைக்கலாமே... நம் வீட்டுலேயே இருந்தா, அவன் எனக்குப் பாடமெல்லாம் நல்லா சொல்லித் தருவான் இல்லியா?" ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

பாபுவை பள்ளியில் அழைக்கும் பெயர் 'பருத்விராஜ்' என்பதால் நண்பர்களுக்கு பருத்வியென்றால்தான் தெரியும்! அதனால் எல்லோருக்குமே பருத்வியாகிப் போனான்!

பிறகு பரணியும் புஷ்பாவுமாகக் கலந்து பேசி ஒரு நல்ல முடிவாய் எடுத்து பருத்வியை தங்கள் வீட்டிலேயே வளர்க்க ஆரம்பித்தனர்.

அன்றிலிருந்து, நட்புக்கு இலக்கணமாய் பிரபுவும் பருத்வியும் சீரும் சிறப்புமாய் வளர்ந்தனர்.

ஆனால், பருத்வியால் மட்டும், தன் பிஞ்சு மனதில் பதிந்த அம்முவை மறக்கமுடியவில்லை!

இரண்டு வருடங்கள் கழித்து பாணீதானுக்கு சென்னைக்கு மாற்றலாகி

விட்டது.

எல்லா படிப்பையும், மெரிட்டிலும் ஸ்காலர்ஷிப்பிலுமே பருத்வி முடித்தான். வெளிநாட்டுப் படிப்பும், அப்படியே அமைந்தது... அப்போதும்... மாறா நேசத்துடன் அவன் இதயத்தில் - புத்தகத்தின் நடுவே ஒளித்து வைத்த மயிலிறகாய்... நவகாதிருந்தான் அந்த தேவதை!

அதனால், அமெரிக்காவிற்கு 'எம்.பி.ஏ' படிக்கச் செல்வதற்கு முன்பு, சிறுமலை பகுதிக்குச் சென்று நடேசன் குடும்பத்தாரையும், அம்முவையும் பருத்வி ஆவலுடன் தேடினான்.

ஆனால், ரைஸ் மில் எப்போதோ விற்கப்பட்டிருக்க, அவர்களுடைய வீட்டையும் வேறு யாரோ வாங்கிக் குடியிருந்தனர்.

அவர்களுக்கும் பழைய ஒளிரைப் பற்றிய எந்த விபரமும் தெரியவில்லை. சோர்ந்து போய் திரும்பியவனுக்குள், சிறு நம்பிக்கை சுடராய் அம்முவின நினைவுகள்!

என்றாவது ஒருநாள், அவனையே கைப்பிடிப்போம் என்ற உதிராத நம்பிக்கை! இன்று கடவுளின் தீர்ப்போ என்னவோ, பிரபுவே தங்கள் தாய் தந்தைக்கு அளித்துச் சென்றது போல், அவர்களின் தத்துப் பிள்ளையாய் பருத்வி இருக்கிறான்.

அவனால், தன் மனதில் கிறு வயதிலேயே தேவதையாய் இடம் பெற்று உயிரிலும் உணர்விலும் ஒன்று கலந்த அம்முவை, இன்று வரை மறக்க முடியவில்லை.

மொட்டைமாடி... பவுர்ணமி திலவுகள்... எங்கோ ஒலிக்கும் ஒற்றைக் குயிலோசை... இன்று தொலைக் காட்சிகளில் மட்டுமே காண முடிகிற சிறு வயது விளையாட்டுக்கள்...

எப்போதோ அபூர்வமாய் கண்களில் தென்படுகின்ற ஊஞ்சல்... மழை நீர் தேக்கி பாமரச் சிறுவர்கள் விடுகின்ற காகிதக் கப்பல்...

இப்படி எல்லாமே, தன் உயிரைக் காப்பாற்றிய அந்தக் குட்டி தேவதையின் நினைவுகள் அவனுக்குள் ஆழமாய்ப் பதிந்து விட்டதை இன்றும் பறை சாற்றிக் கொண்டு தான் இருக்கின்றன.

கக்வரிகளாய்... அவள் முகவரியே நெஞ்சம் முழுவதும்...!

ஆனால் தங்கள் மகனுடைய இழப்பையும் மீறி, சதா தங்களுக்கு மருமளாக வர வேண்டும் என்ற அந்த உயர்ந்த உள்ளங்களின் கோரிக்கையை, அவனால் மறுக்கவும் முடியவில்லை.

அவளுடைய ஞாபகங்கள் மட்டும்... ஆலமர் வேர்களாய் நெஞ்சமெங்கும் பரவியிருந்தன. நன்றிக் கடன் பட்டு, இன்று இருதலைக் கொள்ளி எழும்பாய் அவன்!

பழைய ஞாபகங்கள்... இரை தேடி முடித்துக் கூடு திரும்பிய பறவையாய் நிகழ்காலத்திற்குள் புகுந்தன.

எழுந்தது உள்ளே வந்த-போது, அம்முவின ஞாபகத்தை ஆழ மனதிலிருந்து புதையலாய்க் கிளறி விட்டு விட்டு, அதைப் பற்றிய சிந்தனையே இன்றி நிச்சலனமாய் தரையில் உறங்கிக்

கொண்டிருந்தான் சதா.

சிறு வெறுப்பும் சீற்றமுமாய், படுத்துக் கொண்டான் அவன்.

ஏனோ, சதாவின் மேல் கோபம் அதிகரித்துக் கொண்டே போனது.

அவன் மட்டும் தன் வாழ்வில் வரவில்லையென்றால், அமெரிக்காவிலிருந்து வந்ததும், ஒரு டிடெக்டிவ் ஏஜென்சி மூலமாக எப்படியாவது தேடி அம்முனைவக கண்டுபிடித்திருப்பான்... அந்த தேவதையைக் கண்ணுக்குள் வைத்து பூஜித்திருப்பான்.

இன்று... வளர்ப்புப் பெற்றோர் அமைத்துக் கொடுத்த வாழ்க்கையிலும் ஒன்ற முடியாமல், அம்முனைவ தன் மனதிலிருந்து நீக்கவும் முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

அந்த நேரம், மனதில் தாபத்துடன் ஒரு வினா ஜுனித்தது.

என் தேவதையே... என் பெண்மையே... எங்கிருக்கிறாய் நீ...?

என் குரல் காதில் விழாததூரத்திலா...? என்னை ஞாபகம் வைத்திருக்கிறாயா?

உன் நினைவில், அக்னித் திவலையை விழுங்கியது போல்

உடல் முழுவதும் அனலாய் தகிக்க...

தவித்து நான் நிற்பது தெரியுமா உனக்கு?

திடீரென்று ஏதோ புரியாத சப்தம்...

சட்டென்று கனவு கலைந்து, நினைவுச் சிதைவு ஏற்பட்டு நிமிர்ந்தால், சதாதான் விக்கலை நிறுத்த தண்ணீரை எடுத்து அருந்திக் கொண்டிருந்தான்.

குரோதமும், சினமூலாகத் திரும்பிப் படுத்து, உறக்கத்தை யாசிக்க ஆரம்பித்தான். அவன்.

மறுநாள் அவனை அழைத்த பரணி, டைல்ஸ் தயாரிப்பில் புதிதாக ஒரு யுக்தியைக் கூறினார்.

அன்றிரவு அவன் உறங்கப் போகும் முன்பு அவனை அழைத்தவர், "பருத்தி டைல்ஸ்லே புதுப் புது டிசைன்ஸ் அறிமுகப் படுத்திட்டே இருந்தாத தான், மார்க்கெட்டுல் நிலைச்சு இருக்க முடியும்..."

பூஜை ருமுகேத்த மாதிரி கடவுள் உருவங்கள்... படுக்கையறைக்கு ஏத்த மாதிரி பூக்கள்... சமையலறைக்கு ஏத்த மாதிரி பழம், காய்கறிகளினு இதுவரைக்கும் டிசைன் செஞ்சோம்...

இப்போ புது ஐடியா ஒண்ணு தோணியிருக்கு! வரவேற்பறையில் சோபா போடறதுக்கு நடுவிலே இருக்கற இடத்துல் உண்ணமையான கார்ப்பெட் மாதிரி, பல விதமான அளவுகளே வர மாதிரி, கலர் கலரான டிசைன்ஸே டைல்ஸ் தயார் செஞ்சோம்னா புதுமையா இருக்கும் இல்லையா?" ஆர்வத்துடன் கேட்டார்.

சட்டென்று, அவன் முகத்தில் ஒரு சுடர் தெரிவது போல்!

"தேங்கய்யப்பா... முயற்சி பண்ணலாம்... நல்ல ஐடியாவாத்தான் தெரியுது!" உற்சாகத்துடன் பாராட்டினான்.

மறுநாளே அதற்கான டிசைன்கள் போடப்பட்டு, மாடல்கள் தயாராக ஆரம்பித்தன...

அந்த வார இறுதியில், தனபாலின் தாய் ஜெயாவிடமிருந்து ஒரு விபரீதச் செய்தியைத் தாங்கி ஒரு போன் வந்தது.

விபரமறிந்து துடித்துப் போனவன், உடனே அலுவலகத்திலிருந்து கிளம்பி

மருத்துவ மனைக்குச் சென்றான்.

அங்கு, அதிகமான மன உளைச்சலால் தூக்க மாத்திரைகளை விழுங்கி, தற்கொலைக்கு முயன்று மீண்டிருந்தான் தனபால்.

பருத்திக்கோ, உடலும் உள்ளமும் பதறிப் போனது.

'ஐசியூ' விற்கு வெளியே கண்ணீருடன் நின்றிருந்த ஜெயா, அவனைக் கண்டதும் வாய் பொத்தி விம்ம ஆரம்பித்தார்.

"என்னாச்சுமமா? ஏன் இப்படி செஞ்சான்?"

பதட்டத்துடன் வினவிய பருத்திவிடம், நேற்று நடந்த விபரங்களை நடுக்கத்துடன் கூற ஆரம்பித்தார் அவர்.

"நேத்து, பவானி வீட்டுக்கு வரதுக்கு எப்பவும் போல லேட்டாச்சுப்பா.. வரும்போதே வித்தியாசமாத்தான் இருந்தா... அப்புறம்தான் தெரிஞ்சது... அவ குடிச்சிட்டு வந்திருக்கற விஷயம்!

உடனே தனபால் கத்த ஆரம்பிச்சான்... ரெண்டு பேருக்கும் வாய்த் தகராறு முத்திரைபாசமாயிடுச்சி... அப்பதான்..."

மேலே பேச முடியாமல் அவர் தடுமாற, "சொல்லுங்கம்மா... அப்புறம் என்னாச்சி?" தவிப்புடன் கேட்டான் அவன்.

"அப்பதான், அவ, தான் வேற ஒருத்தனை விரும்பறதாகவும், பெரிய பணக்காரன்னும், அவன் கூடத்தான் இவ்வளவு நேரம் ஈசிஆர் ரோடில் இருக்கற ரிசார்ட்டில் தங்கிட்டு வந்ததாகவும், ஆபீசுக்கே போகலையென்றும் ஒரு இடியைத் தூக்கிப் போட்டா!"

"கடவுளே..."

"நான் அப்படியே மரத்துப் போய் மயங்கி சரிஞ்ச உக்காந்திட்டேன்... ரொம்ப நேரத்துக்கு என்ன நடந்துன்னே எனக்கு நினைவில்லை..."

திடீரானு சுய நினைவு வந்து கண் முழிச்சிப் பாத்ரா, என் பக்கத்துல் வித்தியாசமா கையப் பரப்பி நினைவில்லாமக் கிடந்தான்ப்பா தனபால்!

பதறிப் போய் எழுந்து பாத்ரேன்... அவன் பக்கத்துல் என்னோட தூக்க மாத்திரை பாட்டில் காலியா இருந்தது...

உடனே பக்கத்து வீட்டுக்காரரை எழுப்பி இங்கே கொண்டு வந்து அட்மிட் பண்ணினோம்..."

"இப்ப பவானி எங்கே?" யிருகமாய் உறுமினான் பருத்தி.

"தெரியலைப்பா! நான் கண்ணு முழிச்சப்ப அவ வீட்டில் இல்லை! ஒருவேளை அவங்கப்பா வீட்டுக்குப் போயிருக்காளோ என்னவோ?"

"சரிம்மா... நான் பாத்துக்கறேன்.. நீங்க தைரியமா இருங்க... அவனைப் பாத்துட்டு வரேன்..."

'ஐசியூ' விற்குள் சென்று தனபாலைப் பார்த்தபோது, நினைவு திரும்பியிருக்க, தாங்க முடியாமல் அழ ஆரம்பித்தான் அவன்.

அவனை சமாதானப்படுத்திவிட்டு வெளியே வந்த போது, வாழ்க்கையே சூன்யமாகிப் போன ஒரு உணர்வு!

பெண்கள் அனைவருமே, மாயப்பிசாசுகளாய் உருக்கொண்டு மனதில் உலாவந்தனர்.

ஒருவழியாக அவன் தேற ஆரம்பித்து வீட்டிற்கு வந்ததும், ஒருநாள் அவனைப் பார்ப்பதற்கு, புஷ்பாவையும் சதாவையும் அழைத்துச் சென்றான்

பருத்வி.

புஷ்பா, ஜெயாவிற்கு ஆறுதல் கூற. இருவரும் தனபாலிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

சதாவின் மனம் அவனுக்காக உருகியது... "அண்ணா! எந்த தோல்விக்கும் தற்கொலை ஒரு தீர்வு கிடையாது! ஒண்ணு அவங்களைத் திருத்தணும்... இல்லை நாம மனசை மாத்திக்கணும்!"

பவானி செஞ்சது மன்னிக்க முடியாத தப்புதான்... ஆனா, தப்பு செஞ்சவங்களை தைரியமா இந்த சமூகத்தில் நடமாடறபோது, திரபராதியான நீங்க ஏன் தண்டனையை ஏத்துக்கணும்!

இதுகாண் தண்டனையை அவங்களுக்குக் குடுங்க... நீ பிரிஞ்சு போனதால் நான் ஒண்ணும் உடைஞ்சு போயிடலை... முன்பை விட சந்தோஷமா இருக்கேன்னு வாழ்ந்துகாமிங்க...

முடிஞ்சா வேலையில் ஃபாரின் போற ஆஃபர் கிடைச்சா உடனே ஏத்துக்கங்க... ஒரு சேஞ்சா இருக்கும்... அம்மாவை நாங்க எல்லாரும் பாத்துக்கறோம்...

மத்தவங்க நம்மை நிராகரிக்கும்போது அவங்க புறக்கணிக்கவே முடியாதபடி, வியந்து பாக்கிற மாதிரி உயர்ந்து காட்டுங்க...

கடவுள் எப்பவும் ஊமையா இருக்க மாட்டான்... நிச்சயமா உங்களுக்கான் தல்ல எதிர்காலமும் அழகான பரிசும் காத்திட்டிருக்கும்...

அதை முயற்சி பண்ணித் தேடி மீட்டெடுக்க வேண்டியது நம் கடமை! நிச்சயமா நீங்க புதுத் தெம்போட, தைரியமா, வீரியத்தோட வாழ்க்கையில் நிமிர்ந்து ஐயமிச்சக் காட்டுங்க... ஒரு நாள் அவங்க உங்க காலடியில் வந்து விழுவாங்க பாருங்க...

ஒரு வித வேசத்துடன் அவள் முடித்தபோது, யாரோ தோள் தொடுவது புரிந்தது. திரும்பினால், ஜெயாவும் புஷ்பாவும் திளறிருந்தனர்.

தனபாலின் விழியோரங்களில் நீர் கசிய, புது நம்பிக்கை ஒளி சிறு கீற்றாய் அவன் பார்வையில் ஒளிர்ந்தது.

"ரொம்ப நன்றிமா - இவ்வளவு அழகா அவன் மனசை பதியற மாதிரி அட்வைஸ் பண்ணினதுக்கு! இதுக்குத்தான் நண்பர்கள் வேணும்கிறது... நாம தவறான பாதையில் போனா திருத்த... சரியான பாதை காட்ட எல்லாத்துக்குமே நல்ல நட்பு வேணும்!" உணர்ச்சிகள் திறைந்த நிலையில் கூறினார் ஜெயா.

"தேங்க யூ சோ மச் சதா..." மெல்லிய குரலில் கூறிவிட்டு கண்களை மூடி மெல்ல சாய்ந்து கொண்டான் தனபால்.

பிறகு பெண்கள் அனைவரும் வெளியே வர, பருத்வி மட்டும் அவனுடைய கையை ஆதரவாகப் பற்றியபடி, சிறிது நேரம் அங்கேயே அமர்ந்திருந்தான்.

கன்னத்தில் கோடாய் இறங்கிய நீரின் கவடுகள், தனபாலின் வேதனையைப் பறை சாற்ற, இதயம் கனத்துப் போனது.

'ஏன், இந்தத் தலைமுறையில் சில பெண்களின் போக்கு பாதை மாறிப் போகிறது?'

'அதிகப்படியான பணமா? இரவு நேரங்களிலும் இரு பாலாருமாக வேலை செய்கின்ற சந்தர்ப்பங்களா? நமது பண்பாட்டு கலாச்சாரங்கள் அழிந்து, மேல் நாட்டு மோகமும், எப்படி வேண்டுமானாலும் வாழலாம் என்கிற மாய மனப்பான்மையும் அதிகரித்ததா?...' விரக்தியுடன் பல வினாக்கள் ஐணித்தன.

ஹாலில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த சதாவும் இதையேதான்

நினைத்திருந்தான்.

பிறகு மூவரும் விடைபெற்று வீட்டிற்குச் சென்றபோதுதான், முதன் முறையாக பருத்வி அவளிடம் மனம் திறந்து பேசினான்.

அவர்களுடைய அறைக்குச் சென்றதும் அவளிடம் திரும்பியவன், "தேங்க்ஸ் சதா, தனாவுக்கு நம்பிக்கை கொடுக்கற மாதிரிப் பேசினதுக்கு ரொம்ப நன்றி!"

பாவம் அவன்! நான், பிரபு எல்லாரும் சேர்ந்துதான் அவனுக்கு லவ் மேரேஜ் செஞ்ச வெச்சோம்! அப்ப அவ்கின் உயிரோடு இருந்தாரு... ரெண்டு பேரும் சம்மதிச்சித்தான் ஏத்துக்கிட்டாங்க...

அப்போ, பவானி வீட்டில் அவளை சேத்துக்கலை... இப்போ ஏத்துக்கிட்டாங்க போலருக்கு... ஆனாலும் இந்த மாதிரி நடக்கறது தப்புன்னு பொண்ணுக்கு அட்வைஸ் பண்ண மாட்டாங்க... சே..." கீற்றத்துடன் பொருமினான்.

அமைதியாக அவளையே நோக்கியவளுக்குள், முதன் முதலாக அவன் மனம் திறந்து தன்னிடம் பேசியது, பெரும் இதமாய்! மழை நின்றும் மரக்கிளைகள் மயத்தூறல் போடுவது போல்... நெஞ்சிற்குள் சாரலாய் அவன் வார்த்தைகள்!

அதில் உறைந்து நின்றுருந்தவளை, அவன் குரல் உசப்பியது.

"என்ன... அங்கே தனாகிட்டே அப்படி அட்வைஸ் பண்ணினே! இப்போ இப்படி அமைதியா நிக்கறே?" ஒரு வித கூர்மையுடன் கேட்டான்.

"ம்... நீங்க என் கிட்டே நன்றி சொல்றதா...? உலகமே தலை கீழா கத்தற மாதிரி... அமாவாசை அன்னிக்கு திடீர்னு முழு நிலவு பிரகாசிச்ச மாதிரி இருந்தது... அதான் ஃபார்ஸ் ஆகி நின்னுட்டேன்..."

சிறு உதட்டுச் சுழிப்புடன், குறும்பாக நிறுத்தினான்.

அந்த சிறு செய்கை அவனுக்குள் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்த, "ஓ" என்றவன் ஏதோ ஞாபகத்தில் சிறிது நேரம் பேசவேயில்லை.

"என்... என்னாச்சி... என்னை சொல்லிட்டு நீங்க அமைதியாயிட்டங்க?"

"ம்... ஏதோ பழைய ஞாபகங்கள்... அது சரி... எனக்கு ஒரு நெறல்ப் செய்யணுமே?" சிறு தயக்கத்துடன் நிறுத்தினான்.

"என்ன... சொல்லுங்க..."

ஆவலுடன் அவள் கேட்க, "இல்லை! நான் போய் பவானி கிட்டே பேச முடியாது. ஆனா ஒரு பெண்ணா, இதைப் பத்தி நீ தைரியமாப் பேசலாம்... அதான், எனக்காக இந்த உதவியை செய்ய முடியுமா?" மெதுவாக யாசித்தான்.

"நிச்சயமா செய்யறேன்... அவங்க எங்கே வெளாக்க பணராங்கன்னு சொல்லுங்க... போன் நம்பர் இருந்தாக் குடுங்க... நாளைக்கே பேசறேன்" உறுதியுடன் முடித்தான் அவன்.

அன்றிரவு அவன் உறங்கி விட்டாலும், அவனால் ஏனோ உறங்கவே முடியவில்லை!

ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சியின் சிறகு மோதி, இதயப் பாறை இளகியது போல் ஒரு வித உணர்வு!

அவளுடைய ஒரு சிறு உதட்டுச் சுழிப்பு... எங்கோ அவளை அழைத்துச் செல்வதாய்!

மெதுவாகத் திரும்பி அவளைப் பார்த்தபோது, அந்த முகம் குழந்தைத்தனமாய்... எந்த வித காவமும் இறுக்கமும் இன்றி, மெல்லிய விளக்கொளியில்... நிலவின் மறுபதிப்பாய்!

ஏனோ அன்று அவளைப் பாக்கும்போது, அம்முனையே பார்ப்பது போல்! எந்த யுகத்திலோ அவளுடன் இணைந்து பழகிய உணர்வு புதிதாய் எழ,

தலையைக் குலுக்கி, அதை விலக்கி திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான் அவன்.

மறுநாள் மாலைமில் அவன் பவானியின் செல் எண்ணைத் தர, அடுத்த நாளே அவளைத் தொடர்பு கொண்டான் சதா.

"ஹலோ! நான் தனபால் அண்ணா ஃப்ரெண்ட் பருத்வியோட ஓய்ஃப் சதா பேசறேன்! உங்களோட நான் கொஞ்சம் தனியாப் பேசணுமே!" மெதுவாகக் கேட்டான்.

"சரி! இப்ப இருக்கற சூழ்நிலையில் நான் யாரோடவும் பேச விரும்பலை!" சட்டென்று தொடாபைத் துண்டித்து விட்டான் அவன்!

ஆனால் சதா விடுவதாயில்லை... அன்று மாலையே அவளுடைய அலுவலகத்திற்குப் போய்விட்டான்.

தேடி வந்தவளை மறுக்க முடியாமல் அங்கிருந்த காபி ஷாப்பிற்கு அழைத்துச் சென்றான் அவன்.

நாற்காலியில் அமர்ந்ததுமே, "உங்களுக்கு என்ன பேசணும்? எனக்கு டைம் இல்லை... அதோட இது எங்க பாசனல் மேட்டர்!" அலட்சியமாக மொழிந்தான்.

"இது உங்க பாசனல் மேட்டர் தான் பவானி! ஆனா அது வீட்டுக்குள்ளே இருக்கற வரைக்கும் தான்! இப்ப தனபால் அண்ணா தற்கொலைக்கு முயன்று ஹாஸ்பிட்டல் வரைக்கும் போய் பிரச்சனை தெருவுக்கு வந்தாச்சு!"

அழுத்தமான குரலில் அவள் கூற, விதிர்த்துப் போய் பவானி நிமிர்ந்தபோது தான், அவளுக்கு விபரமே தெரியாதென்பது புரிந்தது.

"என்ன...? தனா தற்கொலைக்கு..." அதற்கு மேல் அவளால் பேச முடியவில்லை.

"ஆமாம்! இப்ப குடும்ப வன்முறை சட்டமெல்லாம் பெண்களுக்கு சாதகமாகவே இருந்தாலும், ஆண்களுக்கும் சட்டம் துணை வரும்!

அன்னிக்கே என் ஹஸ்பெண்ட் பருத்வி, உங்க மேல் ஒரு போலீஸ் கம்பளையின்ட் குடுத்திடலாம்னு சொன்னாரு..!

மன உளைச்சலாலும், மனைவியோட கேரக்டர் சரியில்லாததாலும், தனா அண்ணா தற்கொலைக்கு முயன்றதாகவும், அதுக்குக் காரணம் நீங்கதான்னும், இனிமே அவருக்கு ஏதாவது நோந்தாலும் அதுக்கும் நீங்கதான் காரணமன்னும், புகார் கொடுக்கலாமனு சொன்னாரு!"

"என்ன...! என்னை மிரட்டறீங்களை..?" பயமும் மிரட்சியும் அவள் விழிகளில் அப்பட்டமாகிச் சிந்தன.

"இல்லை... மிரட்டலை! உண்மையச் சொல்ல வந்தேன்... சில நேரங்களிலே 'ஆர் டி ஓ' விசாரணை, ஆண்களுக்கும் சாதகமான முடிவைத் தரும்...

தனா அண்ணாவோட நண்பர்கள் எல்லாருமே உங்களுக்கு எதிரா சாட்சி சொல்லுவாங்க... அவர் தற்கொலை முயற்சியே ஒரு முக்கிய சாட்சியாயிடும்...

அப்பறம்... உங்க புது நண்பர் நினைச்சாக் கூட இதிலிருந்து உங்களைக் காப்பாத்த முடியாது..! வேணும்னா கேட்டுப் பாருங்களேன்... இந்த விஷயத்துல கோட்டுக்கு அவா துணைக்கு வராராணு?...!..!"

அமர்த்தலாகக் கேட்டுவிட்டு, அவளையே கூர்ந்தபடி அமர்ந்திருந்தான் சதா. "உங்களுக்கு அதெல்லாம் எப்படித் தெரியும்...?" தாமசங்கடமும் தவிப்பும் தெரிந்தன அவள் குரலில்!

"ம... தனா அண்ணாதான் எங்க வீட்டுக்காரர்கிட்டே சொன்னாங்க... இன்னொண்ணும் சொன்னாங்க... அது என்னென்ன தெரியுமா..? உங்க மேல் போலீஸ் புகாரா குடுக்க அவங்க சம்மதிக்கலை!" மெல்ல நிறுத்தினான்.

சட்டென்று நிமிர்ந்தவளின் விழிகளில் நீரின் முகவரி!

"உங்க மேல் இவ்வளவு பாசம் வெச்சிருக்கறவரை, எப்படிங்க எமாத்த மனசு வந்தது? அதுவும் லவ் மேரேஜ் வேற!

ஹூம்... பொண்ணுங்களை மாறல் வேல்யூஸ் கொஞ்சமாவது இருக்கணும்! நாம் மிருகங்களா என்ன? நமக்குன்னு ஒரு கலாச்சாரம், பண்பாடு எல்லாமே இருக்கு! அதை விட்டுட்டு கற்கால மனிதர்களா வாழ நினைச்சா, அப்பறம் எதுக்கு நமம் அறிவை மேம்படுத்தற படிப்பு... பக்குவம்... முதிர்ச்சி எல்லாம்!

எப்படி வேணும்னாலும் வாழலாம்னா அதுக்கு எதுக்கு இந்தக் கல்யாணம், சடங்குகள், ஒருவனுக்கு ஒருத்திங்கற கோட்பாடெல்லாம்...?

அதையெல்லாம் உடைச்செறிஞ்சிட்டு 'லிவிங் டு கெதர்' ந்கிற மாதிரி - பிடிச்சா வாழறது, பிடிக்கலைன்னா பிரியறதுன்னு உங்க மாதிரியே யோசிக்கறவரை தேர்ந்தெடுத்து, அந்த மேல் நாட்டுக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கலாமே?

எதுக்கு தனா அண்ணா மாதிரி 'இன்னசெண்ட்' ஆனவங்க வாழ்க்கையைப் பலியாக்கணும்?

கை நிறையப் பணமிருந்தும் குடும்பத்தோட நேரம் செலவிட முடியாதது... அதிகமான சம்பளம்... ஒரு மாய வலை மாதிரி உலகத்து சந்தோஷம் அத்தனையையும் தங்களால் விலைக்கு வாங்க முடியும்கிற வேகத்தைத் தாறுது... தவறான தொடர்புகள் அதிகமாகிறது... நியாநானான்ற எகோ இரண்டு பேருக்கும் இடையில் நெருப்பா தகிக்கறது... இதெல்லாம் தான் பல விவாகரத்துகளுக்குக் காரணமாகுது!

ரொம்ப சுலபமா அழிவுப் பாதையில் போகலாம்... அதை வெற்றிப் பாதையா மாத்தறதுதான் கஷ்டம்!

அதிகமான பணம்... கேட்க ஆளில்லாத நிலை... ஆண்களோட கூடவே பழகுற அதிகத் தருணங்கள்... தேவையில்லாத ஆடம்பரங்கள் நம்மைச் சுத்திப் போட்டுக் காட்டற நட்பு வட்டம்... எல்லாமே இருந்தாலும் தனக்குன்னு ஒரு ஒழுக்கம் - வரையறையை வகுத்துக்கிறவதான் நிஜமான தமிழ்ப் பொண்ணு! முதல்லே நீங்க ஆற்றிவு படைச்ச மனுஷியா... இல்லை அஞ்சறிவு மிருகமானது முடிவு செயங்க பவானி... நான் வரேன்!"

கைப்பையை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாக விரைந்தவளை, அழுத்தமான குரலொன்று நிறுத்தியது.

"வெல்டன் சதா! அவளுக்கு சரியான பாடம் சொல்லிக் குடுத்தே!" பருத்விதான் அங்கு தின்றிருந்தான்.

"நீங்க எப்படி இங்கே?"

அவள் குழப்பத்துடன் கேட்கும்போதே, "நான் ஒரு வேலையா இந்தப் பக்கம் வந்தேன்... அப்பதான் நீங்க ரெண்டு பேரும் இந்த காபி ஷாப்புகளுள்ளே நுழையறதைப் பார்த்தேன்.

உங்களுக்கு அடுத்த டேபிள்லேதான் நான் இருந்தேன்... இந்த

அறையிருட்டில் நீங்க கவனிக்கலை... அவளை நீ ஹேண்டில் பண்ணின விதம் குப்பப்! அவ திசையமா யோசிக்க ஆரம்பிச்சிருப்பா!" உள்ளாந்த மகிழ்வுடன் கூறினான்.

"ம்... அப்படி யோசிக்க ஆரம்பிச்சா, அது தனா அண்ணாவுக்கு சாதகமான முடிவைக் குடுக்கும்... பாப்போம்..."

மெல்லிய குரலில் கூறிவிட்டு அவள் நகர, "வா... நாம ரெண்டு பேரும் எங்கேயாவது டிபன் சாப்பிட்டுப் போகலாம்..." என்று அழைத்துச் சென்றான் அவன்.

சாப்பிட்டு விட்டுத் திரும்பும் வழியெல்லாம் கடும் யோசனையிலிருந்தான் அவன்.

விட்டிற்குச் சென்றதும், சதா பவானியை காணச் செய்ததை - சரியான பாடம் புகட்டியதை, புஷ்பாவிடம் வியப்புடன் விவரிக்க ஆரம்பித்தான் ப்ருத்வி!

எல்லாவற்றையும் அறையிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தவள், மெதுவாக எழுந்து தோட்டத்திற்குச் சென்றாள்.

இரவுக் காற்றின் சீரல், தேகத்தைத் தழுவி முடிகளோடு சில்மிஷம் செய்ய ஆரம்பித்தது... உதிர்ந்து கிடந்த மரமல்லிப் பூக்களின் நறுமணத்தை கமந்து கை வீசி வரவேற்றது... தென்றல்!

வானில் நிலவுப் பெண்ண நட்சத்திரத் தோழர்களின் ஆதிக்கமின்றி கலங்கலாய்த் தனித்திருந்தாள்.

திடீரென்று தூரத்தில் ஒளிர்ந்த ஒரு மின்னல் கீற்று எங்கோ மழை பெய்து கொண்டிருப்பதை, மௌனமாய் அறிவித்தது.

மனிதர்களின் வித்தியாசமான பரிணாமங்கள் சிறு கசப்பை ஏற்படுத்த, தனக்குள்ளேயே பொங்கிய நினைவுகளுடன் உறைந்து நின்றிருந்தாள் அவள். அப்பா இந்தேறம் என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்... இந்த ஞாயிறு எப்போதும் போல் பேசி நலம் விசாரிக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது.

எவ்வளவுதான், புஷ்பாவும் பரணியும் அன்பைப் பொழிந்து அவளைத் தங்கமாகப் பாத்துக் கொண்டாலும், எங்கோ முனையில் சிறுவலி... ப்ருத்வியின் புறக்கணிப்பால்!

எவ்வளவு கனவுகளைச் கமந்து இந்த திருமணக் கூட்டிற்குள் அடியெடுத்து வைத்தாள்... எல்லாமே முகமறியா ஒரு பெண்ணினால் சிதறிப் போனதே!

முதன் முதலாக, ஒரு ஆண்... நேசத்துடன், அன்பாக... உள்ளம் கவர்களைவாக இதயத்தில் பரிணாமம் கொண்டும், அந்த அன்பும் நேசமும் புரிந்து கொள்ளப் படாமலே புதையுண்டிருக்கிறதே?

அவளைப் பற்றிய தேடல், ஒரு ஏக்கத்துடன் அவளை ஆக்கிரமித்தது.

அந்த நொடி, பின்புறம் ஒலித்த காலடியோசையால் நினைவுலகம் சிதைந்தது.

மெதுவாகத் திரும்பினால், ப்ருத்விதான் வந்து கொண்டிருந்தான்.

"அம்மா அப்பாவுக்கு ரொம்பப் பெருமை! இப்படி ஒரு பொண்ணு மருமகனா வா இந்த வீடு குடுத்து வெச்சிருக்கணும்னாங்க! அவங்களுக்கு உன்னை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு... நான் ரொம்ப அதிர்ஷ்டசாலியாம்!" மெல்லிய குரலில் கூறினான்.

"ஹூம்! சொல்ல வேண்டியவங்க சொல்லலையே... மத்தவங்க புரிஞ்சிக்கிட்டு என்ன பிரயோஜனம்?"

சட்டென்று வார்த்தைகள் வந்துவிட, வேகமாக உள்ளே சென்று விட்டாள்

அவள்.

ஆனால் அங்கேயே நின்றிருந்த ப்ருத்விக்கோ, அவளுடைய நினைவுகள் பனிச் சிதறலாய் ஆகரமிக்க, தான் இது போல் எப்படி மாறினோம் என்பது புரியாத புதிராய்!

மனதில் பதிந்த நல் வயிரமாய், இப்போது அவள் விக்ரபமெடுப்பது புரிந்து சிறு கோபம் கூட வந்தது.

தோளில் உரிமையுடன் அமர்ந்து அலகு கோதிப் பறந்து செல்லும் வளர்ப்புப் பறவையாய் அவள் ஞாபகங்கள்!

வெகு நேரம் கழித்து அவன் உள்ளே சென்றபோது, அவன் ஆழ்ந்த உறக்கத்தின் வசமிருந்தான்.

அந்த வாரத்தில் ஒரு நாள், புதுப்ரொஜெக்டில் அவன் பிசியாக இருத்தபோது, அவனுடைய பாசனல் செல் ஒலித்தது.

எடுத்தால், தனபால்தான் அழைத்திருந்தான்.

"ஹலோ தனா... எப்படி இருக்கே? சாரிடா..."

உன்னை அப்புறம் காண்டெக்ட் பண்ணவே முடியலை... கொஞ்சம் பிஸி... அதான்..."

"பரவாயில்லைடா ப்ருத்வி! நான் நாமலாயிட்டேன்... நேத்துலயிருந்து வேலைக்கும் போக ஆரம்பிச்சிட்டேன்..."

"குட்! எதுக்கும் கவலைப்படாதே! அப்படி பவானி ஒத்துவரலைன்னா, அவ விரும்பினா டைவாஸுக்கு சரின்னு!" ஆதரவாகக் கூறினான்.

"ப்ருத்வி! நானும் அது விஷயமாத்தான் உன்னைக் கூப்பிட்டேன்... இன்னிக்குக் காலையில் பவானி என்னைத் தேடி வந்திருந்தா!"

"ஓ! என்ன வேணுமாம் அவளுக்கு?" அலட்சியமாகக் கேட்டான் ப்ருத்வி.

"இல்லை... தான் திருந்திட்டதா சொல்லா! நான் திரும்பவும் ஏத்துக்கறதா இருந்தா வேலையைக் கூட விட்டு நேங்கிரா... எனக்கு என்ன செய்யறதுன்னே புரியலைடா!"

"என்ன திடீர் ஞானோதயம்? அவ உண்மையாத்தான் சொல்றாளான்னு சரியா தெரிஞ்சுக்க தனா! திரும்பவும் நீ ஏமாறக்கூடாது... இப்பதான் நீ நாமல்லுக்கே வந்திருக்கே!" அடிக்குரலில் எச்சரித்தான்.

"அதான்... உன்கிட்டே யோசனை கேட்டேன் ப்ருத்வி. உன் ஓய்வுப் சதா கூட தன்னோட தனியா பேசினதா சொன்னா!"

அப்புறம் நிறைய யோசிச்சிப் பார்த்தானாம்... அவங்க அம்மா, அப்பாவும் என்கூட வாழ்ந்துதான் சரின்னு பிடிவாதமா சொல்லிட்டாங்களாம்..."

இப்பதான் புத்தி வந்திருக்குன்னு நினைக்கிறேன்... இன்னிக்கு அம்மாவோட பேசிட்டு ஒரு முடிவெடுக்கலாமனு இருக்கேண்டா..."

"சரி தனா! ஆனா நல்ல யோசிச்சி ஒரு சரியான முடிவா எடு... அதுதான் உன் குடும்பத்துக்கும் எதிர்காலத்துக்கும் நல்லது!"

"பைடா ப்ருத்வி... சதா கிட்டே நான் ரொம்ப தேங்கஸ் சொன்னேன்னு சொல்லு!" என்றபடி போனை வைத்தான்.

அன்று மாலை வீட்டிற்குச் சென்றபோது, எதிர்பாராத விருந்தாளியாய் பவானி வந்திருந்தாள்.

தனாவின் விஷயம் தெரியுமென்பதால் புஷ்பாவும், பரணியும் அவளை வரவேற்று அமர வைத்து விட்டு உள்ளே சென்று விட சதாதான் டிபன் காபி கொடுத்து உபசரித்தாள்.

"சதா! நான் உங்களுடைய தனியா கொஞ்சம் பேசணும்... வெளியே போகலாமா?" மெதுவாகக் கேட்டாள்.

"நானும் வரேன்... மூணு பேருமாவே போகலாம்" இடையிட்டது பருத்வியின் குரல்!

"நீங்க..." அவள் தயக்கத்துடன் எழும் போதே, "அவருக்கு எல்லாம் தெரியும் பவானி" என்றாள் சதா.

தாம் சங்கடத்துடன் அவள் விழிக்க, "கணவன் மனைவிக்குள்ளே எந்த ஒளிவு மறைவும் இருக்கக் கூடாது என்று எங்க பாஸி!" வேண்டுமென்றே அழுத்தமாக மொழிந்தான் பருத்வி!

அந்த வாதத்தைகள்... அவளுக்குள் மாயப் பொன்மானாய் ஆனால் சட்டென்று அவனிடம் திரும்பிய சதாவின் பார்வையை எதிர்நோக்க தைரியம் இன்றி, காசாவியை எடுத்துக்கொண்டு வாசலுக்குச் சென்றாள்.

கடற்கரைக்குச் சென்று காரை நிறுத்தியவன், "போய் பேசிட்டிருங்க... நான் ஏதாவது ஸ்நாக்ஸ் வாங்கிட்டு வரேன்" என்றபடி விலகிச் சென்றான்.

அவன் இங்கிதத்துடன் அகன்றது பெரும் நிம்மதியைத் தர, சதாவிடம் பேச ஆரம்பித்தாள் பவானி.

"நீங்க சொன்னதை நான் ரொம்ப யோசிச்சேன்... என் பாய்ஃபிரென்ட் ராகுல் கிட்டேயும் இது பத்திப் பேசினேன்... அப்பதான் அவன் கயரூபமே தெரிஞ்சது... எனக்காக வந்து பேசுவோ என்னை ஏதுக்கவோ அவன் தயாரா இல்லை!

எந்த வித ரெஸ்பான்சிவிலியும் இல்லாமல் என்னை ஒரு போகப் பொருளத்தான் அவன் நினைச்சிருக்கானந்து அன்னிக்குதான் எனக்கு தெரிஞ்சது.

தனக்குக் கல்யாணமே ஆகலைன்னு என்கிட்ட சொன்னது கூட பொய்தானனு புரிஞ்சிக்கிட்டேன்... இப்போ இதுதான் ஃபேஷன்... கல்சன் மாறிட்டு வருது... ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தினைத் தெல்லாம் பததாம்பசலித்தனமனு அவன் சொன்னதை எப்படி நம்பினேன்?

இப்படி இதுக்கு முன்னாடி எத்தனை போர் அவன் வலையில் விழுந்தாங்களோ தெரியலை... உங்க அட்வைஸால் சரியான நேரத்துல நான் தப்பிச்சிட்டேன்...

ஆனா இப்ப என் வாழ்க்கைதான் கேள்விக்குரியாயிடுச்சி! விஷயம் தெரிஞ்சவுடனே எங்கப்பா அம்மாக்கூட என்னைக் கேவலமாய் பாக்கறாங்க...

தனா கிட்டே பேசிட்டேன்... இப்ப அவர் முடிவுதான் என் முடிவும்! அவர் ஏதுக்கிட்டாவேலையை விட்டுடலாமனு இருக்கேன்... இல்லைன்னா பிரிஞ்சு போய் ஏதாவது ஒரு வுமன்ஸ் ஹாஸ்டல்லே இருக்க வேண்டியதுதான்..."

கண்ணிருடன் முடித்தவளைப் பார்த்தாள், சதா பரிதாபமாய்!

என், தங்கள் கைக்கு கிடைத்த அற்புதமான வாழ்க்கையையும் வசதி வாய்ப்பையும் சில பெண்கள் புரிந்து கொள்வதில்லை...? பத்திரப் படுத்திக் கொள்ளத் தெரிவதில்லை...? பல வினாக்கள் எழும்பின.

"என்ன சதா... பேச மாட்டேன்றீங்க? உங்களுக்கு என்னைப் பார்த்தா வெறுப்பா இருக்கா...?" ஆதங்கத்துடன் கேட்டாள்.

"இல்லை பவானி... பாவமா இருக்கு...! வாழ்க்கையைப் புரிஞ்சிக்கத் தெரியாம, கலாச்சாரத்தோட அருமை தெரியாம, மேலநாட்டு

நாகரிகத்துக்குள்ளே முழுமையாய் போகவும் முடியாம, நம்ம பண்பாட்டையும் மறந்துட்டு, பக்குவமும், மன முதிர்ச்சியும் இல்லாம இருக்கற இந்தத் தலைமுறைப் பெண்கள் சிலரோட பிரதிநிதியா உங்களைப் பாக்கறேன்!

ஒரு கைதோந்த நல்ல சிற்பியால்தான் அற்புதமான சிலையை உருவாக்க முடியும்!

அதுமாதிரிதான் ஒவ்வொரு பெண்ணும்... அவ நல்ல மாதிரியா இருந்தாத்தான் அந்தக் குடும்பம் நல்லாயிருக்கும் பவானி! பல குடும்பங்கள் நல்லாயிருந்தா ஊர் நல்லாயிருக்கும்... ஊர் பிரச்சினை இல்லாம இருந்தா நாட்டுக்கு சுபிட்சம்... விவாகரத்துக்கள் குறையும்..."

அதற்குள், பருத்வி சோளம், சுண்டல், பஜ்ஜி என்று ஸ்நாக்ஸுடன் வந்து அமாந்தான்.

ஏதோ ஒரு தயக்கம் குழ, இருவரும் மெதுவாக சாப்பிடத் துவங்கினர்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, "இவா தனா அண்ணாகிட்டே பேசுவாரு! நீங்க கவலைப்படாதீங்க... எப்பவும் திருந்தி வந்தவங்க, தப்பே செய்யாதவங்களை விட உயர்ந்தவங்க... ஒரு குடும்பத்தோட ஆணியோ, கண்வனும் மனைவி யும்தானே! சமூகப் பிரச்சனை என்று, தனி மனித வாழ்க்கையையும் குறிக்கும் தானே! திருந்தறது நல்ல மாற்றம்!

என்னா, திரும்பவும் அந்தத் தப்பை செய்யப் பயப்படுவாங்க இல்லியா?" சிறு முறுவலுடன் முடித்தாள் சதா.

பிறகு சிறிது நேரம் கடலலைகளின் ஒசையும், அருகிலிருந்த ராட்டினத்தின் ஒலியும் மட்டுமே பெரிதாய்க் கேட்டன.

பவானி வெகுவாக மாறியிருப்பதும், தெளிவான ஒரு முடிவுக்கு வந்திருப்பதும் அவள் முகத்திலேயே தெரிந்தது... தன் தவறுக்காக கூனிக் குறுகி கூசி நிற்பதும் புரிவதாய்!

ஆதரவுடன் அவளுடைய கையைப் பிடித்து அழுத்திய சதாவிற்கு, பெரும் இதமாய்!

அவள் இவ்வளவு சீக்கிரம் மாறுவாளென்று எதிர்பார்க்காததால், சிலிரென்று ஒரு சிலிர்ப்பு உள்ளுக்குள் ஓடியது.

ஒரு குடும்பம் இணைவது எவ்வளவு பெரிய விஷயம்... எதையோ சாதித்த ஒரு திருப்தி உணர்வு!

பல குடும்பங்களின் கூட்டணிதானே ஒரு சமூகம்... இப்படி பலர் திருந்தினால் அதுதான் உயர்வு!

பிறகு சாப்பிட்டு முடித்ததுமே, பவானியை அவளுடைய தாய் வீட்டில் விட்டுவிட்டு இருவரும் திரும்பினர்.

"ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு சதா, பவானி இந்த அளவுக்கு மாறினதுக்கு உன் பேச்சும் ஒரு காரணமனு நான் நினைக்கிறேன்... தேங்கப்பூ சோ மச்...! தனா வாழ்க்கை இனியாவது சந்தோஷமா இருந்தா சரி!"

சிறு கூச்சத்துடன், "வெலகம்...!" என்று மெதுவாக முணுமுணுத்தாள் சதா.

"இப்பல்லாம் நான் உன்கிட்ட நிறைய நன்றிக் கடன் படறேன் இல்லை..." குறுகுறுத்த விழிகளுடன் அவளையே கூர்நோக்கிக் கேட்டான் பருத்வி!

அதற்கு பதில் கூறாமல் முறுவலித்தவளின் விழிகள், உடனே தழுந்தன. இதயத்தைக் கமாய் நனைத்தது... அவனுடைய குறுகுறு பார்வை! அன்று வீட்டிற்கு வந்து இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை புஷ்பாவிடம் கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றவளுக்குள், பருத்வியின் மாற்றம் பெரும் புதிராய்!

பனிச் சாரலில் சிலிர்த்த மலர்க் குவியலாய்... இதயத்திற்குள் ஒரு இனிய சிலிர்ப்பு!

அவனின் நினைவுப் பக்கங்களை ஆக்ரமிக்க, அவனுடைய வாதத்தைகளும், பாவையும் உற்சாகத்துடன் போரிட்டன.

மறுவாரமே, தனபால் - பவானிக்கு இடையே இருந்த வேறுபாடுகளைக் களைந்து இருவரும் இணைந்த விபரத்தை, ஜெயா போன் செய்து மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார்.

உலகத்தையே வென்ற உற்சாகம் தெரிந்தது அவரிடம்!

அந்த வாரக் கடைசியில், ப்ருத்வியின் குடும்பத்தை விருந்துக்கும் அழைத்தார்.

அந்த வாரத்தில்தான் காப்பெட்டி டிசன்களின் - பல்வேறு நிறங்களிலும், வடிவிலும், அளவுகளிலும் - சாம்பிள் டைல்ஸ்கள் தயாராகி வந்தன.

எல்லாமே மிகவும் அழகாக வந்திருக்க, தந்தையிடம் காண்பிப்பதற்காக, ப்ருத்வி சிலவற்றை வீட்டிற்கே எடுத்து வந்திருந்தான்.

ஹார்ட் அட்டாக் வந்த பிறகு, அவர் அதிகமாக ஃபேக்டரிக்குச் செல்வதில்லை.

டெக்ஸ்டைல் ஷாப்பிற்கு மட்டும் அடிக்கடி சென்று வருவதைப் பழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

இப்போதெல்லாம் அவருடன் சதாவும் சென்று, பல புதுப் புது ஐடியாக்களையும் பெண்களைக் கவரும்விதமான யுக்திகளையும் கூறி பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தான்.

இன்று ஹாலில் அவன் பரப்பி வைத்த டைல்களைப் பார்வையிட்ட பரணி, உடனே உற்சாகத்துடன் சதாவின் கைகளைப் பற்றிக் குலுக்கினார்.

"சதா! உன் ஐடியா இதிலேயும் நல்லா வொர்க் அவுட் ஆகியிருக்கும்மா!" மனமாரப் பாராட்டினார்.

சட்டென்று உயர்ந்த ப்ருத்வியின் பார்வை, வெகு கூர்மையுடன் அவளிடம் பதிய, மறுகணமே அதில் அளவிட முடியாத உற்சாகமும், கவரரசியமும் தெரிவதாய்! வாய்மொழியால் சொல்லப்படாத சொற்கள்... அவன் விழிகளில் அர்த்தம்மிகுந்து கசிவதாய்!

"அப்பா! நீங்க என்ன சொல்றீங்க..? இது சதாவோட ஐடியாவா?" பிரமிப்புடன் கேட்டான்... அவனால்தம்பவே முடியவில்லை.

"ஆமாம்ப்பா! ஆனா அவதான் உன்கிட்டே சொல்ல வேண்டாமனு சொன்னா!"

விழிகள் குறும்புடன் குறுகுறுக்க, அவளருகில் வந்தவன், "எத்தனை தடவை என்னை நன்றிசொல்ல வைப்பே சதா... வாயே வலிச்சிடும் போலருக்கு... எளிவே தேங்கய்யு சோ மச்!" கனிந்த குரலில் உரைத்தான்.

அவள் தேகமெங்கும்... கோடிப் பூக்கள் மலர்ந்து மணம் பரப்பின.

"வெல்கம்..." மென்குரலில் கூறிவிட்டு அவள் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

அவனுடைய உள்ளார்ந்த சிரிப்பை யோசனையுடன் அளவிட்டவன், "என்ன சிரிக்கறே?" கண்கள் இடுங்கக் கேட்டான்.

"ம்... இது மாதிரி இன்னும் எத்தனை தடவை நீங்க நன்றி சொல்லணுமோன்னு நினைச்சேன்... அதான் சிரிச்சேன்" குறும்புடன் பதில் கொடுத்தான் அவன்.

"ஊஹும்..." ஒற்றை விரல் உயர்த்தி 'பத்திரம்' என்பது போல் அவன் இரு கண் சிமிட்டிச் சிரித்தான்.

முதன் முதலாக, மகனும் மருமகளும் சந்தோஷமாக இணைந்து பேசிக் கொண்டதில், புஷ்பாவிற்குள் பெரும் மகிழ்ச்சி!

என்னதான் இருவரும் பெரியவர்களுக்காக நடத்தாலும், ஆத்மார்த்தமாக இணைந்து நகைத்தது இன்று தான்!

இருவரிடையேயும்... புதிதாய் ஒரு ஏகாந்த இழை நெய்யப்பட்டிருந்தது. பரணியும் அதை உணர்ந்து நிறைவுடன் உள்ளே சென்றார்.

அந்த வார இறுதியில், தனபாலின் வீட்டிற்கு நான்கு பேருமே விருந்திற்குச் சென்றனர்.

ஜெயாவும், பவானியும் சமையலில் அசத்திக் கொண்டிருக்க, ஆண்கள் மூவரும் டிவி பார்க்க ஆரம்பித்தனர்.

பிறகு, புஷ்பாவையும் ஜெயாவையும் ஒய்வெடுக்கும்படி அனுப்பிவிட்டு, சதாவும் பவானியும் சமையலைத் தொடர்ந்தனர்.

பெரியவர்கள் பேசும் போது தான், சதா கொலுவில் பாடியதைப் பற்றி ஜெயா நெகிழ்ந்து பாராட்டினார்...

உடனே ஆர்வத்துடன் நிமிர்ந்த புஷ்பா, அது நிஜமாவென்பதுபோல் ப்ருத்வியிடம் பார்வையாலேயே வினவினார்.

"ஆமாம்மா! அன்னிக்கு நான் சொல்ல மறந்திட்டேன்..." தாம் சங்கடத்துடன் பதிலிறுத்தான் அவன்.

பிரிந்தவர் கூடியதில்... அங்கு உற்சாகமும், பரவசமும் கரை புரண்டோடியது.

பிறகு, விருந்து முடிந்ததும் அனைவரும் சதாவைப் பாடச் சொல்லி வற்புறுத்தினார்.

என்ன பாடுவதென்று புரியாமல் தவித்தவளுக்கு, பவானிதான் எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

"காணி நிலம் வேண்டும் பராசக்தி பாடுங்களேன்" என்று அவள் கூறியதும், பாட ஆரம்பித்தவளுக்குள், இனிமையும், உறுதியும், நிமிர்வும் கலந்து நிறைந்தன.

"பத்தினிப் பெண் வேண்டும்" என்று அவள் முடிக்க, "ஊஹும்... இங்க ஏக பத்தினி விரதன் வேணும்னு நீங்க பாடியிருக்கனும்" தன் நண்பனைக் குறும்புடன் காண்பித்தபடி கூறினான் தனபால்.

உடனே வேறு ஞாபகத்தில், ஏதோ ஒருவித இறுக்கம் வந்து அவன் இதயம் தழுவினது!

சட்டென்று குனிந்து கொண்டவனின் முகத்தில் படிந்த கரிய நிழலையும், விதர்ப்பையும் ப்ருத்வியால் மட்டுமே உணர முடிவதாய்!

விழிகள் தகிதது சமாதானப் புறாவைத் தூதுவிட, அவளோ அதை உணரவில்லை. ஏனென்று புரியாமல் தவித்திருந்தவன், வீடு திரும்பி தனியறைக்கு வந்ததுமே, விடாமல் கேட்டு விட்டான்.

"தனபால் சொன்னதும், உன் முகம் ஏன் அப்படி இருண்டு போச்சு? ஏன்... நான் தான் வேணும்னு... நீ நினைக்கணும்னு தானே அவன் சொன்னான்... நாம ரெண்டு பேரும் கணவன், மனைவி! அதை மறந்திட வேண்டாம்" கள்ளென்று முடித்தான்.

அவன் வார்த்தைகள், அகனித் திவலைகளாய் காற்றில் பரவி பெரும் குடேற்றின.

"ஹும்... அதை நான் மறக்கலை! மறந்தது யாருன்னு உங்களுக்கே தெரியும்! ஆனா, அதுக்காக என் முகம் மாறலை!"

இருவருக்கும் நடுவே... விழிகளுக்குப் புலப்படாத ஒரு மாயச்சுவர் எழும்பியது.

"அப்பறம்?" ஈட்டியின் கூர்மையுடன் சாரென்று வந்தது கேள்வி!

"ஏக பத்தினி விரதன்"னாரே உங்க ஃபரெண்ட்... அதுக்காத் தான்! மனசுல ஒரு பொண்ணை நினைச்சிட்டு, இன்னொரு பொண்ணைக் கலயாணம் பண்ணிக்கிட்டு குழம்பித் தவிக்கிறவங்களை, ஏக பத்தினி விரதனா என்னால கற்பனை பண்ணிக்கூடப் பாக்க முடியலை!" அதே வேகத்துடன் பதிலடி கொடுத்தான்.

அவளுடைய இழப்பின் வலி, உள்ளே கனமாய் உணரப்பட்ட... விழிகள் தீப்பிழம்புகளாகின.

அது, அவனுடைய ஈகோவிற்கு பெரும் சாட்டையடியாய்!

"ரொம்பத் துணிச்சல்தான் உனக்கு!"

"ஹும்! உங்ககிட்ட கத்துக்கிட்டதுதான்!"

"ஆனா நீ சொன்னாலும் சொல்லாட்டாலும் நான் ஏக பத்தினி விரதன் தான்! என் தேவதையை மனசுல பொக்கிஷமா நினைச்சிட்டு, உன்னை ஏத்துக்கிட்டிருந்தாதான் தப்பு! நான் இருவாச்சி பறவை மாதிரி... என்னால, மனசுல விரும்பினவனை மறக்க முடியாது!"

அவ இருந்த இடத்துல என்னால வேற யாரையுமே கற்பனை பண்ணிக்கூடப் பாக்க முடியலையே... அப்பவே நான் ஏக பத்தினி விரதன் தான்!"

அழுத்தமான குரலில் கூறிவிட்டு, குளியலறைக்குச் சென்று முகத்தில் அறைந்தாற் போல கதவைச் சாத்தினான் அவன்.

அவன் மனதில் பல யுகங்களாக ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருந்த கோப வார்த்தைகளின் பிரசவம் இன்று!

ஒரு கணம் உறைந்து நின்றவன், மறுநொடியே அருகிலிருந்த சிட் அவுட்டின் கதவைத் திறந்து சென்று அமர்ந்தபோது, உடலும் உள்ளமும் பதறித் துடித்தது.

"கடவுளே... எனக்கு மட்டும் ஏன் இந்த சோதனை? என் வாழ்க்கையில் இனிமை என்ற ஒன்றை ஏன் தர மறுக்கிறாய்?" மருகி நின்றான் அவன்.

கும்பகோணத்தில், தன் தந்தையுடன் கழித்த சொர்க்க நாட்களுக்காக மனம் வெகுவாக ஏங்கத் தொடங்கியது.

ஏனோ, காதுலெனும் வார்த்தை மேலேயே பெரும் கோபம் வந்தது... தான் மனிதனுள் சேமித்து வைத்திருக்கும் நேசக் குளத்தின் கரையில்... கய அடையாளத்தைத் தொலைத்து, தான்மட்டும் தனித்து நிற்கும் அவலம், முகத்திலறைவதாய்!

இதயத்தின் மௌனக்கதறல்... இயலாமையுடன் ஒற்றைத் துளியாய்!

அன்றிலிருந்து, இருவருக்குமிடையே பெரும் ஒதுக்கமும் விலகல் தன்மையுமே அதிகரிக்க ஆரம்பித்தன.

நாட்கள் மாதமாய் உருவெடுக்க, அவர்களுடைய 'பரணி டைல்ஸ்' ஃபேக்டரியின் புதுத் தயாரிப்பான 'காப்பெட் டிசைன் டைல்ஸ்' மார்க்கெட்டில் பெரும் வரவேற்பைப் பெறத் துவங்கியது.

உற்பத்தியும், லாபமும் கணிசமாக அதிகரிக்க, நல்ல வடிவமைப்புக்கான பரிசையும் அது பெற்றுத் தந்தது.

அன்றிரவு, சதாவை அழைத்து உறசாகத்துடன் அந்த நல்ல விஷயத்தைக் கூறினான் பருத்வி.

"சதா! ரொம்ப தேங்கல்! உன் ஐடியாவாலு புரொடக்ஷனும், லாபமும் அதிகமானதோட நமக்குப் பெரிய பரிசும் கிடைக்கப் போகுது! இன்னிருதான் அது தெரிஞ்சுது... சாரி... ஏதேதோ டென்ஷன்... அதான் உன் கூட இப்பல்லாம் சரியாவே பேச முடியலை!" தயக்கமும், தவிப்புமாய் முடித்தான்.

பேசும்போதே, வார்த்தைகள் அனிச்சையாய் சிக்கித் தடைபெற்றன.

சிறு முறுவலுடன் திரும்பியவளுக்குள், அவன் கோபம் தீரத் திருப்தி! அவள் பார்வை ரகசியமாய் அவளைத் திருட... மனதிற்குள் ஒரு மலயுத்தம்! இருவருக்குமிடையே அதுவரை திரை விரித்திருந்த தடைபடும், ஊட்டலும் விலகிய நிம்மதியுடன் மெதுவாக "வெல்கம்" என்றான்.

"ஏன் இவ்வளவு டல்லா சொல்ற...? நம்ம கம்பெனிக்கு நல்ல புகழ் வந்தா, உனக்குப் பெருமையிலல்லையா?" அவன் யோசனையுடன் கேட்டான்.

"நான் அப்படி சொல்லலையே? இதை நீங்களா செஞ்சிருந்தா உங்களுக்குப் பெருமையெல்லாம் சேர்ந்திருக்கும்... எனக்கு நன்றி சொல்ல இவ்வளவு தயங்கி கஷ்டப்பட்டிருக்க வேண்டாம்!"

"சரி... நான் அதுக்காகத் தயங்கலை... உன்னைத் தேவையில்லாம நோக்கிச்ச... அன்னிக்கு... கடுமையாப் பேசிட்டேன்... அதான்... கஷ்டமா இருந்தது!"

"பரவாயில்லை! நான் அதை அன்னிக்கே மறந்துட்டேன்... நீங்கதான் இன்னும் சினைப் பசங்க உப்பு முட்டை சுமக்குற மாதிரி அதை மனசுல பாரமா சுமத்திட்டிருக்கீங்க போலருக்கு!"

இயல்பான குரலில் அவள் கூற, "அப்போ என்கிட்டே சாதாரணமா பேசியிருக்கலாமே... ஏன் விலகி விலகிப் போனே?" அழுத்தமான குரலில் மடக்கினான்.

உடனே, வழி மறந்த பறவையாய் தவித்துத் திணறியது மனசு!

"ம்... நீங்க எப்பப் பாரு முகம் திருப்பிக்கிட்டு கடுமையாக இருந்தீங்க... எனக்கும் கொஞ்சம் தன்மானம், கய மரியாதை எல்லாம் இருக்கே! அதான் ஒதுங்கி இருந்தேன்!"

"ஓ! ஆனா இந்த ஒரு மாசமா, நான் ரொம்ப லோன்லியா ஃபீல் பண்ணினேன்... கொஞ்சம் தவிச்சுக் கூடப் போயிட்டேன் தெரியுமா?"

ஒரு காந்தப் பாவையுடன் அவன் கேட்க, சட்டென்று இளகிய மனதில், லட்சம் மயில்கள் தோகை விரித்தன.

இதயத்திற்குள் இனம் புரியா ஒரு உணர்வு சிலிரிட, அவன் பார்வை குளிர்

சந்தனமாய் தேகமெங்கும் பரவியது.

"ஓகே...ஓகே... நம்பறேன்" இரு கைகளையும் விரித்து தலை சரித்து சிரித்தாள் அவள்.

முதன் முதலாக அதை ரசித்தவனுக்குள் பூஞ்சாரலும், வெண்பனிக் கூட்டமும் ஒன்றாய் தேகம் தீண்டிய உணர்வு!

சட்டென்று தலையைக் குலுக்கி தன்னை நிலைப்படுத்தியவன், மெதுவாகக் கை நீட்டினான்.

"ப்ரெண்ட்ஸ்...?"

அவன், பெரும் எதிபாப்பும் குறுகுறுப்புமாய் கேட்க, "ம்... ப்ரெண்ட்ஸ்!" என்று தன் விரல்களை அதில் பதித்தாள் அவள்.

திருமணத்திற்குப் பிறகு முதன் முறை நேர்ந்த ஸ்பரிசும், அவளை ஒவ்வொரு செல்லிலும் சிலிக்கச் செய்ய, அவனோ மின்சாரம் பாய்ந்தது போல் கையை இழுத்துக் கொண்டான்.

ஆனாலும், அவனுடைய ரகசியப்பார்வை... மனங்கொத்திப் பறவையாய் இதயம் குடைந்தது.

அங்கு, இரண்டு உயிர்களை இணைத்து, வதைத்து, விதிர்க்கச் செய்து கண்ணா முச்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது காதல்!

"என்ன... இவ்வளவு வேகமாக கையை இழுத்துக்கறங்க? சம்சாரம் அது மின்சாரம்கிறது சரிதான் போலருக்கு" குறும்புடன் இழுத்தபடி நிறுத்தினாள் அவள்.

"ம்... உன்னை என்னவோன்னு நினைச்சேன்... ஆனா...சரி! இந்த வாரம் நம்ம ஃபேக்டரியில் ஒரு சின்ன பாட்டி இருக்கு... அதை சொல்லத் தான் வந்தேன்..."

"ஓஹோ... அதுக்கு முன்னாடி என்னை என்னவோன்னு நினைச்சதா சொன்ன ரூபகம்... அது என்னன்னு நான் தெரிஞ்சிக்கலாமா?" பணிவது போல் பாவ்லா காட்டி குனிந்தபடி கேட்டான்.

அவளின் ஒவ்வொரு அசைவையும் அழுத்தமாய் விழிகளில் படமெடுத்து இதயத்தில் இறுக்கிக் கொண்டது... பார்வை!

சட்டென்று, தலையைப் பின்னால் சரித்து சிரித்தாள் அவள்.

"எவ்வளவு டென்ஷன் இருந்தாலும் இப்படி சட்டுன்னு ரிலாக்ஸ் பண்ணு மாதிரி உன்னால் எப்படித்தான் பேச முடியுதோ...?"

லேசாகச் சிரித்தபடி கூறியவன், அவள் பார்வையின் தீவிரத்தை உணர்ந்ததும் "சரிசரி! உன்னை சரியான வாலுன்னு சொல்ல வந்தேன்... போதுமா? ஆனா அதுக்காக அடிச்சிடாதேம்மா... என் உடம்பு தாங்காது!" பயப்படுவது போல் நடித்தான்.

"ஆஹா... ரொம்ப பயந்த மாதிரி தான்!" கிண்டலாகக் கூறிவிட்டு சிட்அவுட்டுக்குள் சென்றவளையே, ரசனையுடன் தொடர்ந்தன அவன் விழிகள்!

"என்றிலிருந்து... நீ என்னை இப்படி சரித்து வீழ்த்த ஆரம்பித்தாய்? விடை புரியாமல் தவித்தது மனது!

அந்த வார இறுதியில், ஃபேக்டரியில் நடக்கும் பாட்டிக்கு, புஷ்பாவுடனும், பரணியுடனும் சென்றிருந்தாள் சதா.

அழகிய டிசைனர் சேலையில், ஒரு ஒவியப் பாவையாய் அவன் பக்கத்தில் அவள் நிற்க, ஒருவித க்கமான இனிய மௌன நிலையிலிருந்தான் ப்ருத்வி.

முக்கியமான உயர்நிலை ஊழியர்கள் அனைவரும், அவனுடைய ஐடியாவை மனமாரப் பாராட்ட, அவனுடைய செக்டரி வனஜா மட்டும் அலட்சியமாக ஒதுங்கியே நின்றிருந்தாள்.

பார்ட்டி முடியும் நேரத்தில் அவளருகில் வந்தவள், "உங்களோட நான் கொஞ்சம் தனியாப் பேசணும் மேடம்!" மெதுவாகக் கூறினாள்.

சிறு யோசனையுடன் உள்ளே இருந்த டிரெஸ்ஸிங் ரூமிற்கு அவளுடன் சென்றாள் சதா.

அங்கு சென்றதுமே வேகமாகத் திரும்பியவள், "மேடம்! நான் சாரை ரொம்ப நாளாகவே லவ் பண்ணேன்... அவரும் என்னை விரும்பறாரு!" என்று கூறியதும் சதா விதிர்ந்து நிமிர்ந்தாள்.

எங்கோ ஒரு ஒற்றைக் குயில் தீனமாய் கூவ, அதன் சிறகுகள் சடசடவென்று முறிந்தாற் போல்!

"ஓ... இவள்தான் ப்ருத்வியின் காதலியோ...? ஒரு வேளை, வசதியில் குறைந்தவள்ளது தன் மாமியாரும், மாமனாரும் இவளை மருமகளாக ஏற்க மறுத்திருப்பார்களோ?"

இல்லை... பிரபுவிற்கு முடிப்பதாக இருந்த தன்னை மறுக்க வேண்டாமென்று ப்ருத்வியை வற்புறுத்தியிருப்பார்களோ?

குழப்பத்துடன் அவள் தவிக்க, அந்த நொடியைத் தளக்கு சாதமாக்கிக் கொண்டாள் வனஜா! இருவரின் வீட்டிலும் ஒரே வேலைக்காரிதான் வேலை செய்வதால், சில விஷயங்கள் அவளுடைய வம்பு தேடி அலையும் செவிகளுக்கு விருந்தாகியிருந்தன.

"என்ன மேடம்... குழப்பமா இருக்கா? அந்தக் கால ராஜா லேருந்து இந்தக் காலப் பண்ணையாரு வரை மேல் தட்டு வாக்கத்தினருக்கு, இதெல்லாம் சாதாரணமாச்சே!

இப்பவும் அவருக்கு மனைவி நீங்க தான்! ஆனா... மனசை நான்தான்! அதனால் தான் அவரோட 'லிவிங் டு கெதர்' மாதிரி ஒரு வாழ்க்கை வாழ நான் சமமதிச்சேன்... வாழ்ந்துட்டும் இருக்கோம்..." கர்வத்தில் கண்கள் மின்னக் கூறினாள்.

மறுகணமே, "நோ..." என்று வீறிட்ட சதாவின் விழிகளில், இரு நெருப்புக் கங்குகள்!

எதிரெதிர் திசையில் பயணித்தாலும்... அவனைப் பற்றி நன்றாக அறிந்திருந்தாள்.

"பொய்... அவர் அப்படிப்பட்டவர்களிடையாது... உன்னை விரும்பினாருன்னு சொன்னப்ப, ஒருவேளை உண்மையோன்னு நினைச்சேன்..."

ஆனா வீட்டிலே மனைவி இருக்கும்போது, ஆபீஸிலே உன்னோட தகாத உறவு வெச்சிக்கற அளவுக்கு மட்டமான மனிதர் அவர் இல்லை!

ஒரு பெண் இப்படி கீழ்த்தரமானவளா இருக்க முடியுமா? சே..." வெறுப்புடன் வாசல்புறம் திரும்பியவள், அப்படியே பனிச் சிற்பமாய் உறைந்து நின்றாள் விட்டாள்.

அங்கு ரௌத்ரம் சுமந்த முகத்துடனும், சிவப்பு வைரமாய் ஹொலித்த விழிகளுடனும் ப்ருத்வி நின்றுருந்தான்.

அவனைக் கண்டதுமே வெளுத்த முகத்துடன் வனஜா பதறிப் போக, "ஏய... கெட் லாஸ்ட்..." மிகுமாய் உறுமினான் அவன்.

"சாரி சார்..." ஒற்றை வார்த்தையுடன் நடுங்கியபடி அவள் வெளியே ஓடி, வேகமாக சதாவின புறம் திரும்பினான் அவன்.

பனியில் சிலிர்த்து நடுங்கிய மலராய் நின்றுருந்தான் அவன்.

உடலுக்குள்ளிருக்கும் உயிர் சுமையாகாததைப் போல், உள்ளே அவள் நிறைந்திருந்தாள்.

சட்டென்று கனிந்த முகத்துடன், "தேங்க யூ சதா! தேங்க யூ ஃபார் ட்ரஸ்டிங் மி!" ஆழ்ந்த குரலில் கூறிவிட்டு சட்டென்று திரும்பி வெளியேறினான்.

அதுவரை அடக்கி நின்றுருந்த மூச்சைக் காற்று வெப்பமாய் காற்றை சிதறடிக்க, பெரும் நிம்மதி வந்தது அவளிடம்!

அவள் பாவை... இன்னும் நேசமாய் உள்ளே ஊடுருவுவதாய்!

அந்த வார்த்தைகள் பெரும் இதமாய்... வானிலிருந்து ஒரு தேவதைக் கூட்டம் கோடிப் பூக்களைத் தூவியது போல்...!

அன்று விட்டிற்கு செல்லும்போது, "உங்க ரெண்டு பேருக்கும் ஒரு சின்ன சர்ப்பரைஸ்... விட்டுக்கு வாங்க... சொல்றேன்" என்றார் பரணி.

என்னவென்று யோசித்தபடி அவள் பருத்வியிடம் திரும்ப, நெறித்த பருவங்களுடன் கருங்கல் பரையாய் காண்பட்ட கொண்டிருந்தான் அவன்.

என்ன வந்தது இவனுக்கு... திடீரென்று இவ்வம் பஞ்சாய... பலநேரம் பரையாய்... சிலிர்த்து ஒருவித உணர்வு பரவியது அவளுள்!

விட்டிற்கு சென்றதும் விமானப் பயணத்திற்கான இரண்டு டிக்கெட்டை அவளிடம் அளித்தார் புஷ்பா.

"கல்யாணமாகி ஆறு மாசமாகுது... நீயும் கேட்கலை... பருத்வியும் உன்னை எங்கேயுமே அழைச்சிட்டுப் போற மாதிரி இல்லை... வேலை வேலைன்னு கத்திக்கிட்டிருக்கான்..." என்றவா மகனிடம் திரும்பினார்.

"பருத்வி! உன் அப்பா இங்கே பத்து நாள் எல்லா வேலைகளையும் பாத்துக்கறேன்னு சொல்லிட்டாரு!

நீயும், சதாவும் ஹனிமூன் போறீங்க... அங்கே குலு மணாலியில் கெஸ்ட் ஹவுஸுலெல்லாம் பூக் பண்ணியாச்சு! போயிட்டு வாங்க..." முடிவாக்கி கூறினார்.

"என்னப்பா இது... உங்க வேலையா?" சலிப்புடன் அலுத்துக் கொண்டான் பருத்வி.

ஆனால், மனல் வெளியாய் வறண்டிருந்த மனதிற்குள்... மழைத்துளியாய் அவள் நினைவு!

"ஆமாம்! இப்படி வேலை வேலைன்னு 'வொர்க்கஹாலிக்' மாதிரி கத்திட்டிருந்தா அப்பறம் எதுக்கு கல்யாணம்... மனைவி எல்லாம்? ரிலாக்ஸா போயிட்டு வாப்பா!" வாஞ்சையுடன் முடித்த பரணியின் குரல் அவனை மீட்டது.

அவள் தயங்கி விழிக்க, கண்ணசையில் அவளைத் தன்னுடன் வரும்படி ஏவிவிட்டு அறைக்குள் சென்றான் அவன்.

பின்தொடர்ந்தவளுக்குள் ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத பயம் எழுவதாய்!

உள்ளே சென்றதும் திரும்பியவன், "எனக்கும் இது மாதிரி ஒரு ரிலாக்ஸேஷன் தேவைதான்! அப்பா எவ்வளவு சரியா ஒரு முடிவெடுத்திருக்காரு இல்லை! நீ நீட் எப்ரேக் சதா! போலாமா?" ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

"ம்..." என்று மெளனமாய் தலையசைத்தவள், உடனே நைட்டியுடன் குளியலறைக்குள் சென்று விட்டாள்.

முகம் கழுவி உடை மாற்றி அவள் வந்தபோது, அவள் ஏதோ ஒரு ஃபைலை புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளைக் கண்டதும், "நாளைக்கு மறுநாள் ஈனினிங் ஃபைல்ட்... உனக்கு வேண்டிய ட்ரெஸஸை பேக் பண்ணிக்கோ!" என்றவன் மீண்டும் வேலையில் ஆழ்ந்து விட்டான்.

அவனுடைய வார்த்தையில் மயங்கியது... நெஞ்சுக்கூடு!

பருத்வியின் மனதிலும்... ஈரம் உலரா நினைவுகளில் அவள்!

இன்று, நெஞ்சம் முழுவதும் அவளே நீக்கமற நிறைந்திருந்தாள்.

ஒவ்வொரு முறையும் நன்றிக் கடன் பட வைத்து, அவளை விழுத்தியிருந்தாள்.

வெகு நேரம் இளைப்பாறாமல் சிறகு விரித்திருந்த பறவை, ஓய்ந்து ஒரு மரக்கிளையில் அமாந்து தன் அலகால் சிறகுகளைக் கோதுவதைப் போல்.

நினைவுகளாலேயே அவனைக் கோதினாள் அவள்.

இரண்டாவது முறையும் காதல் வருமா...? உணர்வுகள் மொட்டவிழ்த்தன!

அவனுடைய தொழில் முன்னேற்றத்தில் அக்கறை கொண்டு செயல்பட்டதாகட்டும்...

தனபால் - பவானி வாழ்க்கையைச் செப்பனிட்டு, அதில் மீண்டும் ஒரு மறும்லாச்சி ஏற்படுத்தியதிலாகட்டும்... வனஜா கூறிய பொய்யை நம்பாமல்.

அவனை விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசி உயர்த்தியதாகட்டும்...

இன்று அவன் மனதில் பெரும் மதிப்பும் மரியாதையும் வந்திருக்க, அவனது மனச் சிகரத்தில் இமாலய உயரத்திற்கு சென்றிருந்தாள் சதா.

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு அவளை எப்படி வெறுத்தான்...! இன்று அவனை கலபமாக சரித்திருந்தான் அவன்.

மனதிற்குள் பெரும் குற்றவுணர்வு, அடிபட்ட பட்டாம்பூச்சியாய் சிலிர்த்துப் படபடக்க... ஏனோ இதயத்திற்குள் உயிரோவியமாய் தீட்டப்பட்டிருந்த அம்முவின் நினைவு!

வெண்பனிப் புகை மூட்டமாய்... அவளுடைய சூட்டி உருவம் அங்குமிங்கும் ஓடியாடி அலைபாய, அந்த பால்ய நேசத்திற்கு பெரும் துரோகம் செய்த உணர்வு!

தன் இதயத்தை... அனுமதியின்றியே யானோ திருடியது போல்!

இருதலைக் கொள்ளி எறும்பாய்த் தவித்தவன், உடனே ஒரு முடிவிற்கு வந்தான்.

மெதுவாகத் திரும்பியபோது சதா உறங்க முயற்சி செய்வது, அவள் புரண்டு படுப்பதிலிருந்தே தெரிந்தது.

"சதா..." மெனமையான அழைப்பு அவளை உகப்பட, அவளுடைய இமைச்சிப்பிகள் மெல்லத் திறந்தன.

என்னவென்பதுபோல் எழுந்து அமாந்து நோக்கியவளிடம், முதலில் என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை!

பிறகு மெதுவாக ஆரம்பித்தான் அவன்.
"இன்னிக்கு வண்டி கிட்டே எனக்கு சப்போர்ட் பண்ணி... என் மேல எவ்வளவு நம்பிக்கை வச்சிப் பேசினே... எனக்கே கஷ்டமா இருந்தது... ரொம்ப குற்றவுணர்வு வேற... எப்படி?" தயக்கத்துடன் நிறுத்தினான்.

அவன் இதழ்களில், சிறு புன்னகை மின்னல் ஒன்று சட்டென்று ஓடியது.
"ம... உங்களைப் பத்தி எனக்கு நல்லாத தெரியும்... இங்கே இருந்த இந்த ஆறு மாசத்துல உங்களை நல்லாப் புரிஞ்சிக்கிட்டேன்.

அவங்க உங்களை விரும்பினதா சொன்னா, என்னையறியாம அவங்க தான் நீங்க சொன்ன உங்க காதலியோன்னு ஒரு எண்ணம் எனக்குள்ளே வந்தது...

ஆனா 'நாங்க' லிவிங் டு கெதர்' வாழ்க்கை நடத்தறோம்'னு சொன்னா தான் நான் முழிச்சிக்கிட்டேன்... உங்களை அந்தமாதிரிக் கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கக்கூட முடியாமத்தான் வன்மையா மறுத்தேன்...

பழைய காதலியோட நினைவுகளோட வாழற ஒருத்தர் நிச்சயம் தப்பு பண்ணமாட்டாரா என்ற நம்பிக்கையும் வந்தது... அதான்!"

"இவ்வளவு சொன்ன நீ, அந்தக் காதலி யாரா கேக்க மாட்டியா?" மிருதுவாகக் கேட்டான் அவன்.

"ம... அது உங்க பர்சனல் மேட்டர்... அதை எப்படி நான்...?" அவன் பெரிதும் தயங்கினான். ஆனாலும்... ஆறுதல் மந்திரமாய் அவன் வார்த்தைகள் தொடர்ந்தன.

"இல்லை! நானே சொல்றேன்... நீங்கள்லாம் நினைக்கிற மாதிரி இது சம்பந்திய காதல் கதை இல்லை... என் சின்ன வயசுல, நான் முதன் முதலா உணர்ந்த மாறா நேசம் அது..."

சிறிதுநேரம், உதடுகளால் பேசாமல், தயக்க வார்த்தைகளை - கழித்த புருவங்கள் உச்சரித்தன.

ஜன்னல் வழியே வானில் உலா வந்த நிலாணிவப் பார்த்தபடி மெதுவாகப் பேச ஆரம்பித்தான் அவன்.

உள்ளம்... மிதவையாய் பால்ய நதிக்குள் மிதக்க ஆரம்பித்தது.

புருத்தி... முதன் முறையாக தன் மனக் கதவை விரியத் திறந்தான்.

தான் சிறு வயதில் எயில் விபத்தில் தப்பித்தது... ஒரு தமிழ் குடும்பம் தன்னைக் காப்பாற்றி வளர்த்தது... அங்கு தனக்குக் கிடைத்த இனிய உறவுகள்...

அவன் பேசப் பேச அவன் விழிகளில் இரு நிலவுகள் உதயமாகி நம்ப முடியாத தவிப்புடன் புலன்கள் சிலிர்த்தன. உயிரையும், உணர்வுகளையும் அசைத்து... பரவசத்தின் சிகரத்தை அறிமுகம் செய்தது... அவன் பேச்சு!

இனிய தோழமையுடன் விளையாடி... ஒரு நேரம் தன் உயிரைக் காப்பாற்றிய அந்தக் குட்டி தேவதையின் அன்பு!

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக பொக்கிஷமாய் இன்றும் ஆழ் மனதினுள் புதையலாய் ஒளிநிதிருக்கும் அம்முவின நேசம்... அவளை இன்னும் மறக்க

இயலாமல் தவிப்பது...

அவன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே திடீரென்று ஒரு விசம்பல் சப்தம் கேட்பது போல்!

அவனுடைய அன்பில் ஆடிப் போயிருந்தது... அவன் மனது!

சட்டென்று அவன் திரும்ப, "பாடி..." என்றபடி ஓடி வந்து அணைத்துக் கொண்டான் அவன்.

அவனுக்கோ, ஒன்றுமே புரியவில்லை... உறங்கிக் கிடந்த நேசம் உசுப்பேறப்பட்டது.

"இவன்... இவளா என் அம்மு... எப்படி...? கடவுளே... இதை நிஜமாக்கி விட மாட்டாயா? இரு காதலை சுமக்க முடியாமல் நான் தவிக்கிறேன்!"

ஒன்றும் புரியாமல் தவித்தபடி அவன் முகத்தை நிமிர்த்தியவுடன், மேகத்துக்குள்ளிருந்து வெளி வந்த முழு நிலவாய் அம்முவின முகம்!

அவளை எங்கோ பார்த்துப் பழகியதைப் போன்ற ஒரு உணர்வு முன்பு தோன்றியதை, அவனால் இன்றும் மறக்கவே முடியவில்லை.

"அம்மு...?"

பெரும் உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் அழைத்தவனுக்கு, நாணம் என்ற ஒற்றை வார்த்தையில் இரு கன்னங்களிலும் ரோஜாக்களைப் பதியன் போட்டு பதிலாகப் பரிசளித்தான் அவன்.

தன்னை மறந்தாலும், அவளை மறவாதிருந்த நெஞ்சிற்குள்... எப்படி இத்தனை நாட்களாக இது புரியாமல் போனது...? ஆளுமையுடன் எழுந்தது கேள்வி!

"இத்தனை நாட்கள்... இந்த அழகு முகத்தைத் தானே தொலைத்துத் தேடிக் கொண்டிருந்தேன்..."

ஆனால், அது என்னருகிலேயே இருந்திருக்கிறது! சிறு வயது முகத்தில் பெரும் மாற்றம் வந்திருக்க, இன்று அவளுடைய ஒற்றை அழைப்பில்... தொலைந்து போயிருந்தவளைத் தேடிக் கண்டிருக்கிறேன்.

என் பெண்ணையே! இத்தனை நாட்களாக என்னருகிலேயே நீ இருந்தும் எப்படி அறிந்து கொள்ளாமலிருந்தேன்...?

சிறுவயது குட்டி அம்முவே நெஞ்சமெங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருந்ததால், உன் இளமையும், வாலிப விகவருபமும் என்னுள் பதியவில்லையோ...?"

"ஓ காட்... இது தெரியாம எத்தனை நாளை வீணடிச்சிட்டு, உன்னையும் நோக்கிச்சிருந்திருக்கேன்" தவிப்புடன் வந்தது அவன் குரல்!

புகம்புகமாய் காதலை... மூச்சுக்காற்றாய் சுவாசித்த இதயத்திற்குள்... பெரும் நேசத் தூறல்கள்!

சட்டென்று அவளுடைய முகத்தை இரு கைகளிலும் ஏந்தியவன், மழைச் சாலாய் முத்தமிட ஆரம்பித்தான்.

அந்த அன்புத் தாக்குதலில் தன்னையே இழந்து நின்றது, அந்தப் பெண்ணை! அந்தப் பெண்ணைப் பந்தாடிய காதல் நோய்க்கு... இன்று மருந்தாய் அவன்!

நொடிகள் மணித் துளியாய் மாற, சங்க கால நற்றினைப் பாடலில் புணர்ச்சிக்குப் பின்வரும் தலைவனின் நிலையிலிருந்தான் புருத்தி!

"நின் மேனி வளப்பு என் கண்களையும் மழுங்கச் செய்கின்றது" எனும் பொருள்பட வரும்.

"நோயும் நெகிழ்ச்சியும் வீடச் சிறந்த வேய் வளப்புற்ற தோளை நீயே"

என்ற பாடலை நினைவுபடுத்தியது அவன் செய்கை!

அவன் விழிகள் வாள்களாய் மாறி அவன் மேனியெங்கும் உரச, புதிராய்

அவளுக்குள் பல மாயங்கள்!

அந்த வான்களின் நுனிசுகளில் அனிச்ச மலர்களும், அன்னச் சிறகும் ஜனித்தது போல் ஒரு உணர்வு!

செவிமடல்களை சிலிர்த்துச் செய்யும் அவனுடைய சுவாசம் சிலிர்ப்பாய்!

மெல்ல இமை மூடியவன், "அவ்வளவு சின்ன வயசிலே நான் எப்படி உங்களை ஈர்த்தேன் பாபு... ஆச்சர்யமா இருக்கு!" சிக்சிப்பான குரலில் கேட்டான்.

அவன் செவிகளுக்கு அருகில் குனிந்து, அவரு செல்லமாய் சினுங்கிய சுருள் முடியை குறும்புடன் கோதியவன், மென் குரலில் கண்மூடிப் பேச ஆரம்பித்தான். சமீப நாட்களாகப் புரிபடாதிருந்த அவனுடைய முடிய இதயத்தின் குடகம். அவளுக்கு மெலிதாய் புலப்பட ஆரம்பித்தது.

"எனக்கு அது எப்படி நிகழ்ந்ததுன்னு புரியலை அம்மு! என்னாலேயே சரியா உணர் முடியாத ஒரு இனிய ரசவாதம் அது!"

ஆனா, உன் கூடப் பழகின அந்த நாட்கள்... ஒரு அழகான நிலாக்காலம்னு தான் சொல்லுவேன்!

அந்த அழகான வீடு.. நாம் ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து விளையாடிய பாண்டி கண்ணாமூச்சி, பல்லாங்குழி, பரம்பதம், பம்பரமனு அற்புத விளையாட்டுக்கள்...

எந்தக் கவலையுமில்லாம், உற்சாகமா சேர்ந்து ஆடின ஊஞ்சல், கூட்டாரு சோறு... மொட்டை மாடியில் சாப்பிட்ட நிலாச் சோறு... வித்தியாசமான அனுபவமாடெண்ட கொட்டகையில் பார்த்த சினிமா... நீ என்னைக் காப்பாத்தி உயிர் குடுத்தியே அந்த தண்ணீர் தொட்டி...

மழை முழுவதும் தூப்பாத்தையிலே தூரத்து மலைக்குப் பின்னாடி அரைவட்டமா தெரிஞ்ச வாளைவில்லைப் பிடிக்க கை கோத்து நாம் ஓடினது... ஒரு மழை நாளிலே முற்றத்துல நீர் தேக்கி நாம் ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து விட்ட காகிதக் கப்பல்கள்...

அன்னிக்கு நீ கேட்டியே... இது மாதிரி நிஜக் கப்பல்லே என்னை அழைச் சிட்டுப் போவியா பாபுன்னு? எதை மறக்க முடியும் அம்மு?" அவன் குரல் பெரிதும் உடைந்திருந்தது.

அவன் முடித்ததும், அவளிடமிருந்து பெரும் விம்மல் சப்தம் எழ, பதறிப் போனான் அவன்.

உதடுகளின் புன்னகை.. உள்ளேயே புதைய, இதயமே இரண்டாகி விடும் போல் துடித்தது.

"ஏய்... என்னாச்சு? ஏன்டா அழறே?" ஆதங்கத்துடன் அணைத்துக் கொண்டான்.

"சாரி... நீங்க எப்படி எல்லாம் என்னை ரூபகம் வச்சிருக்கீங்க...! மனசுக்குள்ளேயே வெச்சிப் பூஜிச்சிருக்கீங்க! அது புரியாம நீங்க வேற யாரையோ காதலிக்கறதா நினைச்சி... பச்சி" விழிகளில் கண்ணீருடன் விம்மினாள்.

"சே... அழக் கூடாது... அதான் இப்ப ஒருத்தரை ஒருத்தர் நல்லாப் புரிஞ்சிக்கிட்டே... அதுவும் பததலைன்னா, நமக்கு முன்னாடி நீண்ட ஒரு எதிர்காலம்தான் கையில் அழகான பரிசோட காத்துட்டிருக்கு!

இனிமே வாழ்நாள் முழுக்க, எல்லாத்தையும் பகிர்ந்துகிட்டு, ஒரத்தருக்கொருதா விட்டுக் குடுத்து, நியாயமான காரணங்களுக்கு அதிகாரம் செலுத்தி, தேவையில்லாத பிடிவாதம் பரப்ப - அதை அடக்கி, பரஸ்பரம் ஒருவர் உணர்வுகளுக்கு மத்தவங்க மதிப்பு குடுத்து...

சில நேரம் ஊடல்சே சண்டை போட்டு... பல நேரங்களில் மத்தவங்களுக்கும் கேக்கறதுக்கு கத்திரம் குடுத்து... சின்ன வயசு அம்மு - பாபு மாதிரி கடைசி

வரைக்கும் பிரியம் வாழ்ணும்னு நான் ஆசைப்படறேன் அம்மு...

அன்னிக்கு நீ என்னைத் தண்ணித் தொட்டியிலிருந்து காப்பாத்தினியே, அப்ப நீ கேட்டியே... என்னை விட்டுட்டு எங்கேயும் போக மாட்டே இல்லை?ன்னு... அதுக்கு நான் என்ன பதில் சொன்னேன்னு ரூபகம் இருக்கா அம்மு?" ஆவத்துடன் கேட்டான் அவன்.

"ம்..." என்று தலையசைத்தான் அவன்.

"ப்ளீஸ்! அதை நீ இப்ப உன் வாயால சொல்லேன்!" பரபரப்பும் தவிப்பும் மிகுந்து தெரிந்தன அவன் குரலில்!

உள்ளே சுகமான நினைவுகள் அலையலையாய் பரவி, இது கனவா நிஜமாவென்ற மாயப் பரவசம் உள்ளே பரவியது!

"நான் உன்னை விட்டுட்டு எங்கேயும் போக மாட்டேன்.. நீயும் என் கூடக் கடைசி வரைக்கும் இருக்கணும்... இருப்பியா'ன்னு கேட்டங்க இல்லை..?" பழைய நினைவுகள் பரிசளித்த உற்சாகமும் வெட்கமுமாய் கேட்டான் அவன்.

"ம்... இப்பவும் அதான் கேக்கறேன்.. என் கூடவே இருப்பியா அம்மு? இந்த தடவை உன்னை விட்டுட்டு எங்கேயும் போக மாட்டேன்... என்னை நம்புடி..."

அவன் முகத்தைத் தன் கைகளில் ஏந்தியபடி ஏக்கத்துடன் கேட்டவனுக்கு என்ன பதில் கூறுவதென்று புரியாமல் ஒரு கணம் விழித்தவன், மறு கணமே அந்த விரல்களைப் பற்றி அழுத்தமாக முத்தமிட்டு, தன் பதிலை இனிய ஸ்பரிசுத்துடன் தெரிவித்தான்.

உடல் முழுவதும் சிலிர்த்த அந்த முரட்டு ஆண்மை மென்மையாய் இளகியது.

"இப்ப இப்படி சொல்றே ஆனா என்னை மறந்திட்டே இல்லை அம்மு?" இறங்கிய குரலில் கேட்டான் அவன்.

ஒரு மௌன அம்பு மனதில் பாய, சட்டென்று நிமிர்ந்தவளின் விழிகளில் வான வில்லின் வாண ஜாலங்கள்!

காதலோடு சேர்ந்து இளகிய மனதிற்குள் அதன் வலியும் வேதனையும் சுகமாய் பரவின.

நினைவுகள் புக்க மண்டலமாக, முழுவதும் புலராத விடியல் பொழுதாய்!

அந்த இனிய இளமை சாம்ராஜ்யத்தில், ஒரு நண்பனாய்... தோழனாய்... சக கூட்டாளியாய் மட்டுமே அவன் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பது புரிந்தது.

ஒப்பனை இல்லா, நிஜங்களின் முகவரிகள் - வாதைகளாய் ஜனித்தன.

"மறக்கலை பாபு... சத்தியமா மறக்கலை... என்னால் உங்களை மறக்கவும் முடியாது... ஆனா என் மனசிலே சிறு வயசு தோழனா... பாலய நண்பனா... பொக்கிஷமா உங்க நினைவுகள் இப்பவும் இருக்கு... ஆனா... காதல்... அது..."

அவன் தவித்துத் திணறும்போதே, அவன் முகத்தில் கரிய நிழலொன்று படிவதாய்!

"காதல் மட்டும் இல்லேங்கிறே... அப்படித்தானே?" குற்றம் சாட்டும் பாவனையுடன் கேட்டான் அவன்.

மனதின் இனிமை குலைக்கப்பட்டதும், நேசச் சரங்கள் அறுபடுவது போல்...

அவனுக்குள் மெலிதாய் இறங்கிய ஒரு இடியின் தாக்கம்!

"இல்லை பாபு... அப்படி சொல்லலை... நடப்பு தோஷமங்கறது வேற! ஆனா... காதல்ங்கிறது என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் மனசு முதிர்ச்சியடைஞ்சுப்பறம் தான் வந்தது..."

அதுவும், என்னை முதன்முதலா பொண்ணு பாக்க வந்த உங்க மேல்தான்...! அது என் மனசுக்குள்ளே நீங்க ஆழமாய் பதிஞ்சிருந்த காரணத்துனாலயும் இருக்கலாம்... அதான் நீங்க மறுத்தும், நான் சமம்தம் சொன்னேன்!"

வெட்கத்துடன் அவள் முடிக்க, "ஓ! தேங்க காட்... எவ்வளவு கஷ்டம், மன உளைச்சல், தப்பு செஞ்சிட்டமோன்ற தவிப்பு... இப்ப எல்லாம் போயிருச்சி! நான் காலேஜு முடிச்சவுடனே, உங்க ஊருக்கு வந்து உங்களைத் தேடினேன் தெரியுமா? நீங்க அந்த ஊரை விட்டே போயிட்டீர் சொன்னாங்க!"

அப்பறம் அமெரிக்கா போயிட்டேன்! திரும்பி வந்தவுடனே ஒரு டிடெக்ஸ்ட் ஏஜென்ஸி மூலமா உன்னைத் தேடினா... முடிவெடுத்திருந்தேன்...

அப்பதான் பிரபுவோட மரணம்... அப்பாவோட ஹார்ட் அட்டாக்... அம்மாவோட கோரிக்கைன்னு எல்லா சேர்ந்து என்னை செயல்பட விடாம செஞ்சுடுச்சி!

அது சரி... ஆனட்டியும் அங்கிலும் எங்கே? குரு அங்கிள் எப்படி உன் அப்பாவா...? ஒண்ணுமே புரியலை... பாரு, எனக்கிருந்த உற்சாகத்துல அதையே கேக்க மறந்திட்டேன்... தவிப்புடன் வினவினான்.

சட்டென்று அவள் முகத்தில் பரவிய வேதனைப் பூச்சு உதிர்ந்து, பால்யத்தின் நெடி வார்த்தைகளில் வீச ஆரம்பித்தது.

விழியோரங்கள்... திடீரென்று ஈரப் பிரதேசமாய் மாறின.

சிறு சோகத்துடன் அவன் மார்பில் சாய்ந்தவன், "ம்... நீங்க போய் ஒரு வருஷத்துல, அப்பாவும் அம்மாவும் எங்க தோப்புல இருந்த பெரிய கிணத்துல தவறி விழுந்து இறந்துட்டாங்க. அம்மா விழுந்தவுடனே அப்பாவும் குதிச்சி... ப்... ரெண்டுபேரையுமே காப்பாத்த முடியலை!"

குரு அப்பா என் சித்தப்பா... அவங்க கல்யாணமே செஞ்சிக்கலை... ஏதோ அகரிகல்கரல் ரிச்சர் அது இதுன்னு நிலம்... விவசாயமே வாழ்க்கையைக் கழிச்சிட்டாங்க!

எங்கப்பா அம்மாவுக்கப்பறம், அங்கே இருந்த சொத்தை எல்லாம் வித்துட்டு இங்கே சும்பகோணத்துக்கே என்னை அழைச்சிட்டு வந்திட்டாங்க...

அங்கே தான் நான் படிச்சேன்! கிராமத்துல இருந்த வயலை எல்லாம் குதகைக்கு விட்டுட்டு, சும்பகோணத்துலயே விடு வாங்கிக் குடியேறிட்டோம்!

கிராமத்துலருந்து - கூடவே வேம்புலும் ஆதரவில்லாம எங்கனோடவே வந்துட்டாங்க... அவங்க சமையலைப் பாத்துக்க, சித்தப்பா என்னை சிரமமில்லாம வளர்த்தாங்க!

சின்ன வயசுலருந்து நான் அவங்களையும் அப்பான்னுதான் கூப்பிடுவேன். அதனால யாருக்கும் எந்த விளக்கமும் தேவையிருக்கலை!

ஆனா அதை, முன்கிட்டே முன்னடியே எல்லாதையும் ராஜாத்தி அதை சொல்லிட்டா அப்பா சொன்ன ஞாபகம்! அதான்... உங்களுக்கு தெரியுமனு நினைச்சேன்!

ஆனா... சரி... அது எங்க தப்பு... பிரபு அண்ணாவுக்கு என்னைப் பார்க்க வர முடிவு செஞ்சுப்பன்னு நினைக்கிறேன்... தர்ம சங்கடத்துடன் முடித்தான்.

உடனே அவளை ஆதரவுடன் அணைத்தவன், "ரொம்பக் கஷ்டமா இருக்கு அம்மு! ஆனட்டியும் அங்கிலும் எவ்வளவு அருமையான மனுஷங்க... அற்புதமான ஒரு ஜோடி அவங்க... அங்கிள் மனசறிஞ்சு ஆனட்டி

நடந்துப்பாங்க...

ஹூம்... என்னாலயே அவங்களை மறக்க முடியலைன்றப்போ, அந்த சின்ன வயசுல நீ எப்படித் தவிச்சிருப்பே! கடவுளே...

அப்போ உன்னை அறுதல்படுத்த உன்கூட நான் இல்லாமப் போயிட்டேனே... ஆனா, நாம குரு அங்கிளுக்குத் தான் நன்றி சொல்லணும்!

இன்னிக்கும் என் மனசு, பசுமையா, ஒரு அற்புதமான தம்பதிகளா அவங்க ரெண்டு பேரும் நிறைஞ்சிருக்காங்க!

நல்லவங்களை ரொம்ப நான் கடவுள் வாழ விடறதில்லையோ... அவங்களை எல்லாம் தன் கிட்டே அழைச்சிப்பாரோ தெரியலை...!

பிரபுவும் ரொம்ப நல்லவன் அம்மு... அவனுக்கும் வாழக் குடுத்து வைக்கலை பாரு! ம்...

ஒரு பெருமூச்சுடன் நிமிர்ந்தவன், "எல்லாம் பிரபுவால வந்தது... அவன்தான் முதலிலே என்னை அழைச்சிட்டு வந்து, அப்பா அம்மாவுக்கு இன்னொரு மகனாக்கினான்..."

அப்பறம், உன்னையும் எனக்காக விட்டுக் குடுத்துட்டுப் போயிட்டான்! அவன் பெரிய தீர்க்கதரிசினு நினைக்கிறேன்... நீ எனக்கு மட்டுமே சொந்தமானவன்னு அவனுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கு பாரு!

அம்மா ஒரு நான் சொன்னாங்கனே, பிரபு திரும்பவும் சீக்கிரமே நம்ம வீட்டில வந்து பிறக்கணும்னு... நிச்சயமா அது நடக்கும் பாரு!"

அவன் விழிகளில் சிறு நீர் துளி... பெரும் நன்றிப் பெருக்காய்! பருத்தவிராஜின் கைகளை ஆறுதலுடன் பற்றி அவன் மென்மையாய் அழுத்த... அந்த ஸ்பரிசுத்தின் இதம் புரிந்து வெகுவாய்த் தெளிந்தான் அவன்!

சிறிது நேரம்... பெரும் நிசபத்தை சுமந்து கழிய, திடீரென்று "அம்மு... எனக்கு ஒரு யோசனை தோணுது! நாளைக்கு எடுத்திருக்கற ஏர் டிக்கெட்டை கேன்சல் செஞ்சிட்டு, சிறுமலை கிராமத்துக்குப் போய் நம்ம ஹனிமூனைக் கொண்டாடலாமா?" குறுகுறுத்த விழிகளுடன் ஆர்வமாய் வினவினான்!

"ம்..." உற்சாகத்துடன் தலையசைத்து அவளும் ஒப்புதல்தர, மறுகணமே இருவருக்கும் வசந்தங்கள் வாழ்த்துப் பாடுவது போல்... மூன்று சொக்கங்களும் சொந்தமாய் இருவரின் எண்ணங்களிலும்... பால்ய நாட்களின் நேசப்பதிவுகள்! விழியோரங்கள் கனவில் மிதக்க, பெரும் எதிர்பார்ப்புடன் சதாவை ஏந்திக் கொண்டான் பருத்தி!

இதயத்திற்குள்... நேசத்தாரிகை தீட்டிய ஒவியமாய்... அவள்! நாளை... இந்த இரு அனறில்களும், இன்பச் சிறகடித்து பல தடை தாண்டி பாலயக் கூட்டிறஞ் தம் பாதம் பதிக்கப் போகின்றன!

அவன் வாழவில்... அன்று உயிர்காத்த தெய்வமாய்... தேவதையாய் வந்து... இதயம் தீட்டிய ஒவியமாய் அவனுள் நிறைந்தவள், இன்று பெண்மையின் சொர்க்கமாகவே மாறியிருந்தாள்.

அவளுடைய தேக நந்தவனத்தில்... அவனுடைய வண்ணத்துப் பூச்சி விரல்களின் ஊர்வலம்!

முன்போ... அந்த பருத்தவிராஜ், சந்யோகிதாவை குதிரையில் சிறை எடுக்க, இன்று இவனோ தன் இதயத்தில் சிறை வைத்திருக்கிறான்.

வெளியே... இரவுப் பறவைகள், அவர்களுடைய உணர்வுகளுக்குப் பரிசாய் "சுபலாஸி" பாட... மலர்கள் அதற்கேற்ற மவுனத்தலையசைப்புடன் மகிழ்ச்சி கொண்டாடின.

முற்றும்.

143

சுபேந்திரன் ஜனவரி 16, 2010